egmont
højskolen

Årsskrift 2020

Udgivet af
Egmont Højskolen og
Egmont Højskolens Elevforening

Redaktion
Eva Carlslund
Michael Pedersen
Søren Møllgaard Kristensen
Stevie Kørvell

Egmont Højskolen
Villavej 25, Hou
8300 Odder
tlf. 87 81 79 00
mail@egmont–hs.dk
www.egmont–hs.dk
facebook.com/egmonthojskolen/
instagram.com/egmonthojskolen/

Elevforeningen
v/Jens Bork
Vestervænget 39
7323 Give
tlf. 75 73 19 95
elevforening@egmont–hs.dk
elevforening.egmont–hs.dk

Tryk
Johansen Grafisk
Niels Kjeldsens Vej 25
7500 Holstebro

December 2020

Forsidefoto: Stevie Kørvell

Årsskrift
2020

Indhold

Prolog 5
Tale start forår 2020 6
Portræt af Ole Lauth 10
Når dyrene tager magten – Animal Farm 12
Coronavirus set fra Egmont Højskolen 14
Dagbogsnoter under corona-nedlukning 18
Corona not-so-funny Facts 21
Coronadagbog 22
Da Danmark lukkede ned 26
Virtuelle arrangementer i nedlukningen. 28
Grundlovstale 30
Tale afslutning forår 2020 33
Kærlighed til Egmont i Coronaens tid 36
Akademiet for kloge hænder 38
Udskiftning af fliser i Vandhalla 40
Et søsportcenter for alle 41
Projekt BIRGIT 42
Marias drøm: En skovhave 45
Tale start efterår 2020. 48
Basisuger – nyt med nyt på 51
2.500 anretninger kræver hænder 52
Studieture 54
Egmont Marchen 57
Røst Festival 2020 på Egmont Højskolen 60
Røst-talen 2020 62
Egmont ON 2020 63
Når højskolen er mere end et sted 66
Elevforeningen – siden sidst. 72
Elevforeningens bestyrelse 73
Elevhold forår 2020 74
Elevhold efterår 2020 75
Årets foredrag og koncerter. 76
Skolens ansatte. 77
Skolens bestyrelse 78

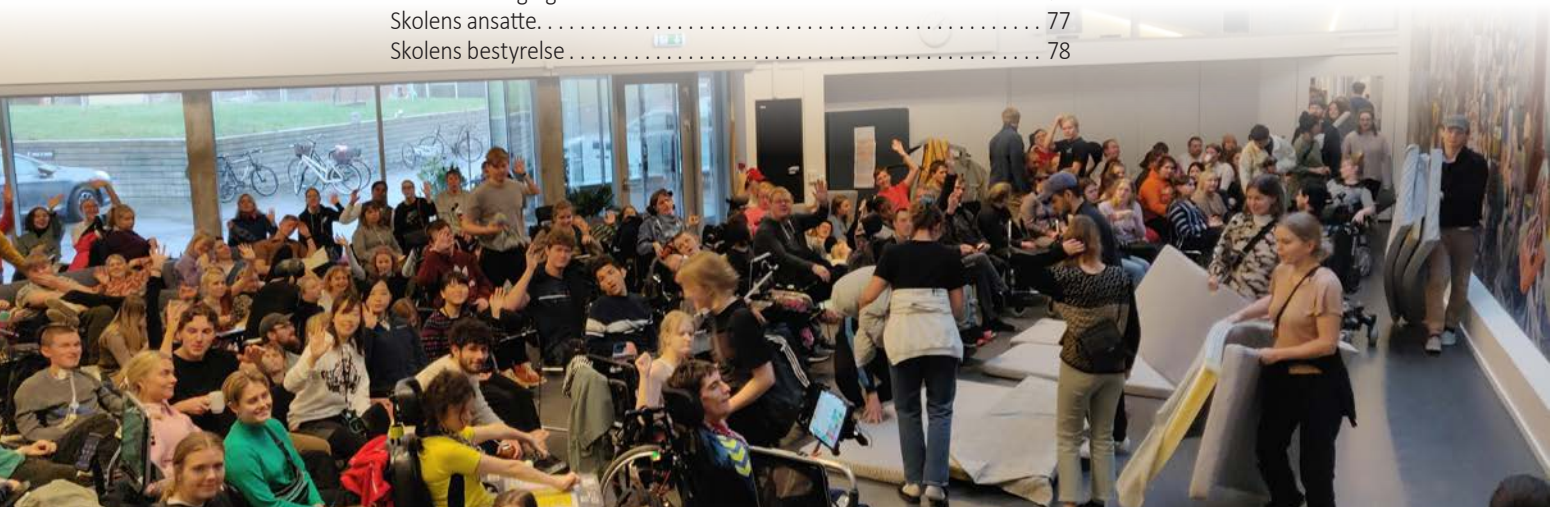

Prolog

Kære læser af årsskriftet

2020 kommer til at stå i vores allesammens erindring i lang tid. Jeg selv og mange andre på Egmont Højskolen er blevet næret af sætningen: "Vi skal holde sygdommen fra døren, men samtidig holde døren åben ind til livet – ind til højskolelivet".

Og det har vi bestræbt os på at gøre gennem hele året, og forhåbentligt kommer det også til udtryk, når I dykker ned i årets skrift.

Man kan jo snart ikke forestille sig noget mere barokt eller meningsforladt, end at sende alle elever hjem fra en højskole midt i et semester, men ikke desto mindre var det det, vi blev pålagt d. 11. marts, da Danmark lukkede ned. Heldigvis var der 35 elever, der blev tilbage, så højskolen ikke var helt affolket, og heldigvis kunne vi bevare kontakten gennem telefonen og det virtuelle univers, der åbnede sig for os, igennem bordgruppemøder, fjernundervisning, virtuelle fredagsbarer, morgensamlinger, Røstfestival, Alsangsarrangement og meget mere. Elevflokken voksede til 50 i takt med, at perioden blev længere og ressourcerne og mulighederne mindre derhjemme, inden vi i slutningen af maj kunne åbne dørene igen. Ikke på vid gab som vi plejer, men dog for alle elever og medarbejdere, der igen kunne befolke højskolen med levende, nært menneskeliv, omend afstandskrav, hyppig rengøring og grundig afspritning blev vilkår, vi efterhånden er blevet fuldstændig vant med.

Og selv om meget var anderledes var det en fornøjelse af de helt store at kunne slutte forårssemestret af sammen, holde drøngod højskole, også henover sommeren, og starte efterårssemestret op i en form, der gav rigtig god mening.

Det var der ingen, der kom sovende til, og jeg vil meget gerne benytte lejligheden til at sige et dybfølt og varm tak til alle elever, kursister og ikke mindst alle medarbejdere og kollegaer på Egmont Højskolen for at have gjort mere, end hvad der synes menneskeligt muligt for at komme så flot igennem et år, som nok har været det mest udfordrende i højskolens lange historie. Også et stort tak til gamle elever, politikere, ministerier og venner af huset for at hjælpe, støtte op, følge med og opmuntre undervejs.

Vi havde tre overordnede og ufravigelige mål, ønsker og håb, som var: At passe på at eleverne ikke blev smittede, trivedes og udviklede sig, at højskolens økonomi ikke blev så belastet, at det ville kunne gå ud over eksistensen, samt at alle medarbejder skulle være sikre på deres job og have det bedst muligt, omend forandringerne stod i kø. Jeg tror ikke, vi kan sige, at der ikke var noget, vi kunne have gjort bedre og mere betænksomt, men i forhold til alle de tanker og scenarier, der løb gennem hovederne i foråret og tog hårdt på nattesøvnen, så må vi nok lande på, at vi ingen smittede har haft, eleverne har lært og levet, skolens økonomi hænger sammen, og vi er alle stadig at finde på Egmont og godt i gang med at samle op, hvor vi kan, og skabe de bedste muligheder og vilkår for at holde så god højskole som muligt i en tid, hvor vi også fremadrettet skal tage store hensyn og leve med retningslinjer og restriktioner. Begrænsninger, kunne man også sige, og hvis der er noget, der ikke rimer på Egmont, så er det begrænsninger. Hele højskolens værdi- og tankesæt bygger ligefrem på til hver en tid at nedbryde begrænsningerne, overvinde udfordringerne og altid at insistere på at se og opsøge mulighederne.

I efteråret var vi selvfølgelig nødt til at aflyse Egmont Højskolens Paralympiske Dannelsesrejse til Japan for hele højskolen, og lige nu er det ikke realistisk, at vi komme af sted alle sammen i 2021. Men ud af det vilkår og de omstændigheder vokser straks nye muligheder og en ny drøm. I 2024 står hele højskolen på et chartret togvognsæt på Århus Banegård og kører bære- og værdygtigt igennem Europa for at ankomme til Gare du Nord i Paris, hvor de paralympiske lege skal afholdes. Hele Egmont-karavanen tager afsted for at vise omverden, at alt hvad man sætter sig for er muligt, at støtte op omkring alle para-atleterne og få en oplevelse for livet – sammen. Lad det være et billede på at vi til stadighed skal blive ved med at insistere på mulighederne – også selvom begrænsningerne tårner sig op. Med dette billede på nethinden vil jeg gerne ønske jer allesammen en god jul samt et godt nyt år. God fornøjelse med årsskriftet. Vi glæder os til at se jer alle igen, når de brede, åbne døre på Egmont Højskolen igen står på vid gab.

Kærlig hilsen fra os alle på Egmont Højskolen
Søren

Tale start forår 2020

Kære allesammen

Et stort, varmt og godt nytår til jer alle og rigtig hjerteligt velkommen til forårssemestret her på Egmont Højskolen. Vi har glædet os rigtig meget til at se jer, både nye og kendte ansigter. Vi håber, I har haft nogle gode dage i julen og nytåret og har nydt ferien meget. Henover julen og nytåret har Egmont været næsten helt affolket, og mens vi har gået og gjort klar til, at I skulle komme, har det føltes en kende tomt. For en højskole er nemlig først rigtig i gang, når den er fyldt med mennesker – når den er fyldt med jer. En del af jer har været her i sidste semester, og nogle af jer også adskillige flere, men for de fleste af jer, er det ikke første gang I er her, men det er første gang, I flytter ind på Egmont. Jeg håber, I er blevet vist godt til rette på det værelse, som det næste halve år, sammen med resten af skolen, bliver jeres hjem. I det liv, som vi skal leve med hinanden – sammen i fællesskab

I dagene op til jul ramlede jeg ind i noget, der blev til en sætning, der måske indfanger en del af hvad højskole er. Den lyder sådan her:

Man tager på højskole for at erfare, opleve og støde på alt det, man ikke kan sige sig selv. Men som man måske og forhåbentlig kan sige og blive klogere på sammen. Hvis man altid tager afsæt i det, man kan sige sig selv, kan man næsten dristes til at sige, at man ikke udvider sin forforståelse, eller sin egen verden og sit verdensbillede. Nogle gange møder man selvfølgelig samklangen ved at forstå tingene på nøjagtig samme måde som den anden.

Men andre gange bliver det først virkelig udvidet, når man støder på andre og det andet menneske, som ser tingene fra et andet perspektiv.

Når man støder på undervisning, fag og samværet, som opstår i fællesskab med andre. Med andres viden, indsigt og optagethed. Man inviterer andre og omverdenen indenfor og tager selv imod den gensidige invitation. Man inkluderer andre mennesker og deres tanker, kunnen og livskraft og bliver samtidigt inkluderet i andre menneskers ditto.

I sommers i forbindelse med TV-Glads 20 års fødselsdag skrev den tidligere formand i Dansk socialrådgiverforening Bettina Post et debatindlæg under overskriften: "Hvornår har du sidst siddet ved siden af en spastiker i toget til Hundige". Debatindlægget handler om, hvordan man i samfundet ikke helt lykkes med at skabe reel inklusion, hvor alle er og kan være med.

Bettina Post skriver:

Den seneste undersøgelse af, hvordan vi i befolkningen forholder os til mennesker med handicap på vores arbejdspladser, er fra februar 2019, hvor Det Centrale Handicapråd kunne konstatere, at 46 procent af os er bekymrede for, om en kollega med et fysisk handicap vil kunne løse sine arbejdsopgaver. Det er en stigning på 13 procent på to år.

Når vi bliver spurgt om vores overvejelser om at skulle arbejde sammen med mennesker med psykiske handicap, så er det kun en tredjedel af os (34 procent), som synes, at det ville være helt fint. Det er en stigning på 4 procent. Hele 49 procent af os ved ikke, hvordan vi skal forholde os til en kollega med eksempelvis skizofreni, autisme eller en hjerneskade. Det er en stigning på 10 procent. Vi går altså som samfund baglæns.

Ifølge stifterne af TV-Glad er deres måde at sammensætte medarbejderstaben på et opgør med hele verdens 'handicapsyn', hvor man ifølge dem ingen forventninger har til mennesker med funktionsnedsættelse. Af den grund udelukkes mennesker fra det almindelige kultur-, arbejds- og samfundsliv, og selv om det også er godt 20 år siden, vi med servicelovens ikrafttræden afskaffede institutionsbegrebet for mennesker med handicap, bliver vi som samfund på mange måder ved med at 'komme til' at institutionalisere disse mennesker. Det sker for eksempel, når vi laver særlige skoletilbud for handikappede. Særlige botilbud. Beskyttede værksteder og arbejdspladser. Særlige klubber, festivaler og ferierejser. For hver eneste gang vi (i den allerbedste mening, jeg ved det godt, pointerer hun) laver disse særtilbud for denne særlige kategori af samfundsborgere, modarbejder vi intentionen om reel inklusion. Og det mærkes.

Hvornår har du sidst siddet ved siden af en spastiker i toget til Hundige?, lød spørgsmålet i debatindlæggets overskrift.

Det er ikke et spørgsmål, vi behøver at stille til hinanden på Egmont. Måske skal vi ikke til Hundige, men vi er sammen, og vi gør det hver eneste dag med største selvfølgelighed og uden at tænke nævneværdigt nærmere over det. Som det må og skal være. Her på Egmont,

men forhåbentlig også i det omkringliggende samfund. Derfor er det så vigtigt, at I allesammen sidder her i salen i dag, med lysten til at gå på højskolen, nysgerrigheden overfor hvad livet på Egmont Højskolen kan vise os og vil os – med åbenheden overfor alle andre mennesker omkring os. Det skal vi vise hinanden, og det skal vi vise samfundet omkring os.

Inkluderende, inviterende og insisterende på, at vi alle kan og skal være med. Og det gælder ikke kun i forhold til handicap og særlige udfordringer og forudsætninger, men også i forhold til om vi er jyder, sjællændere, fynboer eller japanere. Hvem vi forelsker os i. Om vi tror eller ikke tror på Gud, konge eller fædreland. Om vi kommer fra ressourcestærke familier og baggrunde eller har måtte trodse uretfærdigheder og svære omstændigheder i hele vores opvækst.

I skoleverden og i samfundet går inklusionsbegrebet ofte på at man inkluderer mennesker med handicap, funktionsnedsættelser eller særlige behov. Jeg vil godt vende det lidt på hovedet og sige, at det på Egmont forholder sig nærmest omvendt. Skolens grundlægger Oluf Lauth var spastiker, eller havde cerebral parese, som vi vil sige det idag, og var det første menneske i Danmark med en el-stol.

Skolen blev oprettet som en højskole og efterskole for vanføre, eller mennesker med handicap og funktionsnedsættelse, som vi vil sige det i dag, i 1956 samtidig med, at man satte alle sejl ind for at gennemføre indføringen af velfærdssamfundet, og der var i starten kun elever med funktionsnedsættelse at finde på højskolen. Langsomt åbnede man op for, at mennesker uden handicap kunne blive elever, så vi i dag kan sige at alle os uden handicap nu også er inkluderet i et mangfoldigt og rummeligt fællesskab.

For et stykke tid siden så jeg filmen "Dykkerklokken og sommerfuglen", som er den autentiske fortælling, som først blev skrevet som bog, om Jean-Dominique Bauby (bobi), en parisisk playboy, der som redaktør for modemagasinet "Elle" levede et luksuriøst liv med smukke damer, hurtige biler – og flere smukke damer. Et menneske, som på mange måder levede oven på tilværelsen, skøjtende fra det ene til det andet, og måske svigtede familien, børn, kone og venner; et menneske hvor kun besøgene hos hans gamle far og den unge elskerinde var udtryk for, at han rent faktisk havde et dybereliggende følelsesliv.

I 1995 blev han ramt af en hjerneblødning. Efter tre uger i koma vågner han på et hospital i provinsbyen Berck, der ligger smukt ved Atlanterhavets kyst. Her tager filmen sin begyndelse. For Jean-Dominique vågner op til en helt forandret tilværelse: Han er lammet fra top til tå og har kun kontrol over venstre øjenlåg. Med det må han nu lære at kommunikere med omverdenen, og med sit helt særlige system giver han sig i kast med at skrive den erindringsbog, som filmen bygger på.

For erindre, det kan han. Hans minder og hans fantasi er som en sommerfugl, der kan flyve hvor som helst den vil. Men selv føler han sig spærret inde, som i en dykkerklokke, ude af stand til at bevæge sig, men med sin hjerne intakt. Ikke for ingenting kaldes hans sygdom for "locked-in" syndrom, og han føler sig netop indespærret – men samtidig mere og mere fri.

Dette paradoks er filmens store gevinst, for instruktøren formår både at vise os en mand i afmagt, og en mand, som er befriet og kan skrive en bog og forestille sig alt, ligesom han kan mindes alt det, han har oplevet. Denne spænding er til tider vanskelig at rumme, måske fordi den netop rummer noget sandt om livet i al sin banalitet: Nemlig, at det kan være meget smukt og meget svært på en gang.

Men han gribes af sit liv. Af lysten til at leve. Af livets værd i al dets ubærlige lethed. Af skønheden i de menneskelige relationer. Af stranden og vandets brusen. Og livet er også for en stærkt handicappet mand stort og smukt. Hver dag har nok sin udfordring, men netop fordi hver dag rummer sin smerte, lærer den os også at se på livet i et større perspektiv.

Med tålmodige assistenters og menneskers hjælp får han skrevet en bog om sit liv og sin tilstand ved at blinke, når de når til det bogstav i alfabetet, han nu ønsker ned på papiret. Blink for blink, bogstav for bogstav, bliver hans memoirer, tanker, følelser, håb og drømme langsomt til.

"Dykkerklokken og sommerfuglen" viser os muligheden for at få realiseret og virkeliggjort sin indre verden gennem andres vedholdende hjælp og forståelse. Forløsningen af sommerfuglen fra dykkerklokken eller fra pubben eller kokonen. Metamorfosen, forvandlingen, som for mig også altid har været et billede på livet og også gerne på højskolelivet. Jeg vil gerne se på Egmont som et sted for udklækningen af sommerfugle, som en sommerfugledal, hvor vi sammen giver hinanden vinger og skaber mulighederne for hinanden. Nedbryder pubbens begrænsninger. Som det hedder i Inger Christensens digt, sonetkransen "Sommerfugledalen":

"De stiger op, planetens sommerfugle
som farvestøv fra jordens varme krop,
zinnober, okker, guld og fosforgule,
en sværm af kemisk grundstof løftet op."

Eller i højskolesangen "Stenen slår smut", hvor det lyder således:

Larven i trækronen
spinder sig
ind i et silkehvidt skjul
Hvem skulle tro den befinder sig
snart som en sommerfugl!
Hele livets natur
går fra mol imod dur
og over forstanden!

Og heldigvis er der noget der overgår forstanden, det vi ved eller det vi kan sige os selv. Det er værdifuldt, at det er sådan.

Nogle af de værdier som Egmont Højskolen og vores mere end 60 års historie er funderet på er: Værdighed, Myndighed og Solidaritet.

Disse begreber lader sig ikke lige beskrive kortfattet eller entydigt, men jeg vil gerne komme med et bud, som jeg håber, at I har lyst til at gøre til genstand for samtaler og udfordre og udforske i løbet af foråret.

Værdigheden kan forstås både som et grundlæggende menneskeligt begreb og som det de gamle grækere med bl.a. Aristoteles kaldte en dyd – arete. Kigger man på det som en dyd, er det at optræde og handle værdigt i alle situationer og udstråle en fundamental menneskelighed, som kan virke både bevægende og inspirerende.

Som et grundlæggende menneskeligt begreb har det at gøre med, at ethvert menneske er et formål i sig selv. Mennesket kan ikke prissættes men har en indre iboende værdi – en værdighed – fordi det er lige præcis det menneske, det er.

Myndigheden har at gøre med magt, agt og kompetence. Eller hvis man kigger på det engelske ord for myndighed – empowerment – ikke bare magt, men også kraft. Livskraft. Det selvberoende menneske som kan eller bliver i stand til at bestemme over sit eget liv, og at have ansvar for både eget og andres liv. Myndighed kan også være, når du er istand til at sætte din selvforståelse og forståelse af omverden på spil i mødet med den anden eller de andre. Når du tør åbne dig for det uafgjorte, forstyrrende og fordrende i fortroligheden.

Solidaritet er at stræbe efter, at alle mennesker har de samme muligheder. Det solidariske menneske er villigt til at bidrage, således at andre får de muligheder, han eller hun selv tager som en selvfølge. Solidaritet kunne betyde: At stå ved siden af. Eller at besidde evnen til at stå ved siden af. Og solidariteten er gensidig: At stille sig ved siden af den der har brug for hjælp og se sagen fra hans eller hendes side – og vice versa, at man modsat også evner at se sagen fra den hjælpendes side. Vi har med hinanden at gøre. Vi er gensidige afhængige af hinanden. Vi tager vare på hinanden.

Og værdierne og begreberne kan jo ikke nøjes med at være ord. Vi må udleve dem og bære dem uden på tøjet. Og vi må udleve dem i et forpligtende fællesskab.

Et fællesskab, hvor vi insisterer på at se mulighederne i stedet for begrænsningerne. Hvor mennesker med vidt forskellige livsvilkår og livssituationer kan mødes, lære og udveksle erfaringer, viden, drømme, ønsker og håb for fremtiden – og udleve det i samspillet, mens vi holder god højskole

Vi vil stå på hænder for jer, vi vil udfordre jer. Vi vil sætte jer fri, og vi vil kræve noget af jer. Vi vil give jer svar og stille jer spørgsmål og lede efter svarene sammen. Vi vil give jer ansvar og tage det sammen med jer. Vi vil skabe et sted, hvor I føler jer hjemme sammen med os. Vi vil insistere på, at I skal være med til at skabe livet på Egmont og holde bragende god højskole, hvor man tager sig af hinanden, tager om hinanden, tager hinanden seriøst, tager sig selv uhøjtideligt, tager afsted fra og kommer hjem til, tager del i, ja i det hele taget tager livet og højskolelivet på sig.

Slutteligt skal I vide, at vi glæder os meget til i år. Vi glæder os til undervisningen. Vi glæder os til samtalerne. Vi glæder os til at skabe sammen med jer. Vi glæder os til at få en fælles hverdag sammen. Vi glæder os til at være nysgerrige og at forundres sammen med jer. Vi glæder os til, at vi skal græde af grin.

Vi glæder os til, at I vil udnytte skolens muligheder, og til at I vil udfolde og udfordre jeres eget og hinandens liv og de sociale sammenhænge. Vi glæder os til at lære jer – og jeres liv at kende. Vi glæder os til at holde rigtig god højskole sammen med jer. At holde om, at holde ved, at holde ud, at holde af, at holde sammen.

Vi glæder os.

Velkommen til værdigheden, myndigheden og solidariteten.

Velkommen til den inkluderende mangfoldighed, til mulighederne og til de brede, åbne døre på Egmont Højskolen. Velkommen! Tak for ordet.

2 gobeliner produceret under det årlige Egmont ON 2020 award-show

Portræt af Ole Lauth

"Det er fuldstændig som at se bedstefar", udbrød Veronica, Ole Lauths barnebarn, da hun så Roald Als' maleri første gang. Og vi må give hende ret. Den slentrende gang med ben, der kun kan være Oles, med hånden i en knitrende lomme på jakken og med hatten, der var hans kendetegn. Med et fast, beslutsomt og lunt blik, som optagetheden og idérigdommen nærmest lyser ud af og med Oles elskede badebro i baggrunden. Færgerne sejler, sejlbådene har fulde sejl, og mågerne, kragerne og solsorten ser til, mens 2 elever gør klar til det kolde gys i liften. Himlen er klædt i skyer med lige dele mørke og lyse skyer, som nærmest tegner et bjerg i horisonten, måske et Mount Egmont, som er til for at blive besteget, som alle begrænsninger og problemer efter Oles filosofi var til for at blive løst og overvundet, så nye muligheder kunne træde frem.

Maleriet blev ferniseret d. 25. november, først for bestyrelserne fra Egmont Højskolen, Hou Søsportcenter og Teknologi- og Kulturforeningen i Lillesalen, hvor Roald Als fortalte om billedet og dets tilblivelse og Stine Lauth, Sonja Mikkelsen, Søren Møllgaard og Annie Christensen ledsagede med ord.

Senere på aftenen blev der i hallen afholdt fernisering for elever og medarbejdere, og interessen var stor.

Roald Als var en af Oles yndlingstegnere og efter et tilfældigt møde på Folkemødet, og efter at han malede et portræt af Mogens Lykketoft, var det et helt oplagt valg, at Roald skulle lave portrættet. Idéen var Stines, og den blev bakket op af Annie, Sonja og Søren, og Roald besøgte Egmont Højskolen i februar 2019, indsamlede billeder, snakkede med folk, så film, så han kunne fange Ole både i skikkelse og ånd, hvilket han gjorde i perioden fra marts til oktober 2020. Det er et meget flot og vellykket portræt, og det er dejligt at have Ole hængende, gående ved spisesalen og Vandhalla til et evigt minde om et menneske, der gjorde en kæmpe forskel for højskolen, dens elever og de mange mennesker, der havde brug for Oles hjælp. En stor varm tak til Roald Als.

OLE LAUTH

Når dyrene tager magten – Animal Farm

»Alle dyr er lige – Nogle dyr er bare lidt mere lige end andre!«

Den sidste uge i februar var der teaterkoncert på Egmont Højskolen. Som sædvanlig arbejdede alle i mindre grupper frem imod forældredagen d. 29. februar, hvor eleverne kunne opføre forestillingen "Animal Farm" for familie og venner. Musicalen var med musik af Elton John. Selve stykket handlede om en gård, hvor menneskene bliver så urimelige, at dyrene beslutter at tage magten og smide menneskene på porten. Der går dog ikke længe, før nogle dyr må erkende, at også blandt dyrene er der nogen, der har ambitioner og går efter magten. Både musikalsk, sangmæssigt og hvad angår dans og skuespil, var det tydeligt at se, at der var blevet lagt mange kræfter i det fra elevernes side. Det var en meget flot forestilling på Egmont Højskolen, hvor vi endnu engang forbløffes og henrykkes over, hvad skolens elever formår at få på benene en uge, hvor alle arbejder sammen.

Coronavirus set fra Egmont Højskolen

Af Michael Pedersen, højskolelærer

Som mange andre steder i starten af året hørte ansatte og elever nok, at der var en virus under opsejling. Men det var helt i Kina, så vi troede ikke, det ville berøre højskolen. Tanken om, at vi måtte sende eleverne hjem, var både fjern og urealistisk. Vi tænkte på corona som noget, der skete et helt andet sted i verden.

Vi havde lige oplevet et brag af en teaterkoncert og var godt i gang med at forberede forårets studietur. Netop studieturene var det første, vi mærkede til, at corona også kunne få konsekvenser for Egmont Højskolen. Vi begyndte at modtage aflysninger fra nogle af de steder, vi skulle besøge. Der var destinationer, hvor det begyndte at se meget tvivlsomt ud, om en studietur overhovedet var mulig. Det talte vi om på lærermødet den 11. marts. På det tidspunkt var de første coronatilfælde også begyndt at dukke op i Danmark. Derfor talte vi også om, at vi måske skulle til at lukke lidt ned for besøg udefra og dermed passe på os selv og hinanden. Men vi anede ikke, at situationen blot få timer efter skulle se helt anderledes ud.

Effektiv nedlukning

D. 11. marts sidst på eftermiddagen begyndte der at dukke rygter op i pressen. Statsministeren ville holde et vigtigt pressemøde først på aftenen. Noget alvorligt på vej.

Som sædvanlig var eleverne til fællestime den onsdag aften. Efter fællestime bad forstander, Søren Møllgaard Kristensen, om ordet. Han fortalte om pressemødet, og at Egmont Højskolen, som alle andre offentlige steder, skulle lukke ned. Han gjorde det klart, at ingen ville blive sendt hjem, uden at der var sørget for, at de fik den nødvendige hjælp derhjemme. Han sluttede af med at sige, at alle nu skulle gå ind og tage en kop kaffe men måske også gå tidligere i seng. Der var en forvirret og klemt stemning blandt eleverne. Et højskoleophold så pludselig helt anderledes ud end forventet.

Næste dag mødte alle i hallen. Nu begyndte Karin, Tine og Janni det store praktiske arbejde med at undersøge, hvordan hver elev kunne sendes hjem og få den nødvendige hjælp med. Assistenterne prøvede at vurdere, hvor meget de ønskede at arbejde og hvordan det kunne lade sig gøre. For cirka 10 borgere galt det, at de ikke kunne sendes hjem. Det blev besluttet, at de sammen med deres assistenter fik lov at blive på skolen men under stramme regler. De måtte kun være sammen i deres borger-assistent grupper, og da torsdagen var gået havde alle andre forladt skolen.

Da højskolen blev virtuel

Der gik et par uger, før alle begyndte at sætte ord på, at nedlukningen nok blev længere, end vi havde regnet med. Vi begyndte at spørge os selv, hvordan vi stadig kunne være højskole men på en anden måde. Vi fandt frem til programmet Jitsi, hvor en større gruppe kunne holde møder og andet på nettet. Lærerne begyndte at holde morgensamlinger på nettet, og der kom også spontane undervisningsforløb.

Vi begyndte at holde virtuelle lærermøder. Vi besluttede, at der skulle undervises fast i begge hovedfag. Så hurtigt var der en struktur, hvor alle eleverne vidste, hvornår de skulle sidde klar ved computeren. Bordgrupperne begyndte at mødes på Jitsi en gang om ugen. Mange syntes, det var godt at være sammen, selvom man var sammen på afstand.

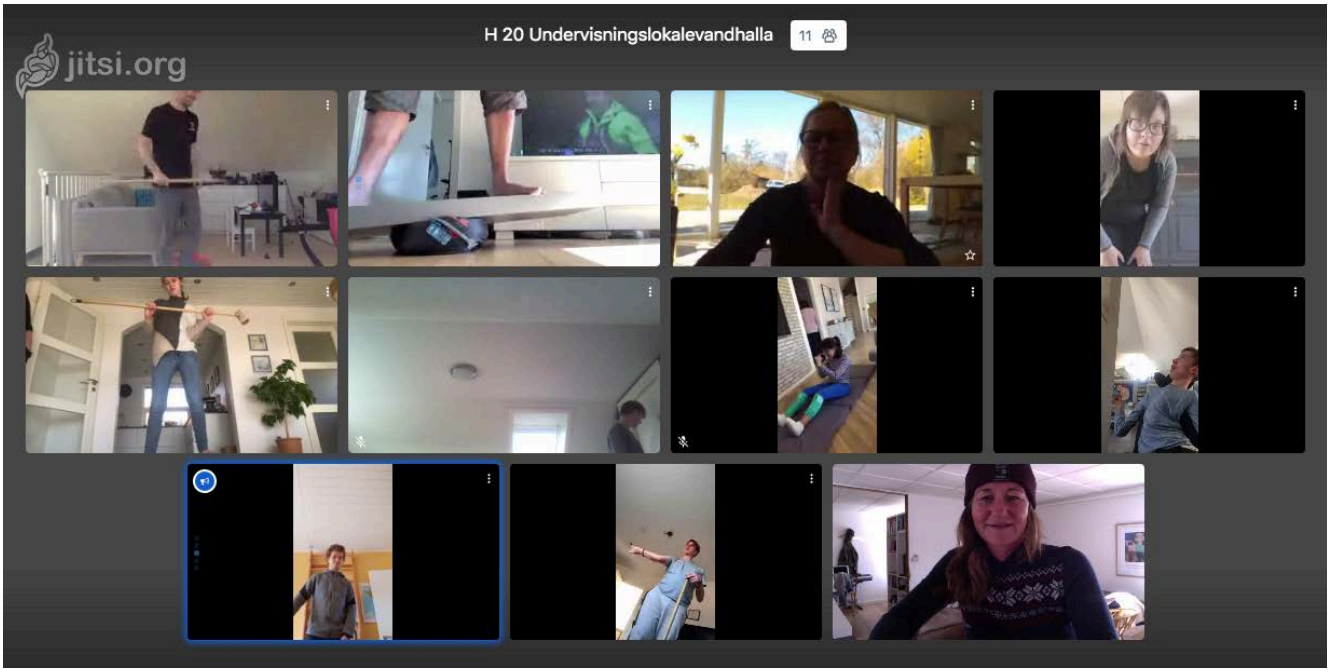

Der var tre større arrangementer, som vi også valgte at gøre virtuelt. Den 4. maj, i anledning af 75 år for Danmarks befrielse holdt vi alsang på nettet. 5. juni, hvor de fleste var kommet tilbage på skolen, blev der holdt grundlovsmøde på nettet. Det betød, at alle de gæster, der plejer at være på skolen denne dag, også kunne være med. Endelig blev RØST, hvor eleverne holder de taler, de har skrevet i faget, RØST, også holdt virtuelt. Det viste sig at fungere godt.

I hele nedlukningsperioden var både køkken, HHA, pedeller og kontor på skolen for at få hverdagen til at fungere bl.a. for de ca 40 elever, der var i huset. Køkkenet skulle omstilles fra buffet til portionsanretninger, HHA fik nye skærpede retningslinier for bl.a. rengøring, pedellerne brugte mange timer på opgradering og vedligehold, og kontoret fik travlt med regneark, konsekvensberegning og nye retningslinier.

Vi lukker op

I sidste halvdel af maj måtte vi begynde at åbne højskolen igen. Der var dog en række regler og nye tiltag, der skulle være på plads. Vi kunne ikke tage imod alle på en gang, så over fjorten dage kunne eleverne gradvist komme tilbage på skolen, hvor de blev præsenteret for de nye regler. Alle elever blev inddelt i familiegrupper, som måtte være sammen med hinanden. Men eleverne kan kun være sammen med elever fra andre grupper, hvis de holder afstand. Reglerne om afstand gjorde, at vi begyndte at spise forskudt i to hold, og at eleverne stadig den dag i dag spiser både i spisesalen og på torvet. Der bliver brugt masser af sprit og handsker. Selvom det er helt andre vilkår, fik vi en god afslutning på forårets semester.

Sommerkurserne blev alle afholdt, men vi kunne ikke tage imod så mange kursister, som vi plejer. Alligevel var mange kursister glade for en uge på Egmont Højskolen, hvor alt corona-snakken måske kunne fylde mindre. Omvendt var det samme regler, eleverne havde fået de sidste uger, som sommer-kursisterne skulle overholde.

Godt i gang

Nu er vi godt i gang med efterårssemesteret. Vi lagde ud med et treugers basisforløb, hvor alt foregik i familiegrupperne. Grupperne skulle følge undervisningen sammen, og var altså inddelt uden valgmulighed. Undervisningen kom omkring de undervisningsemner, som er vigtige på Egmont Højskolen. Men efter noget tid valgte eleverne hovedfag og modulfag uafhængigt af deres familiegrupper, dog skal eleverne holde god afstand til hinanden på fagene. Vi spiser stadig i to hold og undgår, at eleverne kommer for tæt på hinanden på tværs af familiegrupperne. Elevfesterne er anderledes, der skal holdes afstand, og vi lukker ned tidligere end før. Vi opfordrer eleverne til, at de primært bliver på skolen og undgår at tage i byen eller andre steder, hvor der er en risiko for øget smitte. Studieturene i Danmark blev afholdt, men også her skulle der være afstand. Vandremaraton blev til et et-dags arrangement, hvor eleverne gik fra mindeparken i Aarhus og hjem til skolen. Det fungerer, og vi har det godt, men på mange måder sætter corona stadig dagsordenen for, hvad vi kan og ikke kan på skolen. Sådan vil det nok være noget tid fremover.

Frygt og Håb

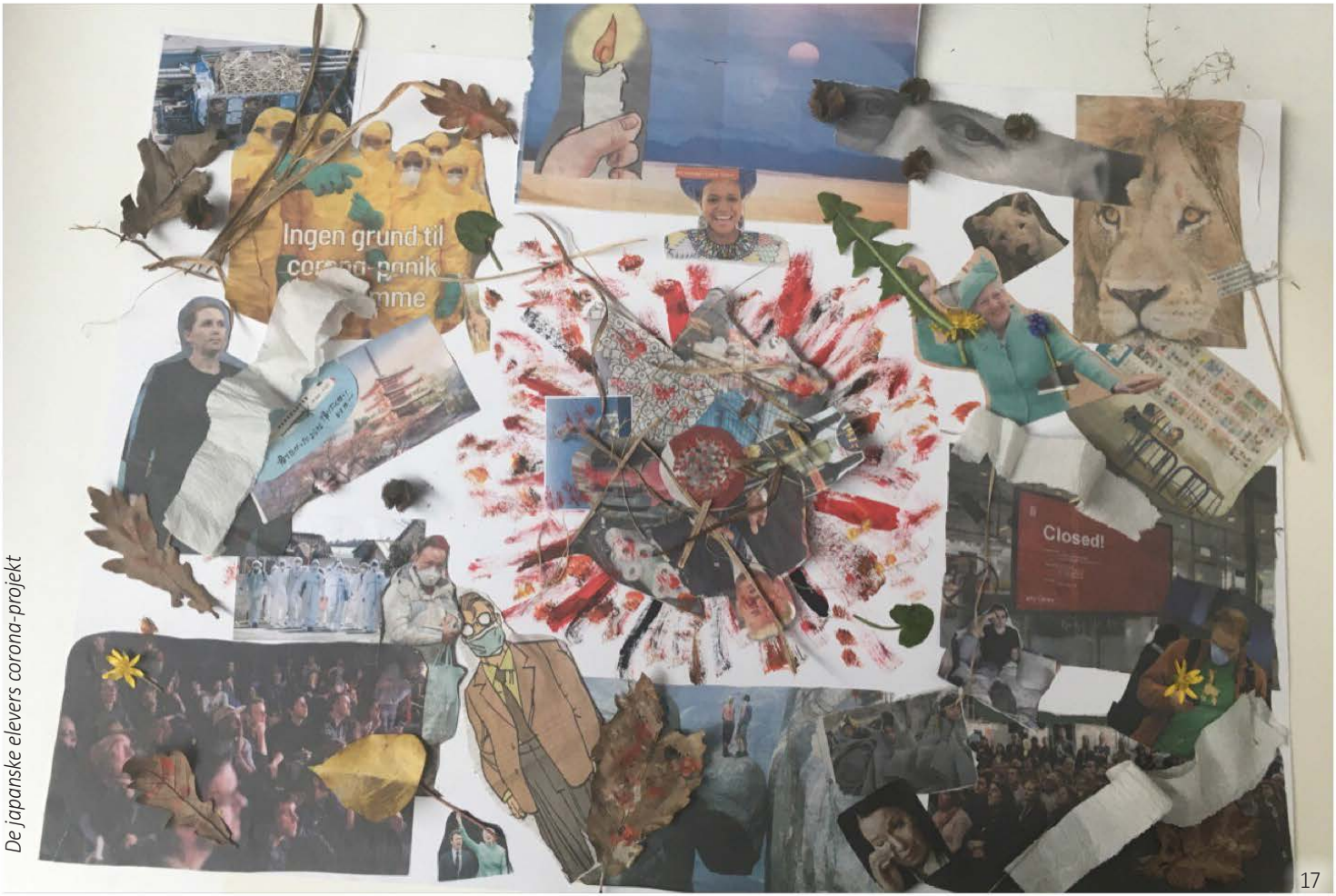

De japanske elevers corona-projekt

Dagbogsnoter under corona-nedlukning

Af Sanne Rubinke, højskolelærer
Uddrag fra uge 15 + 16 + 17 2020

Mandag 06.04.20

Skulle have lavet spændende fagdage om bæredygtighed m.m. med eleverne og gode kolleger. Nu er det helt anderledes her i dagen op til påske.

Kl. 9: Jeg ringer og taler lidt med en kollega om, at vi i dag skal sende sms + mail med link ud til alle eleverne på BPA-Akademiet, som skal modtage fjernundervisning i morgen. Vi aftaler, at mødes på Jitsi i eftermiddag efter det virtuelle bordgruppemøde.

Jeg forbereder virtuel undervisning til i morgen.

Kl. 12-13 har vi virtuelt bordgruppemøde. Dejligt at se dem. De fleste er logget på og et par stykker ringer vi op og hjælper dem med at få logget ind. Kollega Maria har sendt Jitsi-link i Messenger til alle. Alle har det OK, savner skolen og hinanden, – og flere synes faktisk, at det er ret fedt med lidt "ferie" hjemme, selvom de lever isoleret med familien. Ærgrelsen over at de ikke kom på studietur er ved at fortage sig.. Usikkerhed om hvad det hele vil udvikle sig til fylder en del.

Kl. 14 Jitsi møde med kollega Bente om BPA-undervisning virtuelt tirsdag. Vi ved godt, at en del holder lidt ferie her i dagene op til påske, men synes, det er vigtigt, at vi holder fast i undervisningen for især de, som har det svært ved at være så meget alene. Temaet er ret løst for denne tirsdag, hvor vi vil sætte dem i gang med at udveksle erfaringer med hjemmekarantænen, hvordan hjælpen fungerer mv.

Kl. 16 … Jeg holder fri og mødes med en svigerdatter og barnebarn på en legeplads. Dejligt at se dem for første gang i 3 uger … selvom det er med afstand uden kram.

Tirsdag 07.04.20

Mødes på skolen kl 9 med kollega Bente og finpudser slides og teknik før fjernundervisning på BPA-Akademiet. Vi aftaler, at vi denne gang vil stå i hver sit rum, idet lyd fungerer bedst på den måde. Fordi vi vil prøve at gruppeopdele eleverne i 3 Jitsi-rum … hvor de jo så skal lære at navigere mellem "plenumrum" og deres "grupperum". Vi ringer kollega Michael op og sætter ham ind i planerne om grupper og spørger, om han er med på det. Det er han, og vi fordeler sammen eleverne i grupper.

Kl 11-13 BPA-Akademi fjernundervisning. De er skidegode. Kun 2 ud af 14 elever er ikke logget på og ikke med i dag. De finder ret hurtigt ud af det med grupperum i Jitsi. Vi har rigtig gode snakke om deres hjemmeliv pt. + hvordan det er enten at igen at være afhængig af hjælp fra sine forældre og evt. hjemmepleje eller at have højskoleassistenter med i forældrehjemmet. Intet er nemt, men de har gode råd til hinanden, og der udveksles på kryds og tværs … men vi kan sparke lidt lærerkommentarer ind også.

Vi aftaler at flytte tirsdagens undervisning til kl. 10-12, da det passer bedre med frokost osv.

Jeg er noget "kvast" efter et par timers fjernundervisning … det er eleverne garanteret også … Vi må blive bedre til at holde pauser undervejs.

Jeg skriver et udkast til en ansøgning om yderligere et semester på EH + ekstra hjælpetimer i sommerferien for en elev og sender det til hende.

Onsdag 08.04.20

Vagt på højskolen hele dagen kl. 8-23. Virkelig surrealistisk og mærkeligt. Her er stadig ca 40 elever, som nu bor meget spredt på skolen i Søsportscentrets sommerhuse. I små familiegrupper/hjælperteams. Jeg skal lige finde mine ben i det … også fordi nogle må hente mad i spisesalen, andre skal have maden bragt ud til deres huse.

Dagen er HELT stille. Jeg får tænkt og skrevet en masse til de næste ugers undervisning + forberedelse til sommerkursus uge 30 … mon det bliver til noget?

Har et par gode samtaler med elever, som snart er klar til at flyve videre herfra til et selvstændigt liv som voksne med handicap. Vi sidder på Torvet ved spisesalen med flere meters afstand, men det fungerer fint. Vi får lavet aftaler om kontakterne til kommune m.m.

Låserunden er nem … alle lokaler er pt. aflukkede … Går træt hjem kl 23.15 efter en anderledes vagt dag.

Holder stort set fri i påskedagene. Dog lidt job

En virtuel personalemøde-hilsen

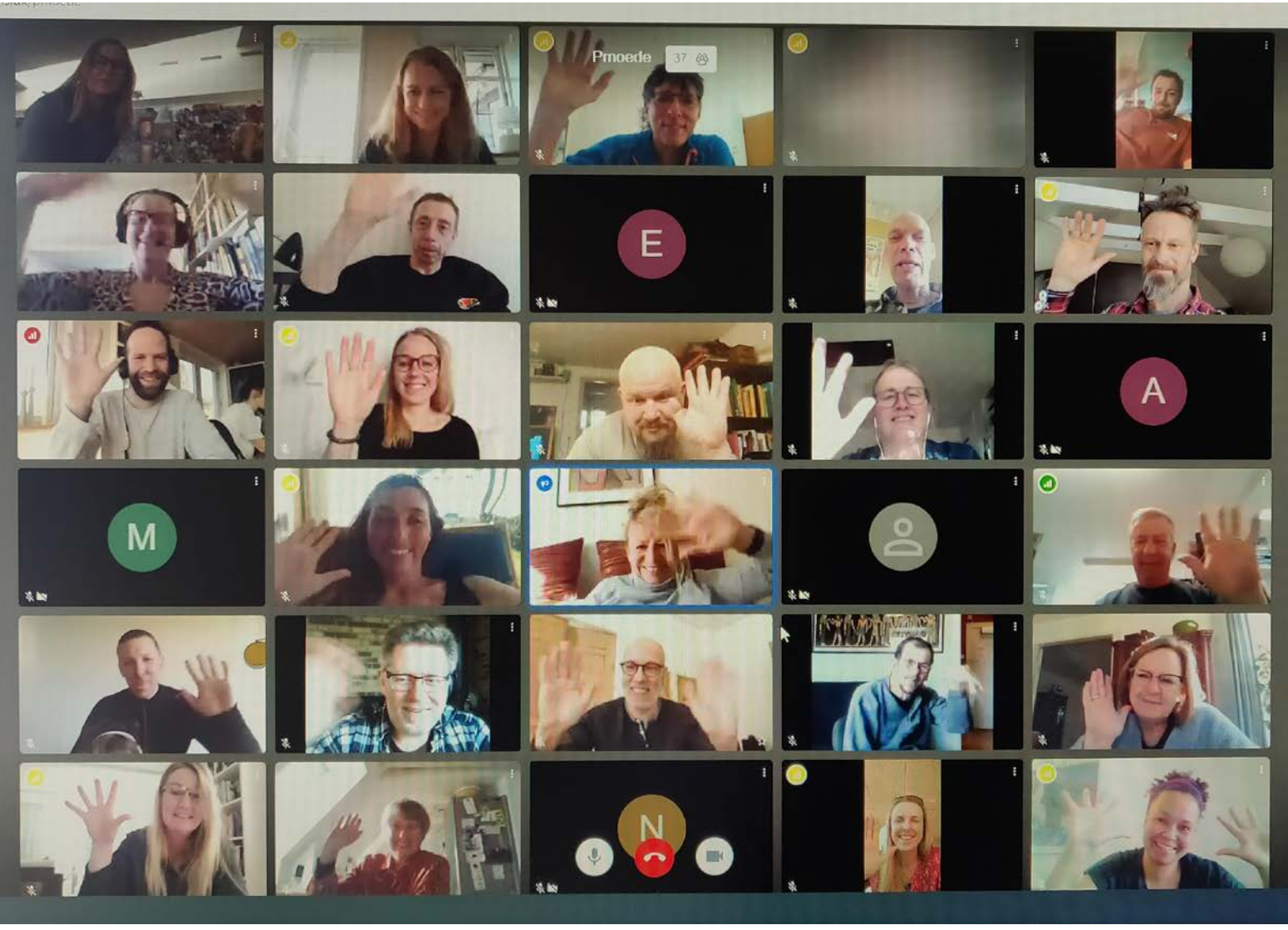

Fredag 10.04.20

Kl 10-11. Møde med elev, som er på skolen, ang udfyldelse af VUM skema til kommune. Vi får det fixet færdigt + talt lidt om et virtuelt møde ang bolig i ny kommune, som vi skal have på tirsdag.

Kl. 11-12. Møde med elev, som er på skolen. Hun ønsker sparring på nogle boligtilbud, hun har modtaget. Hun er glad og føler sig parat til at flyve videre fra EH.. Dejligt.

Mandag 13.04.20

Det er 2. påskedag og jeg er på mit andet job i Økologiens Have nogle timer om formiddagen.

Har en telefonsnak ved middagstid med kollega Bente vedr. tirsdags BPA undervisning. Tema i morgen er "Ansættelse af hjælpere i en coronatid", fordi de skal i gang med at forberede sig på virtuelle ansættelsessamtaler. Jeg har fundet noget materiale frem og delt det med Bente + Michael. Vi aftaler at finpudse det i aften via mail og tilgå dokumenterne sammen. Sender mail til Michael om at være med. Aftaler at Bente sender sms + mail ud til eleverne med info om i morgen.

Vi forbereder os sammen via Jitsi og de delte dokumenter fra kl 19.30 - ca 21.

Tirsdag 14.04.20

Mødes med Bente på skolen kl 9. Fordele lokaler mellem os + lave grupper til eleverne. Michael logger på hjemmefra kl 10 sammen med eleverne.

Vi har en super god undervisningsgang kl 10 – 12. 13 elever med. Kun en savnes, og hun kommer ikke med formentlig … er nede i en energimæssig lav dal … men er ellers OK.

Vi får talt meget om, hvordan de kan forberede de kommende samtaler. Hvordan vil de vælge ud til samtalerne? Hvad er væsentlige parametre og hvorfor? Hvordan vil de afdække det i samtalerne? Og meget mere … Gruppeopdelingen fungerer stadig super. De får at vide, at de får hjemmeopgaver for til næste uge, hvor vi fortsætter samme tema. Jeg skal sende opgaverne ud senest på torsdag.

Kl. 13-15: Virtuelt møde med elev og hans nye kommune, som han tilflytter når semester slutter. Det går rigtig fint. Han er velforberedt og kommunen er lyttende og imødekommende, hvilket han ikke er vant til.

Onsdag 15.04.20

Kl. 9-10.30: Anonymiserer/skriver om i gamle assistent-ansøgninger, som skal bruges som cases til BPA-Akademiet. Jeg skal bruge 10 stk … og det tager sin tid. Fik lavet 6 nu.

Kl. 11-12: Virtuelt bordgruppemøde. De fleste er logget på. Fortæller hinanden om, hvad de får tiden til at gå med, og hvad de synes om den virtuelle undervisning. Det virker som om, alle er meget tilfredse med, at vi har fået så meget undervisning op at køre som fjernundervisning. Det er godt at have noget, man skal, – og godt at se sine højskolekammerater og lærere. Mange spørger "hvor længe tror I, det her vil vare ved" … og vi kan ikke svare dem noget som helst. Usikkerhed om tidshorisont + tiden efter dette fylder en del.

Kl. 12.30-13: Besvarer mail fra div kommuner + et bosted ang elever og deres muligheder.

Kl. 13-14: Forberedelse til personalemøde. Læse div dokumenter + bidrage med ideer til, hvordan vi kan udbygge de virtuelle tilbud til eleverne endnu mere … inkl. Gode morgensamlinger virtuelt.

Kl. 14-16: Virtuelt personalemøde. Noget kaotisk … teknik driller ind i mellem, når vi er så mange på. Det kræver stor disciplin mht at holde mikrofon slukket, når man ikke har ordet..+ bede om ordet på den "rigtige" måde … Nå men når eleverne kan lære det, så kan vi sikkert også

Kl. 19-21: Fik lavet de sidste 4 cases + elev-opgaverne til dem. Sendt til Bente og Michael for kommentarer og rettelser, så jeg kan sende ud til eleverne i morgen som lovet.

Torsdag 16.04.20

På mit andet job i Økologiens Have om formiddagen.

Kl 13 – 14.30: Jitsimøde med Bente om cases og opgaver til på tirsdag. Vi får det pudset helt af. Får OK fra Michael og jeg sender det ud til elevernes mails.

Fredag 17.04.20

Kl. 9.30 telefonsnak med elev som sparring og forberedelse til virtuelt møde med sagsbehandler kl. 10.30.

Kl. 10.30-11.30: Virtuelt møde med elev og hans sagsbehandler.

Diverse mails besvares.

Mandag 20.04.20

Kl. 8 – 12: Fysisk på skolen. Forberede undervisning til tirsdag – sammen med Bente … vi sidder i hver sit rum med åben dør imellem …

sært med fungerer godt. Bare det at være fysisk sammen er dejligt. Diverse snakke med kontoret og de få elever, jeg møder her.

Kl. 12-13: Virtuelt bordgruppemøde. Det er tydeligt, at det tynder ud i samtale-emnerne … Det sker jo ikke rigtigt noget, og ingen oplever rigtigt noget nyt. Vi som lærere er på hårdere arbejde for at få en meningsfuld samtale ud af det. Vi taler lidt om, hvad der sker i verden omkring os.

Eftermiddag: Tjekker elevernes besvarelser af opgaverne til BPA. Der mangler besvarelser fra enkelte elever … måske noget har været for svært, – for ukonkret … når vi nu ikke står i samme lokale og lige kan spørges undervejs.

Tirsdag 21.04.20

Mødes med Bente på skolen kl. 9. Drøfter elevernes besvarelser af opgaverne.

Kl. 10-12.15: Virtuel BPA undervisning. De er så gode! Bliver helt høj og glad over det.

Kl. 13-14: Mødes – med afstand – med elev, som er på skolen, ang. Boligsøgning i Aarhus.. Skal bruge kommunalt visiteret bolig med god plads også til hjælperteam. Sparring.

Onsdag 22.04.20

Formiddag går med besvarelse af diverse mail + telefonsamtale med elev, som er hjemme..og har knas med sit hjælperteam. Jeg guider og giver sparring på lederrollen.

Kl. 13-14: Jitsi-møde med Bente og Michael ang BPA undervisning. Fremtid mv.

Kl. 14-16: jitsi-personalemøde. Vi har fået bedre styr på teknik Men for hulan hvor er der mange uafklarede spørgsmål, som hele tiden melder sig.. Vi forsøger alle at være virkelig kreative.

Fredag 24.04.20

Formiddag går med mails, kommunekontakter mv.

Kører til skolen kort før middag. Har brug for at tale med Janni på kontoret om en elevbetaling.

Kl. 13-14.30: Mødes med elev, som er på skolen, angående hendes mulige udflytning i botilbud. Hun har for 2. gang fået afslag på BPA-ordning … Vi er uenige med kommunen i dette, men hun må acceptere det og lægge andre planer, selvom hun er ked af det.

Kører hjem igen og har virtuel fredagsbar med bordgruppen kl 16-17. Super hyggeligt og god snak.

Corona not-so-funny Facts

Coronaen har gjort sit indhug i skolens daglige drift - her er lidt tal og observationer fra forskellige afdelinger på skolen:

Køkkenet:

- Der laves over 2.000 anretninger hver dag
- Der bruges ca. 8.000 gummihandsker om måneden
- Madspildet er reduceret med ca. 80%
- Kødforbruget på aftensmaden er reduceret med ca. 20%

Hjemmehjælpsafdelingen:

- Bruger dobbelt så lang tid til personlig hjælp hver morgen, pga. den forskudte spisetid
- Bruger en time mere hver morgen på bl.a. rengøring og boost af alle undervisningslokaler inden undervisningen går i gang
- Bruger dobbelt så mange handsker som normalt
- Rengør alle toiletter med flere brugere 4 gange i døgnet – det er 29 toiletter
- Udgifter til engangshandsker og masker er over 130.000 kr. i år.

Pedelafdelingen:

- Har opsat over 55 håndspritsdispensere overalt på skolen
- Fylder over 10 liter håndsprit på om ugen
- Bruger ca. 5 timer ekstra til rengøring af Vandhalla hver dag
- Forbrug af vaskemiddel er steget med 30%
- Morgenrunden tager op til en time længere
- Bruger 10-15 par gummihandsker hver dag

Coronadagbog

Af Sebastian Tved Berke

3/4

Ja, nu har man sagt ja til at skrive dagbog om måske den kedeligste periode i hele livet. Så det bliver spændende læsning. I denne her uge, har Egmont indført fast fjernundervisning – puha. Man får nærmest sved på panden af at tænke på det. Ikke desto mindre, var jeg fandme i tidspres i går. Jeg havde helt glemt, at det fandtes. Det er typisk, at man står op kl. 8.00 hver dag og så den eneste dag, hvor man skal noget kl 10.00, sover man suleme til kl 9.15. I dag er jeg tilbage i vante rammer, hvor man ikke skal noget på et bestemt tidspunkt. En cykeltur, lidt computerspil og fjernsyn, så har man også opbrugt dagens energikvote. Jeg kan uden sjov godt mærke, at der ikke skal så meget til før man bliver træt. For to uger siden var vi nede og hente min cykel på højskolen, det tog fem timer i alt, hvor vi sad i min bus i fire timer. Der var man lidt træt, da man kom hjem. Jeg tør ikke at drømme om, når vi kommer tilbage til højskolen. Det kræver en stor omvending men den tid den glæde. Nu vil jeg gå ud og udføre mit semihårde program for i dag.

4/4

Hej coronadagbog

Så har man også set mig skrive det.

Jeg sov længe, vågnede kl 9. Spiste morgenmad og så nyheder, der talte de om, at museer er begyndt at samle historier og billeder ind. Jeg ved ikke, om jeg synes det er fjollet, eller om det er relevant nok. Det er jo en mærkelig tid, det er jo historisk, vi har jo ikke set noget lignende siden vi blev besat af tyskerne. Helt ærligt når jeg sidder her på mit værelse på Afroditevej i Aalborg, så føles det ikke som at være med i en historisk begivenhed. Jeg er jo bare hjemme, hygger mig. Det føles måske lidt som en ferie, hvor alle ens venner er ude og rejse. Om lidt skal jeg ud og cykle igen. Jeg får i hvert fald mere motion, end jeg plejer, og det er da meget godt. Jeg skal formentlig også ud og handle for mine forældre – det er blevet en af mine yndlingsaktiviteter. Jeg glæder mig nærmest helt til, at min far står op og laver en indkøbsseddel til os. Hvem skulle tro, at jeg ville få en periode i mit liv, hvor indkøb er en af mine yndlingsaktiviteter? Jeg tror, det er fordi, det er noget af det eneste, jeg kan lave, som jeg synes har et reelt formål.

5/4

Nå ny dag, ny hjælper. Det er rart med lidt afveksling: Det kan godt være lidt hårdt at være sammen med de samme hjælpere næsten hver dag, og i forhold til ferierne kan man ikke så let vælge hvem, man lige vil have. Der må man bare tage, hvad man kan få. Det er ikke fordi, jeg brokker mig: Det er bare ikke alle, der er lige spændende at være sammen med i 48 timer. Men hvis det er det, jeg må lide under coronakrisen, så er det billigt sluppet.

Jeg tror nærmest, at det er den længste periode, hvor jeg næsten ikke har haft noget med Egmont at gøre i det sidste år. Egmont har fyldt alt, ikke kun selve skolen men mere det netværk jeg har fået. Jeg har nærmest været sammen med folk fra Egmont året rundt, og når man bliver flået ud af det hele, kan man virkelig mærke, hvor meget det fylder. Alle mine venner og kammerater er fra Egmont, og det er naturligt, fordi jeg aldrig har haft en så god mulighed for at få venner og kammerater

---

6/4

Kære dagbog

i dag har vi haft bordgruppemøde online. Det er heldigt, at den her krise trods alt kommer på en tidspunkt, hvor vi har mulighed for at blive connected på andre måder, så vi kan i et eller andet omfang holde fast i vores gamle hverdag. Det tror jeg alligevel gør noget, at man har mulighed for at holde kontakten. Hvis det var før, at vi fik alt teknologien, tror jeg, at det ville virke meget værre at være alene. Jeg tror, at teknologien gør det lettere at komme igennem den her periode.

Jeg føler mig indebrændt. I går skrev jeg lidt om det med at have hjælper i denne her tid. Jeg underspillede det meget – jeg synes, det er rigtig hårdt. En af dem, der hjælper mig herhjemme, er også min hjælper på Egmont. Han er meget genert og bange for at gøre noget forkert, og jeg er meget udadvendt. Jeg kan godt lide, at man siger ting, som de er. Der fungerer helt fint på skolen. Der er vi bare to små brikker i et kæmpe puslespil med vores egne kammerater, vores egne måder at være sociale på. Som vi begge to respekterer. På Egmont sidder vi ved bord med nogle, som kan lave en forbindelse imellem os, som vi ikke selv kan lave. Men herhjemme er det kun os to. Men jeg føler at jeg har lært noget om ham, som jeg kan bruge til at respektere ham bedre.

7/4

Kære dagbog

I går så jeg statsministerens pressemeddelse, hvor hun forlængede, så vi skal blive hjemme indtil d.10 maj. Derudover aflyste hun alle festivaler over hele sommeren. Så det bliver 4 store begivenheder, som er blevet aflyst for mig, nemlig en studietur til Sydafrika, en friluftstur til Norge, min allerførste rigtige festival på Roskilde og en tur til paralympiske lege i Tokyo. Jeg burde være sønderknust, mit livs vildeste halve år er lige blevet revet fra mig, og jeg plejer at være en, som bliver meget skuffet, hvis der er en begivenhed, som jeg gerne vil være med til, som jeg ikke kan være med til. Mærkeligt nok har jeg ikke oplevet skuffelse endnu. Man kan sige, at jeg er skuffet over min egen skuffelse, eller jeg er i hvert fald overrasket over den. Jeg tror, det er fordi, at det er en kæmpe stor ting, som hele verdenen oplever. Jeg er bare en af mange, og vi har aldrig set noget lignende. Så jeg føler åbenbart ikke så stor en skuffelse, jeg ved ikke engang hvorfor. Måske er det fordi, at jeg kan høre, at alle andre oplever det samme. Så man kan ikke se eller høre begivenheder, som man går glip af på de sociale medier. Der kommer ikke til at være nogen, der taler om, hvor fedt der var. Alle er i samme båd, alle har det samme udgangspunkt, der er ingen, der oplever det anderledes. Det tror jeg er med til at gøre det lettere at komme igennem. Det at vi er fælles om at gå glip af noget på hver sin måde, og når vi er kommet over på den anden side, skal vi være gode til at lade være med at sige, at alle de ting, jeg gik glip af, er værre for mig end de ting, som du gik glip af, er for dig. Man kan sige, at vi i stedet for at skabe fællesskab af, hvad vi oplever, så skaber vi fællesskaber af alt det, vi går glip af. Fordi det lige netop er os alle, der oplever.

8/4

Endnu en dag, hvor jeg har været ude at cykle og så bad. Ligesom mange af de andre dage, men i overmorgen skal jeg i sommerhus bare med mine forældre. Det bliver meget hyggeligt, selvom vi kommer med stor sandsynlighed til at lave det samme som herhjemme. Så tror jeg alligevel, det gør noget at komme et andet sted hen. Vi skal ikke have nogen hjælper med i sommerhus. Fordi der er så langt i mellem, jeg er hjemme, så bliver det sværere og sværere for dem at hjælpe mig. Og det har de ikke rigtig forstået. Det er som om, at fordi at jeg er hjemme, så føler de, at de er forpligtet til at hjælpe mig lidt. At de ikke kan tillade sig at have nogle andre til at hjælpe mig hele tiden, og til forskel fra ferier har vi jo ikke mange forskellige planer, så har de haft en grund til, at jeg skal have en hjælper, men fordi vi allesammen ikke rigtig skal noget særligt, så tror jeg ikke, at de føler, de kan tillade sig at hele tiden at få hjælp af hjælpere. Det, som er svært, er, at i hverdagen har vi to forskellige liv, jeg har mit liv og mine forældre har deres og det samme i ferierne, men nu har vi ikke særlig forskellige liv. Jeg har brug for, at vi bibeholder vores forskellige liv, derfor har jeg overvejet at tage i sommerhus med mine hjælpere, så jeg kan føle mig selvstændig og ikke bare hænge på ryggen af dem.

9/4

Hej Corona dagbog,

I dag har det været en lidt mere dramatisk dag, fordi da jeg var ude at cykle, kørte jeg lidt for vildt ned af en nedkørsel og BUM, så styrtede jeg med hovedet forrest. Heldigvis har jeg en stærk pandebrask /har været afprøvet før) og en god cykelhjelm. Ingen brækkede lemmer – men ondt i knolden. Derfra gik det direkte hjem på hovedet i seng og hvile hovedet. Lidt groggy resten af dagen, så jeg kunne ikke skrive (hvilket først sker i dag lørdag). Heldigvis kan man sige, at den her dagbog ikke afhænger så sindssygt meget af, om den lige bliver skrevet samme dag. Det går alligevel.

11/4

Halløjsa dagbog

Jeg er stået op til en dag i sommerhuset, som for første gang bliver lige så spændende som min hverdag. Jeg har været ude og cykle en tur med min mor på trods af mit styrt i forgårs. Vi cyklede rundt i kvarteret, det var meget sjovt, især fordi vi mødte en dame, som insisterede på, at jeg skulle ae hendes hund. Vi prøvede lidt at slippe væk, og det lykkedes også første gang, så kom vi forbi hendes hus igen på vej tilbage. Så sad hun klar og sprang ud til os med hendes tæppetisser af en hund. Så kunne vi ikke slippe væk. Jaja, så føler hun, at hun har gjort en handicappet glad. Vi griner bare.

Resten af dagen gik med, at hygge med god mad og film. :D

12/4

Jeg skal være helt ærlig. De sidste par dage har det været lidt svært at finde på noget at skrive. Man oplever ikke så meget her i coronatiden, og hvad tænker man overhovedet om det, når man er 20 år gammel. Det er svært at blive ved med at skrive noget klogt, men så kom min hjælper med et godt spørgsmål: "Hvad kommer coronakrisen til at betyde for vores samfund bagefter?" – Det har jeg tænkt over i et

par dage. Jeg tror ikke, vi fatter hvor stort og historisk, det egentlig er, som jeg har skrevet om før her i dagbogen. Men det er en kæmpe historisk begivenhed, som sætter vores ellers meget velfungerende samfund på prøve. Europa har ikke haft sådan nogle store problemer i rigtig mange år. Man kan argumentere for, at man ikke har haft nogle store problemer siden Berlinmurens fald i 1989. Jeg ved godt, at vi har haft nogle begivenheder, der har rystet os, som f.eks. de mange terrorangreb i 2014-15. Måske har Europa fået en eller anden følelse af at være usårlige. At være den del af verden som altid har haft styr på det med overskud til at hjælpe alle andre, når de har været i nød. Men coronakrisen har vist, at der er noget, som vi ikke så let kan være herre over. Så vi må kæmpe med at få styr på det, som alle må bidrage til at få under kontrol. Vi må hjælpe hinanden, stå sammen (ved at holde afstand), at passe på de ældre, de svage og syge ved at opgive næsten hele vores hverdag. At lukke samfundet ned selvom at hele økonomien bløder. Jeg synes, det viser en styrke af det moderne samfund. Man har hørt, at vi er blevet egoistiske og mere selvoptagede, men alle har taget ansvar for fællesskabet, for samfundet og for vores medborgere. Det tror jeg, vi tager med fra coronakrisen, at vi viser vores styrke, når vi skal. Forhåbentlig kan vi overføre det mod, handlekraft og troen på, at vi kan ændre på vores liv til andre meget vigtige og alvorlige udfordringer, f.eks. klimakrisen. Hvis vi kan gøre det, har corona måske været et wake up call, som vi havde brug for.

13/4

Kære dagbog.

Jeg gider ikke at skrive noget om, hvad jeg laver i dag. Det er det samme, som jeg plejer. Her i dagbogen har jeg ikke skrevet så meget om selve sygdommen corona, nok fordi selv om hele samfundet er meget påvirket af det, så er det stadig kun få, som har sygdommen tæt inde på livet. Jeg synes, det er svært at forholde sig til, at nu er over 100 døde af corona, og sådan noget. Det virker så fjernt, og det tror jeg ikke, jeg er den eneste, der synes. Men i sidste uge så jeg lægens bord, som handlede om en kvinde, som ikke kunne sige farvel til hendes far, som var ved at dø af corona, fordi hun også skulle være der for hendes svage mor, så hvis hun blev smittet af hendes far, når hun siger farvel, kan hun jo ikke være sammen med sin mor bagefter. For første gang så jeg nogle mennesker, som blev ramt af corona, og det gjorde noget ved mig. Jeg tror, at når vi hører nogle nyheder om død, så har vi opbygget en form for distancering, så vi ikke bliver påvirket. Det er i og for sig godt, men når det handler om corona, så tror jeg ikke, at det er så særligt godt, at vi lukker helt af. Vi skal selvfølgelig ikke falde om af sorg og fortvivlelse, hver gang nyhederne kommer med de seneste dødstal, men vi skal tage det alvorligt, blive motiveret til at følge retningslinjerne, så det skal ikke være det samme, som når man hører en bilbombe i Kabul er sprunget i luften, og 100 er døde. Det kan vi overhovedet ikke gøre noget ved. Jeg hørte en aften i nyhederne, at de var ved at diskutere, hvor mange penge er vi villige til at tabe for at redde liv. Når man lige hører, at de er ved at diskutere det, så kan man godt blive lidt harm – hvordan kan man få sig selv til at sætte menneskeliv overfor penge? Men det er naturligt, at man diskuterer det. Heldigvis blev de alle enige om, at de var villige til at gøre alt for at redde menneskeliv, og det har de også lavet en undersøgelse om blandt befolkningen, som også bakker op om, at menneskeliv er over penge. Spørgsmålet er så: Skal vi sætte vores liv, vores hverdag og vores samfund i stå, indtil vi har fundet en vaccine? Sydkorea har måske fundet nogle, der har haft corona to gange, så er vi helt på røven. Skal samfundet så være lukket altid? Jeg tror, vi kommer til at træffe nogle valg, som virkelig siger noget om vores generation. Jeg ved ikke, hvad der er rigtigt, og det tror jeg, at der ikke rigtigt er nogle som ved. Det kan godt være, at man om 100 år tænker, “oh my god, hvor dumme kan de være” i alle historiske begivenheder har man jo truffet nogle beslutninger på baggrund af, hvad man ved på det tidspunkt. Jeg synes, det er meget flot og modent af sundhedsmyndighederne at gå ud og sige “ det her har vi aldrig prøvet før, så vi kommer til at lave fejl”. Min far sagde meget godt: Vi er med i verdens største eksperiment, vi ved ikke, hvad der kommer til at ske, vi ved ikke, om det er den rigtige metode, vi bruger her i Danmark, før det er ovre. Det kan være svært at leve på en anden måde uden at vide, hvornår det bliver normalt igen og uden faktisk at vide, om det er den rigtige måde, vi bekæmper virusset på. Jeg håber, vi holder ud, så længe det varer, men jeg kan også være bange for, hvis der går meget lang tid, at der kommer en opgivelse i samfundet “fuck det, det virker alligevel ikke, nu lever vi bare, som vi plejer". Jeg tror, vi har brug for en tidshorisont, for at vi kan fortsætte med at yde en så stor indsats, som vi gør.

Da Danmark lukkede ned

Da Danmark lukkede ned, blev langt de fleste elever sendt hjem fra højskolen. Men en lille gruppe på 40 elever kunne ikke tage hjem og fik lov at blive på skolen. Det har dog være et helt anderledes sted, end Egmont Højskolen plejer at være.

Af Michael Pedersen

Eleverne på Egmont Højskolen havde som sædvanlig fællestime om aftenen onsdag d. 11 marts. Da eleverne klappede efter et foredrag om kød, klima og bæredygtighed, skete der noget uventet.

”Forstander Søren Møllgaard Kristensen kom op på scenen og sagde, at statsministeren lige havde holdt pressemøde, hvor hun havde meddelt, at alt ville blive lukket ned. Vi skulle indstille os på, at vi nok ville blive sendt hjem de næste dage, men at vi ville få mere at vide dagen efter. Dagen efter blev vi alle samlet i hallen om morgenen, og så gik alt pludseligt meget hurtigt, og folk begyndte at forberede sig på at tage hjem.” fortæller Berit Aagaard Sørensen.

Berit var en af de elever, som ikke kunne tage hjem. Sammen med sine assistenter skulle hun nu til at indstille sig på en helt anden hverdag på skolen. Det blev en hverdag med mange nye regler.

”Samme dag blev vi, der ikke kunne tage hjem, samlet i bie-rummet. Her fik vi strenge ordrer på, at vi ikke længere skulle se Egmont Højskolen som højskole men som et sted, vi kunne sove og spise og stort set ikke andet. I spisesalen blev bordene lavet om til få små borde med god afstand. Der måtte vi kun sidde i de borger-assistent teams, som vi nu engang hører til. Vi måtte ikke være sammen på tværs af teams.” siger Berit Aagaard Sørensen.

En anden hverdag

Fra at være et hus fuld af liv blev Egmont Højskolen et stille sted. Der var ikke store muligheder for at lave noget sammen. Skolens faciliteter var lukket ned. Oveni var der en helt ny situation, som ingen kendte til.

”Det var meget kedeligt og meget ensomt at være på skolen. Jeg var faktisk meget skræmt over, hvad corona betød, og hvordan den ville påvirke fremtiden i starten. Det var en hård tid, men vi fik langsomt startet en hverdag. Efter lidt tid fik vi lov at bruge keramikværkstedet, og vi fik en symaskine op i salonen. Men der var regler, vi skulle booke tider. I keramik måtte der højst være fem, og i salonen højest ti. Så hvis der var det antal, kunne vi jo ikke få lov at være der. Men jeg synes, det er vigtigt at sige, at det jo ikke har været anderledes

for os end for alle andre. Alle har jo været påvirket af, at alt har været lukket ned. Det gælder jo ikke bare os, som måtte blive på skolen." fortæller Berit Aagaard Sørensen.

"Men vi begyndte at tage på mange ture ud af huset. Vi tog selvfølgelig ikke ind til byen men i naturområder, hvor vi kunne gå ture. Vi spiste mange is. Hjemme på skolen var hverdagen mest præget af de faste måltider" tilføjer Berits assistent Anne Møller Lohmann

Assistent på en ny måde

For at undgå smittekæder blev assistenterne bedt om at overveje, om de havde lyst til at arbejde i coronaperioden, eller om de ikke havde lyst. Hvis de ville arbejde, skulle de så vidt muligt blive på skolen sammen med deres borger og kollegaer.

"Men vi kunne få lov at tage hjem, hvis der var tale om hjem, hvor der ikke var en umiddelbar smittefare, altså nogle der havde været isoleret. Jeg tog selv hjem i 14 dage, og der var jeg kun sammen med dem i husstanden. At det var 14 dage ville jo også betyde, at jeg havde fået symptomer, hvis jeg var smittet, så det synes jeg var sikkert nok." siger Anne Møller Lohmann.

Isolationen i teamet har betydet meget for, hvordan teamet har det i dag. Man var virkelig sammen på en intensiv måde, som der er sjælden i et team.

"Jeg synes primært, det er gået rigtig godt. Men der var en periode, hvor du, Berit, godt kunne blive lidt irriteret på os assistenter. Men så fik vi en snak om, at det nok var helt naturligt, når vi ikke kunne være sammen med andre end de få i teamet. Så blev man let lidt irritabel. Men generelt tror jeg, at tiden på skolen i coronaperioden betyder, at vi er blevet meget tætte i teamet." fortæller Anne Møller Lohmann..

Virtuelle arrangementer i nedlukningen

Af Michael Pedersen

Alsang for befrielsesdagen

Den 4. maj kunne Danmark fejre, at det var 75 år siden, vi blev befriet fra nazisterne. Det havde længe været aftalt, at på Egmont skulle det fejres med en alsangsaften. Så kom nedlukningen, og vi kunne hverken være sammen rent fysisk eller invitere gæster ind i huset. Langt de fleste elever og gæster måtte derfor være med i det virtuelle rum og sidde hjemme foran computeren.

Det var regnvejr den dag, der var nogle få tekniske problemer, men ellers forløb den time, der var afsat til arrangementet godt.

Efter at forstander Søren Møllgaard Kristensen havde budt velkommen og lagt ud med at sige noget om den sang, han havde valgt, var det tid til at synge med. Selvom det skete på afstand, kunne man næsten mærke, at alle sang med på "En lærke lettede". Det var netop konceptet bag alsang. En af skolens lærere sagde noget om den sang, de havde valgt, og derefter sang vi sammen, få på græsplænen ved Egmont Højskolen og mange hjemme ved computerne.

Ind imellem var der elever, som enten var nogle af de få, der var på skolen eller nogle af de endnu færre, der var hentet ind til arrangementet, som sang og spillede. Det gjorde arrangementet ekstra festligt.

Efter en lille time takkede Søren Møllgaard Kristensen for, at alle havde været med, her eller på afstand. Teknikken blev slukket og et kort men godt samvær var slut.

Grundlovsmøde fra sofaen

Det er en lang tradition, at der holdes Grundlovsmøde på Egmont Højskolen. I år var ingen undtagelse, om end mødet var meget anderledes end de øvrige år. Mens elever og ansatte kunne være med på plænen, dog på afstand, måtte langt de fleste deltagere se arrangementet på nettet.

Efter en velkomst fra Forstander Søren Møllgaard Kristensen blev den første film sat på. Det var en velkomst og en lille tale ved skolens Formand Sonja Mikkelsen. Hun lagde meget vægt på, at det havde været en svær tid, men det var dejligt at se, at eleverne var tilbage på skolen nu. Hun fastslog, at selvom det har været hårdt, er skolen kommet nogenlunde godt gennem coronakrisen.

Den vigtige Grundlov

Den politiske tale var i år af SF´s gruppeformand i Folketinget, Jakob Mark som havde filmet og indsendt sin tale. Han valgte symbolsk at holde talen stående ved siden af Grundloven i Folketingets Vandrehal. Han lagde vægt på tre vigtige ting i Danmark, som betyder meget i dag. For det første ytringsfrihed, som gør at vi i Danmark frit må sige, hvad vi vil. For det andet den danske Folkeskole og det, at der er fri undervisning i Danmark. Til den del havde han dog den bekymring, at der kom mere og mere brugerbetaling i form af dyrere bøger, nødvendige studieture man selv skulle betale. Han sagde, at SF ville arbejde for, at der stadig skal være lige adgang til undervisning. Endelig tog han fat i en ting, der ikke er nævnt i Grundloven, nemlig klimaet. Han sagde, at det var vigtigt, at vi havde et godt klima og en god natur, hvis vi skal overleve. Derfor håbede han, at klimaet vil blive prioriteret fremover.

En fødsel og frygt

Efter en fællessang blev den tredje film sat på. Det var digteren og højskolemanden, Mads Mygind, som læste et nyt langt digt, han har skrevet om det underlige at blive far for første gang midt i coronatiden. Digtet beskrev både den glæde, det var at blive forælder, men også den angst coronatiden har givet, særligt i forhold til hvad det betyder for ens barn.

Hyldest til Grundloven

Dagens sidste tale blev holdt af tre elever fra Egmont Højskolens RØST-hold, et undervisningsforløb i at holde taler. Inge, Kirstine & Kenan holdt sammen en tale, hvor de hyldede Grundloven, som har fødselsdag i dag. De talte om, at selvom Grundloven måske kunne føle sig glemt, fordi vi ikke taler meget om den, så er den afgørende for det liv, vi lever med hinanden. De tog nogle udkig til unge i verden, hvor de rettigheder, Grundloven giver danske unge, ikke er en selvføl-

ge. Men de talte også om, at det kunne være svært at være ung, ikke mindst fordi der er mange fordomme om unge. De læste en tekst op med nogle fordomme om, at unge var dovne, og uansvarlige. Og fortalte så at teksten var skrevet af Sokrates, men at det er nogenlunde de samme fordomme, unge kan møde i dag. De sluttede af igen med at prise Grundloven, og alt den giver.

Sang og musik

Mødet var som sædvanlig rammet ind i sang og musik. Der var fællessang, og et af skolens bands gav et nummer. Fies Big Band plejer at være fast inventar på Grundlovsmødet, men i år kunne de ikke være fysisk til stede. De havde sendt en film, hvor de på afstand fra hinanden spillede og sang en af deres populære sange. De lovede at komme stærkt igen næste år.

Grundlovstale

Tale af højskoleeleverne:

Inge Agerholm Thorup
Kirstine Kramer Lau
Kenan Agic

Okay, du må vælge tre instrumenter! (Pause)

Det er din fødselsdag i dag. *Du* skal fejres, *du* skal hyldes, og vi skåler og hip hip hurra'er den i *dit* lys i dag fredag d. 5. juni 2020.

DU er grunden til, at vi har ret til at tro og mene, hvad vi vil. Ret til, at SIGE, hvad vi vil. RET til at forsamles og demonstrere for vores synspunkter. DU sikrer, at vi har undervisningspligt, og DU er bagland for den tredeling af magten, der på bedste vis skal sikre, at magtmisbrug ikke kan finde sted.

Du skal ikke være ked af det. Det med opmærksomheden kan være svært for os alle i ny og næ, og selvom du ikke får den så ofte til hverdag – selvom du ikke bliver sat pris på, så skal du vide, at vi værdsætter dig, og alt du indebærer.

Hvor gammel er det nu, du bliver? Nå ja, 171. 171 somre. Det er vildt, at du på trods af din høje alder til stadighed er alsidig, vigtig, relevant og retfærdig. Og hold op, hvor holder du dig egentlig godt!

Nu *er* jeg jo den store taler. Og det er jeg bare SÅ glad for, at jeg *må*.

Det kan man jo blandt andet takke dig for. DU har givet mig en stemme, så jeg kan bruge min mund, ord og meninger til at ytre mig.

Vi elsker dig,

tak for dig.

Du er grundloven, og det er din fødselsdag i dag.

Det smukke ved dig er i den seneste tid blevet udpenslet, da vi fra den ene dag til den anden måtte opgive vores hverdag.

Der er blevet draget nytte af alle dine aspekter de sidste 3 måneder, og resultatet af det er, at vi alle har fået mulighed for at kunne sidde i vores små cirkler i dag for at fejre dig.

Den mulighed har vi fået, fordi en masse unge mennesker har taget del i kampen om genåbningen. Og denne rettighed har de heldigvis pga ytringsfriheden.

Ytringsfriheden ser ikke forskel på mennesker. Den kan benyttes af alle. Friheden til at ytre sig, som hele vores liv har været fast inventar i vores livsgrundlag. Til hverdag sætter vi ikke pris på det privilegium, at vi må ytre os frit, – udover når der engang imellem tikker en besked ind på mobilen fra Amnesty;

"Yulia står til 6 års fængsel, fordi hun har publiceret tegninger af kvindekroppen. Hjælp hende fri."

"Saw Wai risikerer to års fængsel, fordi han fremsagde et digt der kritiserede militæret."

"Ahmed blev tortureret og idømt 10 års fængsel, fordi han kritiserede styret i landet."

... Sms AKTION til 1252 vh. Amnesty.

Der skal ikke herske tvivl om, at vi meget glade for at være her i dag.

Men kan der være tale om, at vi har fyldt for meget i et billede, hvor der i bund og grund ikke har været plads til os? Her snakker vi om prioriteringen i forhold til genåbning af landet. Har vi i kampens hede jaget albuerne ind i siderne på de andre i løbet for at tilgodese os selv? Har vi skabt os for meget og spillet kattejammerrock til den lyse morgen blot for at blive i rampelyset? Det vil nogen jo mene: "Ungdommen er jo SÅ privilegerede", og som Sokrates sagde det:

"Vore dages ungdom elsker luksus. De har dårlige manerer, foragter autoritet, har ingen respekt for ældre mennesker og snakker, når de skulle arbejde. De unge rejser sig ikke længere op, når ældre kommer ind i et værelse. De modsiger deres forældre, skryder op i selskaber, sluger desserten ved spisebordet, lægger benene over kors og tyranniserer lærerne." – Citat, slut

Der er noget der tyder på, at ungdommen siden Sokrates tid, bliver set i det samme lys. Dumme, uduelige, tvære og dovne. Der er så meget snak om ungdommen, og endegyldigt bliver vi udskammet for alt hvad vi gør, og alt hvad vi *ikke* gør.

Ikke alt selvfølgeligt, men næsten eller meget af det.

Jeg synes faktisk, det er ret hårdt at være ung. Især fordi man gennemgår så mange forskellige faser, eksistentielle kriser, oprør og personlighedsændringer. Vejen hen mod, hvem man er og gerne vil være, kan godt synes lang, når man bliver pustet i nakken. Af politike-

re, af hinanden, af voksne – altså de *rigtige* voksne – for vi jo "hverken enten eller" som Bøllebob, så idyllisk illustrerer.

Der var også engang nogen, der skabte instagram, som i takt med SoMe voksede sig kæmpestort og sugede os alle ind i suppedasen af selviscenesættelse, slemt selvværd og selvtillid og surt show. For Instagram ér et show, og vi er allesammen både publikum og på scenen på samme tid.

Her vil man være ligesom alle andre og samtidig være sit eget menneske.

Og jeg er stadig i tvivl om, om jeg burde gå med make-up eller ikke, for jeg har ikke helt fundet ud af, hvilken kinda gurl jeg er endnu.

Jeg synes, at makeup er grimt. Det er meget mere appetitvækkende, når eksistenser er naturlige, og som vorherre skabte dem. Undgå kemikalier i dine cremer, lad vær' med at bruge shampoo – det er ikke nødvendigt for dit hår, og det er skadeligt for miljøet. Vælg' gerne en tandpasta, der indeholder Aloe Vera, men lad nu for guds skyld vær' med at vælg' en bambus-tandbørste – der er lidt for meget "se-mig-jeg-hader-plastik"-vibes over dén markering.

Husk også at gå i genbrugstøj – det er både tjekket, moderne og en protest imod kapitalismen. Og det er sejt at være imod kapitalisterne. Så længe du selvfølgelig stadig husker at støtte markedet og være forbruger – det kan du jo passende gøre, ved at gå på en smart café og købe overpriset kaffe med dine venner. For du gider jo ikke være sådan én, folk tror ingen venner har og sådan én, der for nærig til at gå på café – folk HADER nærige mennesker. Så er det bedre at bruge den 50'er du sparede i genbrug på at købe en kop sort stempelkaffe.

... den skal selvfølgelig ikke være helt sort, du skal jo have havremælk i, så folk også kan se, at du er god ved dyr og deltager i demoer på Nørrebro for biernes ret til egen honning; Bare det please ikke bliver fanatisk, og du bliver den der type, der deler #veganfood over det hele, for det er altså sygt trættende at se på, når folk bliver fanatiske.

Det er også helt vildt trættende, når unge ikke bare tager sig sammen og kommer i gang med at uddanne sig! Det kan sgu da ikke være så svært at få sat bilen i gear! Men i stedet for at vi finder vores plads i samfundet, render vi rundt og finder os selv, og tager på backpacker-tur til Thailand og kommer hjem med en tatoveret delfin på anklen og positiv klamydiatest. Fuld skrald på personlighedsdannelse!

Fart og fest på hele tiden – det er alt, de unge vil ha'. Og skiture til Sverige, hvor Corona ikke blot bliver hældt i svælget, til afterski med ham den mørkhårede guide, men gud hjælpe mig, om de så ikke også tager det med hjem til resten af gymnasiet.

Knald og farver og tjubang, hvor det kører derudaf i et overgearet selfie-poleret-gejlet udtryk. Det kunne være sindssygt rart, hvis vi bare en gang imellem lige kunne tage den med ro og finde vores jordforbindelse. Drop skærmtid, find en bog frem – én lavet af papir, vel og mærke.

Ja det er jo kommet på mode igen at læse bøger – og bage surdej og hække vatrondeller, men hold kæft, hvor er det bare uoriginalt at begynde på den samme Novice sweater, som resten af flokken med pandehår og 90'er sneaks.

Nej man skulle meget hellere finde på sin egen stil – sin egen lille 'isme'. Finde unikke veje i livet og være lidt off-beat; Måske have tre kærester på samme tid – gerne af tre forskellige køn.Så kunne man

være sådan én, der blev interviewet om at være i et non-binær-polygami-forhold og sørge for at sidde i stram t-shirt under hele interviewet, så mavedellerne stikker ud, og man samtidig kan blive spurgt, om man er krops-aktivist, og dertil kan svare: "næh jeg er bare sådan... Kærligheds-aktivist"

Jeg fatter heller ikke, hvorfor folk barberer deres ben. Det må være et tegn på, at de ikke hviler i deres krop, dog er det også ret nasty, når hårnene på tisseren begynder at krølle – jeg mener – du er jo ikke et primitivt urmenneske i junglen?

Og apropos klammo – hvad sker der for, at alt det der 'natural A38' kommer og overskygger, at man jo rent faktisk godt kan få fixet de ting, der er grimme ved éns udseende?

"Hvorfor får du botox?"

"Er det ikke lidt voldsomt med sådan et butt lift?"

"Du skal jo lære at elske din krop som den er"

"... – medmindre den er grim"

"... – Så skal den laves om!"

"Men du må ikke gøre os opmærksomme på, at du får lavet det om!"

"... – Nej, for det gør os ubehageligt til mode"

"Let røven, og luk munden. Og så ku' du forøvrrigt stoppe med at spise al den sukker"

SÅ ER DET TID TIL KAGE! Grundlov, grundlov, grundlov! Du skal da have kage på din fødselsdag!

Hold nu kæft, fuck nu kage og alt det der. Det her går dybere end sukker blandet med smør – det her handler ikke bare om at være ung og forvirret – det handler om, at vi i virkeligheden er mega privilegerede, når vi overhovedet har overskud til at brokke os over bagateller.

Hvor jeg kommer fra, er Grundloven og ytringsfriheden er helt anden sag. I Bosnian, der ville I, især fordi I er piger, blive sat på plads. Det kan godt være, at Bosnian har udviklet sig meget, og at den gamle generation er ved at blive overtaget af den unge, men alligevel er det desværre mænd, der har magten og ordet.

Især på jobmarkedet; Her bliver der gjort kæmpe forskel på kvinder og mænd, hvor lønningerne er fuldstændigt urimelige.

Og her nytter det ikke noget at brokke sig. – Hvis de forkerte hører din mening, kan du ende med et blåt øje... Mindst.

Fuck dét, vær taknemmelig, tag et stykke fucking kage.

Okay Kenan, så tager vi et stykke fucking kage.

– ja, jeg må nemlig også godt sige 'fucking'. Jeg må sige 'fuck' og 'pis' og 'lorteluder' og 'bøsse'– for det vi altid sagt – og jeg kan råbe 'smatso', hvis det var det, jeg ville. Jeg må skrive et ironisk læserbrev til Politiken, og jeg må kreerer vrede kommentarer til Fie Laursens videoer på YouTube. Jeg må række tunge af Rasmus Paludan, kalde blondiner for bimbo-bumser og jeg må ytrer mig højt og rungende om, hvor åndsvagt, jeg synes det er, at kendte mennesker bruger deres platforme og penge til at promovere pølser, pool og pomfritter i Portugal. Jeg må være en boomer må jeg – ja – jeg må faktisk sige lige, hvad jeg vil – det har du, kære Grundlov, nemlig, sørget for retten til.

Og det er så her bliver, jeg nødt til at stoppe op engang. Tænke mig om, og overveje, om dét jeg siger på nogen måde er relevant, på nogen måde er sagt vellidt eller på nogen måde er sandfærdigt. Er det nødvendigt?

Jeg kan simpelthen blive så harm og sågar få helt ondt i maven over, hvordan mennesker snakker til hinanden. Hvordan VOKSNE mennesker snakker til hinanden.

Min mor plejer at sige til, at hvis ikke man har noget pænt at sige, så er det bedre bare at tie stille. Jeg går normalvis altid ind for en god debat, og det kræver både kommunikation og holdninger – men én ting er retten til at ytre sig, – en anden ting er, *hvordan* man ytrer sig.

Ytringsfriheden er vi ovenud taknemmelige for, og vi vil gøre alt, hvad der står i vores magt for ikke at misbruge den. For i vores optik, er verdenen smukkere, når man taler pænt *til* hinanden og ikke mindst *om* hinanden.

Så kære Grundlov; Du er skabt af mennesket *til* mennesket. Vi er mennesker – vi begår fejl, men uden fejl og mangler, ingen lærdom, ingen visdom, ingen erfaring.

Vi er ikke rigtig voksne og hellere ikke rigtigt børn. Indtil videre. Vi er bare midt imellem.

Men én ting er sikker på den her dag; og det er, at vi skal fejre dig;

Så vælg dine tre instrumenter, nyd din kage og måske noget koldt at drikke til, og tag imod alle vores holdninger, ups ... Jeg mener ... gaver.

Stort tillykke.

(Udråbes i kor) Længe leve grundloven.

HIP HIP HURRA!

Tale afslutning forår 2020

Kære allesammen

Så er vi samlet for at afslutte forårssemestret 2020, som er et semester, der aldrig vil blive glemt. Det er der jo ingen semestre, der bliver, men jeres hold og jeres semester vil altid være noget helt særligt. Det var der ingen, der kunne have forudsagt, da vi samledes for næsten et halvt år siden i starten af januar. I min velkomsttale til jer gav jeg jer et bud på en sætning, der kunne indfange noget af det en højskole er. Den lød sådan her:

Man tager på højskole for at erfare, opleve og støde på alt det, man ikke kan sige sig selv.

Men som man måske og forhåbentlig kan sige og blive klogere på sammen. Hvis man altid tager afsæt i det man kan sige sig selv, kan man næsten dristes til at sige, at man ikke udvider sin forforståelse, eller sin egen verden og sit verdensbillede. Nogle gange møder man selvfølgelig samklangen ved at forstå tingene på nøjagtig samme måde som den anden.

Men andre gange bliver det først virkelig udvidet, når man støder på andre og det andet menneske, som ser tingene fra et andet perspektiv.

Når man støder på undervisning, fag og samværet, som opstår i fællesskab med andre. Med andres viden, indsigt og optagethed. Man inviterer andre og omverdenen indenfor og tager selv imod den gensidige invitation. Man inkluderer andre mennesker og deres tanker, kunnen og livskraft og bliver samtidigt inkluderet i andre menneskers ditto.

Det var indledningsordene på semestret.

Vi må i den grad sige, at der var meget i år, vi ikke kunne sige os selv. Der var meget, hvor forforståelsen ikke havde en grund at stå på. Hvor det måske var svært at invitere den nye verden og den nye situation indenfor.

Men ikke desto mindre har I gjort det, og selv om det har været svært og en udfordring er det min klare opfattelse, at I er blevet til større og klogere mennesker ved at gøre det. Tak for det!

Jeg tænker stadig tilbage på masser af gode ting også fra starten af semestret. Masser af samvær, fag, levende optagethed, hverdagen, fester, arrangementer og teaterkoncerten. Elton Johns musiske univers iklædt Animal Farm. En meget flot fortolkning og fortælling om grisenes regime, der udvikler sig til alt andet, end hvad man kunne ønske sig af urimeligheder. Jeres forestilling lever stadig i mig og forhåbentlig også i jer. Jeg har også flere gange måtte kigge mig i spejlet for at se, om jeg var ved at gro en tryne, når der var nye retningslinjer, vi skulle forholde os til, og bede jer om at leve efter, for at være sikker på at det hele stadig var værdigt, myndigt og solidarisk.

Til årets grundlovsmøde holdt Inge, Kirstine og Kenans Røstholdets tale. Her blev der refereret til Sokrates' gamle citat om ungdommens dårligdomme. Om det er Sokrates eller andre, så vil jeg ikke på nogen måde være med til, at der er nogle der taler dårligt om ungdommen af idag. Fandme nej, får jeg lyst til at sige.

Det I har udrettet og gennemlevet sammen kalder på en helt særlig tak og en helt særlig opmærksomhed. Tak tålmodigheden. Tak for at vente. Tak for at hjælpe eller vente på at kunne hjælpe. Tak for at holde båndet og forbindelsen til Egmont og hinanden. Tak for virtualiteten. Tak for at lade jer isolere i flere måneder. Tak for at tage jer af hinanden, tage om hinanden, tage hinanden seriøst, tage ansvar for jer selv og hinanden.

Tak for at tage afsted med usikkerheden i hånden, men mest af alt tak for at vende tilbage.

Og selv om denne tale er til jer elever vil jeg gerne rette en stor tak til hele huset. Til alle der er en del Egmont Højskolen. Tak for at I alle har været med til at håndtere usikkerheden, tvivlen, de anderledes vilkår og alle de praktiske og menneskelige udfordringer der har stået foran os i de seneste tre måneder. Af hjertet tak til jer alle sammen.

For 68 år siden ramte det man kaldte sommerpesten Danmark – Polioepidemien som havde sit klimaks i sommeren 1952 og 53. Over 7000 mennesker, særligt børn blev ramt, over 3000 med lammelser og 350 døde pga. lammelser på åndedrætsorganerne. Man havde på dette tidspunkt ikke nok eller brugbare respiratorer og dødeligheden var på over 90 procent i epidemiens start, indtil man fik et medicinsk gennembrud, som blandt andet indbefattede, at man gik over til at overtryksventilere med håndkraft. Det blev også et medmenneskeligt gennembrud, for der var ikke nok ansatte i sundhedsvæsenet til at sidde 24 timer i døgnet og ventilere med håndpumper. Her sprang

helt unge medicinstuderende og senere tandlægestuderende og andre frivillige frivilligt til for at hjælpe, således at dødelighed blev nedsat meget markant.

Uden forbehold for at de selv kunne blive smittet trådte de til og reddede liv i en til tider håbløs situation, og heldigvis var der ingen frivillige, der blev smittede.

I vores tid har teknologien givet os respiratorer, der kan give det helt nødvendige åndedrag. Puste livet ind i de mennesker, der har brug for det. Men også på et andet plan skal vi stadig sørge for at puste livet ind i hinanden. Det har I alle være med til at gøre.

Mange ting har været med til, at man kunne få oplevelsen af, at det andet menneske var en potentiel smittebærer i stedet for et medmenneske. I slutningen af marts måned når jeg gik tur ved stranden gik alle i en stor bue rundt omkring en, når man mødtes på stien, og det krævede en stædig insisteren på at sige goddag eller hej, for at de mennesker kiggede op og returnerede med et svar.

Det må aldrig blive det, der kommer ud af den seneste tid. Og jeg er ikke bekymret for det, når jeg kigger på jer. I er med til at holde sygdommen fra døren og stadig holde døren åben ind til livet.

Med det perspektiv accepterer vi ikke blot smitterisiko. Smitterisikoen er en af grundene til, at højskolerne findes. For på højskolerne og her på Egmont smitter vi nemlig hinanden med latter, med holdninger, med meninger, med forståelse, med nysgerrighed, med livsglæde og livskraft, med omsorg, med solidaritet, myndighed og værdighed. Og vi smitter hinanden med tillid. For det er fuldstændig afgørende for, at vi vedbliver med at være medmennesker og ikke modmennesker. Møder man mennesker med tillid, så vokser tilliden. Hvis man mødes af mistillid, avler det mistillid, og modmennesket opstår. Jeg vil gerne sig jer en stor tak for tilliden og håber, I vil tage den med jer som en trofast følgesvend i jeres fremtidige liv, både her og udenfor Egmont. Som en tidligere elev sagde: Tillid smitter. Lad os starte en epidemi. Og jeg understreger en tillidsepidemi

Nick Cave, den australske musiker, sangskriver, forfatter, komponist, manuskriptforfatter og skuespiller siger et sted, at kreativiteten forsvandt med delete-knappen. Forstået således at mange originale, geniale og tilfældige indfald via teknologiens udvikling uden videre bliver slettet, fordi de bliver underlagt den hårde førstelæsning af skribenten selv. Derfor begyndte han for nogle år siden at skrive på den helt analoge skrivemaskine igen. Hvor man ikke bare sådan lige kan slette det skrevne. Hvor det, der umiddelbart kunne dømmes som en fejl, viser sig at være det helt rigtige.

For at blive i den metafor har I i årets løb i den grad fundet skrivemaskinen frem og høstet frugten af at stå ved det, man har skrevet i første forsøg.

Det har vi oplevet i hverdagen, i undervisningen, i samtalerne og i det samvær, nærvær og liv vi har levet og haft med hinanden. Også i perioden, hvor vi var skilt ad og ikke mindst i den sidste tid, hvor vi har været samlet igen

For livet på Egmont Højskolen kan ikke reduceres til blot at omhandle uddannelse men handler i meget højere grad om dannelse. Og hvad er dannelse så for en størrelse. Når jeg skal prøve at sige det så kort som muligt er det: At bringe sig selv og sit forhold til omverden i orden – eller i overskud. For man vil igennem livet komme lidt i uorden eller underskud og måske også i ens forhold til omverdenen. Men hvis man har en fornemmelse for, hvad der skal til for at bringe det i orden og i overskud igen ved egen og ved andres hjælp, så er man kommet langt i at være menneske.

Niels Hausgaard, som er oppe fra nordjylland og vendsyssel, hvor jeg kommer fra, siger det så fint: At være klog er at være god til at leve.

I er kloge, livskloge og har vist, at I evner at bringe jer selv og jeres forhold til omverden i orden også efter at det hele gik i uorden.

Den proces handler nødvendigvis ikke om at blive til noget men i større grad om at være og at blive til nogen. I har været gode til at være nogen, at blive til nogen, og at været noget og nogen for en anden. For hinanden. At være nysgerrige og åbne overfor hinanden. At have lyst til at lære vidt forskellige mennesker at kende – og at lære at kende dem godt.

Kære elever. Jeres semester er ved at være gået. Tak for tilliden. Tak for samtalerne. Tak for jeres nysgerrige optagethed. Tak for at I har åbnet jer for os og for hinanden. Tak for glæden. Tak for jeres skaberkraft. Tak for hjælpen. Tak for tårerne. Tak for grinene. Tak for livsmodet. Tak for alle jeres livsfortællinger. Tak for festerne. Tak for hverdagen. Tak for den sidste tid, som har været noget helt særligt. Tak for at I har set muligheder i stedet for begrænsninger, og at I har overkommet næsten alt.

Tak for mangfoldigheden, myndigheden, værdigheden og solidariteten.

Med disse ord vil jeg gerne ønske jer allesammen en rigtig god sommerferie og held og lykke med det, I hver især skal i gang med. Nogle her, andre hisset. Jeg er sikker på, at det kommer til at gå jer godt i jeres fremtidige færd, når I går ud af de brede, åbne døre. Husk at de for altid – også i fremtiden er åbne for jer, der nu siger farvel.

I prinser og prinsesser fra Egmont. I Egmonitter. Drag ud i verden og gør den til jeres. Påvirk den. Præg den. Skab den. Gør med den hvad I vil – for jeg ved, I vil det gode.

Jeg vil sende jer afsted med Nina Simones ord:

Dragonfly out in the sun, you know what I mean, don't you know
Butterflies all havin' fun, you know what I mean
Sleep in peace when day is done, that's what I mean
And this old world is a new world
And a bold world
For me
It's a new dawn
It's a new day
It's a new life
For me
And I'm feeling good.

Tak for ordet – Tak for i år!

Kærlighed til Egmont i Coronaens tid

Af Mikkel Bundgaard, sommerkursist

Sommerkursus i uge 30 er en fast tradition for mig og mange af mine gode venner. Nogle af dem ser jeg kun den uge. Men man møder også altid nye ansigter i uge 30, og det er en hyggelig og tryg isoleret boble at møde nye venner i.

Så det var med spænding, jeg ventede på dommen i foråret: Ville der blive et sommerkursus i år – eller skulle boblen briste?

Den sædvanlige invitation og program blev sendt ud til alle tidligere deltagere. Men det var stadig meget usikkert, om sommerkurset ville blive gennemført. Eleverne på de lange kurser var stavdig hjemsendt. Og da mange af os, der deltager i kurset er i kategorien særligt udsatte, var forhåbningerne ikke store. Af samme grund havde jeg mine betænkeligheder med at tilmelde mig, og jeg ved, at mange undlod at tilmelde sig netop i år. Men jeg tilmeldte mig med "Loveshop" som første prioritet. Jeg satte min fulde lid til, at arrangørerne havde den rettidige dømmekraft til at vurdere om, og hvordan kurset skulle gennemføres. Senere fik vi besked om, at der blev en samlet deltagerbegrænsning på ca. 100, og derfor ville kun halvdelen af kurserne blive oprettet. Så jeg fik ikke min første prioritet opfyldt, men kom i stedet på værkstedsholdet. Fint nok, tænkte jeg, så kunne jeg få rig lejlighed til at nyde det spritnye store værksted.

Et anderledes sommerkursus

Inderst inde troede jeg ikke helt på, at kurset ville blive gennemført, før jeg fik tilsendt de otte siders retningslinjer: Hold afstand på mindst 1 m til andre kursister, undtagen til vores egen "familiegruppe" på otte personer. Familien er dem – og kun dem – vi skal spise sammen

med gennem hele ugen. Ingen kys, kram og håndtryk. Rengøring af alle kontaktflader flere gange om dagen. Ingen buffet, maden bliver portionsanrettet på tallerkener og i små skåle. Sidst i vejledningen stod der, at vi skulle indstille os på at Sommerkurset ikke helt bliver, som vi har oplevet det på tidligere kurser… Masser af sprit morgen, middag og aften. Ikke indvortes forstås. Egentlige fester bør undgås!

Mine forventninger til ugen faldt til et absolut lavpunkt. Hvordan skulle det med de begrænsninger blive muligt at holde et meningsfuldt højskolesommerkursus? En uge med meget begrænset socialt samvær på tværs af "familierne", vi blev sat i.

En vigtig del af højskolelivet for mig er at møde andre livsanskuelser og holdninger end dem, jeg har vænnet mig til selv at have. Men også at få tanket op med socialt samvær. Dét er noget, der giver god energi – på trods af at det er den uge om året, jeg kommer mest i søvnunderskud.

Begrænsninger giver nye muligheder

Heldigvis blev mine negative forventninger gjort til skamme. Selvfølgelig blev ugen ikke, som den plejer, men nogle af begrænsningerne gav plads til andre gode oplevelser. Opdelingen i familier skabte et nyt rum med plads til mere fortrolige samtaler. Jeg tror, jeg var heldig med at komme i en gruppe, hvor vi ret hurtigt klingede virkeligt godt sammen.

Den største forskel var begrænsningen af de sociale aktiviteter gennem ugen. Alligevel formåede vi efter et par dages tilvænning at navigere i begrænsningerne på en måde, så vi godt kunne hygge os og stadig overholde retningslinjerne.

Jeg håber inderligt, at næste års sommerkursus bliver under mere normale vilkår. Men selvom der skulle blive nogle begrænsninger, er jeg ikke længere så bekymret for, at det i væsentlig grad vil ødelægge den helt særlig stemning, som altid er der i uge 30.

Akademiet for kloge hænder

– om værkstedet, der fik vokseværk

Af Bertil Sidenius, højskolelærer, underviser på Værkstedet

En svær fødsel

Tiden fra undfangelse til fødsel skulle vise sig at blive lang og frustrerende, men den ? april kunne vi endelig slå dørene op til Egmont Højskolens nye værksted til undervisningsbrug.

Byggeprocessen trak ud, og det efterfølgende bureaukrati af godkendelser og ibrugtagningstilladelser udviklede sig så absurd, at man fik lyst til øjeblikkeligt at emigrere til sydligere og mindre regelbundne himmelstrøg!

Og – for at det ikke skal være løgn – lagde en verdenskendt virus højskolen næsten øde, da Værkstedet endelig stod klar til undervisningsbrug.

Rum til håndens arbejde

Nemt skulle det åbenbart ikke være. Men nu står det der altså med sine voluminøse 288 m2. Lyst og venligt, centralt placeret og velindrettet med alt, hvad hjertet kan begære af maskiner, elværktøj og håndværktøj.

De kloge hænder har nu langt om længe fået det rum for praktisk og kreativ udfoldelse, de har fortjent.

Kedeldragter og overalls med hængerøv hænger brugsklare lige inden for glasdørene, og der projekteres, designes, bakses, saves, høvles, fræses, slibes, bøjes, bankes, skrues, svejses, skæres og males på livet løs både på værkstedsfagene og i fritiden.

Det gamle værksted

Var det gamle værksted da ikke godt nok? Det korte svar er NEJ!

Med 22-24 elever, hjælpelærere og undervisere på de største hold fordelt på 98 m2 med alt for mange skillevægge, stod folk nærmest på skuldrene af hinanden for at få albuerum.

Skulle man save med en fukssvans, måtte man lige kigge sig over skulderen inden, så man ikke risikerede at give en forbipasserende kørestolsbruger en ufortjent kæberasler eller en gående et drøjt hug i nyrerne.

Vores elever i kørestol måtte kigge langt efter mulighederne for arbejdsstationer, der kunne tilpasses i den rigtige arbejdshøjde.

Støjniveauet var højere end til en Goth Metal-koncert, og eleverne måtte sendes udendørs i timevis i næsten al slags vejr, hvis der skulle skæres med rundsav, slibes med båndpudser, skæres med vinkelsliber, eller hvis en elev bare skulle have plads til at arbejde med ting, der var større end et skærebræt.

Udsigten til dagsregn og dermed en hel dag med alle elever indenfor på Værkstedet kunne give selv den mest hærdede værkstedslærer en akut depression.

Spånsuget ved maskinerne fungerede dårligere end min mormors gamle Nilfisk, og rumudsugning var ikke eksisterende.

Hvis Arbejdstilsynet var kommet uanmeldt på besøg, havde de ikke nøjedes med at stoppe undervisningen – de havde deporteret de ansvarlige og indlagt eleverne til observation for lungesygdom.

Kloge hænder

Hvorfor overhovedet prioritere at bruge så mange penge på et gigantisk undervisningslokale til håndværksfag i en tid, hvor unge i højere og højere grad fravælger de håndværksmæssige uddannelser?

Fremmedgørelsen i forhold til håndens arbejde har i den grad præget de senere årtier – godt hjulpet på vej af en manglende anerkendelse og prioritering af håndværksfagene i Folkeskolen, hvor eksempelvis sløjdundervisningen er reduceret til et minimum.

Gennem det seneste årti har vi lykkeligvis set en bemærkelsesværdig stigning i interessen for højskolens praktiske/kreative fag, og på værkstedsfagene mærker vi i den grad elevernes brændende ønske om at bruge hænderne til at skabe.

Selvom langt størstedelen af eleverne melder sig til værkstedsfagene helt uden håndværksmæssige forudsætninger, møder de os med en faglig nysgerrighed og et gå-på-mod, der lover godt for fremtiden.

Eleverne vil hellere end gerne bruge lang tid på selv at designe og fremstille ting i gode og smukke materialer, som kan holde resten af deres liv i stedet for at køre i IKEA for at købe billige møbler i MDF- og spånplade med en stærkt begrænset levetid.

Opgør med fremmedgørelsen

Med de nye fantastiske værkstedsfaciliteter vil vi gerne skabe et rum for kreativ tænkning og de praktiske hænders frie udfoldelse.

Vi ønsker at give eleverne et indblik i materialevalgets og materialesammensætningens betydning for det æstetiske udtryk.

Vi drømmer om at skabe grobund for elevernes lyst til i al fremtid at designe og lave ting selv.

Vi håber på, at de i bæredygtighedens navn vil kaste sig frygtløst ud i at reparere ting, der er gået i stykker, i stedet for at smide ud og købe nyt.

Vi tror på, at de mange timer på værkstedet vil give dem en erkendelse af vigtigheden af at bruge tid på at gøre sig umage.

Udskiftning af fliser i Vandhalla

Af Michael Pedersen

Det store bassin i Vandhalla har været lukket siden marts i år. Her fortæller leder for pedelafdelingen, Morten Dam Jensen, hvor langt man er i processen lige nu.

”Baggrunden for at skifte klinkerne i bassinet er, at de materialeprodukter, som blev brugt dengang det store bassin i Vandhalla blev bygget, ikke var gode nok. Der var også nogle problemer med selve arbejdet, som blev udført. Fejlene blev opdaget ved 1-årsgennemgangen, altså da vi skulle have overdraget Vandhalla. Så det er en garantisag.

Sagen har kørt nogle år, men i efteråret 2019 blev der indgået et forlig. Så vi begyndte i marts i år. Det vi gør nu, er, at vi skifter den membran, der gør bassinet tæt, og vi skifter alle klinkerne i bassinet. Så har vi efter bassinet er blevet taget i brug opdaget nogle småting, vi gerne vil have lavet om. Det gør vi så nu, men det er noget, skolen selv betaler.

Det var meningen, at det skulle have stået færdigt 1. august. Men dels har der været nogle problemer, og dels har det vist sig, at den 2-komponents epoxy, vi bruger, er langt mere kompliceret, end det der var brugt før. Så lige nu regner vi med, at NCC som bygherre overdrager svømmehallen til os i uge 12 2021. Så skal vi bruge en måned på at gøre det klart, gøre rent og fylde vand i bassinet.

Men vi regner med, at Vandhalla står klar til brug omkring den 1. maj 2021.”

Et søsportcenter for alle

– endelig herre i eget hus

Af Eva Carlslund

Det var med lige dele spænding og nervøsitet, at vi (Søren, Poul Erik og Eva) sammen med Stig Langvad og Henrik Hansen fra Søsportcenterets bestyrelse den 20. januar 2020 deltog i orienteringsmøde i Beskæftigelsesministeriet om Arbejdsmarkedets Feriefonds låneportefølje.

Hou Søsportcenter kunne på baggrund af midler fra bl.a. Arbejdsmarkedets Feriefond i 1997 åbne med 11 tilgængelige feriehuse, værft og badebro og har siden været til glæde for mange feriegæster og kursister, som har kunnet gøre brug af de helt unikke faciliteter. I alt havde Arbejdsmarkedets Feriefond givet 25-årige lån for 16,6 mio kr. – lån, som vi i 1994 blev lovet, aldrig skulle betales tilbage. De kunne, når tid var i 2019, blot forlænges eller alternativt eftergives, troede vi. Hverken beskæftigelsesministeren, kammeradvokaten eller Arbejdsmarkedets Feriefond var af samme opfattelse – det var ikke en gave, og lån skal tilbagebetales. Har man fulgt dagspressen, gav det en del ballade: Der var godt 80 øvrige "låntagere", som havde fået samme besked heriblandt Randers Regnskov, Fregatten Jylland, Københavns Zoo, Musholm Bugt Feriecenter og mange små museer rundt i landet mv.

For Søsportcenteret ville det at skulle tilbagebetale 16,6 mio kr. betyde omgående konkurs – der har aldrig kunnet tilsidesættes så mange midler, idet vi hele tiden har fokuseret på at kunne udleje feriehuse til priser, som alle indkomstgrupper ville kunne betale, således at der altid ville være både fysisk, menneskelig og økonomisk tilgængelighed, og vi har aldrig indregnet, at vi skulle betale Arbejdsmarkedets Feriefond for den gave, vi fik i 90'erne.

Både Stig Langvad, Henrik Hansen og først Ole og derefter Søren som skolens forstandere og Søsportcenterets ulønnede direktører har derfor de sidste 4 år brugt mange timer på at finde en løsning på den problemstilling, vi var havnet i: Hvordan kan vi bevise, at det var en gave og ikke et lån, vi fik?

Det lykkedes heldigvis at finde lydhørhed på Christiansborg, selvom det politisk har været et tovtrækkeri, hvor også EUs konkurrenceregler har været i spil, så den 20. januar 2020 kunne beskæftigelsesministeren præsentere en løsning, som kunne tilgodese alle. For Hou Søsportcenter betød det, at vi skulle tilbagebetale 10% af de oprindelige beløb, og dette var inden for rækkevidde.

Den 15. maj 2020 kunne vi derfor indbetale 1,6 mio kr. til Arbejdsmarkedets Feriefond og endelig kalde os herre i eget hus. Vi fortsætter derfor med at kunne udleje fuldt tilgængelige feriehuse til rimelige priser i mange år endnu. Det gør os umådeligt glade, og vi er meget taknemmelige over den støtte, vi har modtaget fra mange kanter, og den store indsats ikke mindst Stig Langvad og Henrik Hansen har ydet i forløbet.

Projekt BIRGIT

Af Annie Christensen

I 2019 fik skolen tilbudt at overtage en 44 fods motorsejler BIRGIT, som tilhørte den tidligere ejer af Hou Skibs- og Bådebyggeri Erik Petersen. Erik byggede selv skibet i 1965 og brugte det i mange år til langfarter og småsejlads med familien. Imidlertid nærmede Erik sig de 90 og mente, at det var på tide at gå i land for good. Men han ville gerne have, at BIRGIT blev i Hou i en eller anden funktion og glædede sig, da det blev muligt for skolen at overtage skibet med henblik på en renovering, så BIRGIT kunne blive supertilgængelig også for mennesker i kørestol.

Idéen opstod hos Poul Erik Fink, og mange gode kræfter har siden været i spil for at tegne og beregne, fremskaffe finansiering, udarbejde specifikationer, strippe skibet for medtaget træværk, indkøbe nye materialer, indhente tilbud og foreløbige godkendelser m.v.

Med en ombygning, der bl.a. omfatter en flytning af dog house (som skitseret nedenfor) og ændring af ræling, så kørestolsbrugere kan køre om bord, vil der igen være mulighed for, at vi kan tilbyde mennesker med omfattende handicap en tur ud på bølgerne. Når ombygningen er færdig, vil skibet kunne medtage op til 4 elkørestolsbrugere.

Birgit med flyttet doghouse

Birgit, som den fremstod ved overtagelsen

Værftet har i alle de år, skolen har lejet det, været arbejdsplads for alle slags mennesker. Der er folk i arbejdsprøvning, flex- og skånejobbere og også frivilligt arbejde fra både pensionerede professionelle og interesserede amatører, og et projekt med ombygning af Erik Petersens båd til også at medtage elkørestolsbrugere glædede og begejstrede alle.

Desværre har Corona pandemien og de deraf følgende restriktioner betydet, at vi ikke har kunnet inddrage alle interesserede i projektet. Poul Erik Fink er projektleder og tager sig af det store forkromede overblik samtidig med, at han rent fysisk også arbejder på skibet. Under arbejdet med at fjerne gamle skibsplanker faldt han så uheldigt ned fra stilladset, at han brækkede 12 ribben. Heldigvis ser han ud til nu at være kommet helt over det. I hvert fald er han tilbage i arbejdet på fuld kraft. Den faglige ekspertise i bådebyggeri ligger hos Claus Reimann, som får begejstret hjælp af den nye bådebyggerlærling Julius Hintze. Men også andre medarbejdere på skolen og værftet giver gerne en hånd med. Det er altid en fornøjelse at besøge den store bådehal og se arbejdet skride frem.

Og hvor langt er projektet så kommet?

Som man kan se, skrider arbejdet fint frem. Oprindeligt havde vi regnet med, at skibet stod klar i sommeren 2022, men det var før Corona og 12 brækkede ribben. Alligevel er vi fortrøstningsfulde!

Sådan et projekt er kun muligt med velvillig støtte fra mange generøse fonde. Til BIRGITs foryngelse og fornyelse har følgende bidraget: Harboe Fonden, Elsass Fonden, Aage og Johanne Louis-Hansens Fond, Vanførefonden, Bevica Fonden, Trygfonden, Familien Hede Nielsens Fond, Foreningen Plan-Danmark, Nykredits Fond, Jascha Fonden, Lund Fonden og Egmont Højskolens Teknologi- og kulturforening.

Hvis I har lyst til at læse mere om Birgit, har skibet sin egen hjemmeside: birgit.egmont-hs.dk

Først skulle Birgit skrabes og strippes:

Så skulle spanter fornyes, nyt træ til skibssider indkøbes, udsaves og bøjes i varmekasse

Og så skulle det fine nye træ monteres, høvles og tilpasses

Marias drøm: En skovhave

Af Bente Kloppenborg, højskolelærer

En blæsende efterårsdag i november 2019 mødtes lærernes lille bæredygtighedsudvalg og var lidt mistrøstige. Opgaven forekommer stor. Udvalget vil gerne arbejde med dannelse ifm klimakrise, og det forekom svært hele tiden at være budbringer af stigende temperaturer, ændre madvaner og generel bøvl.

Pludselig siger Maria: "Jeg vil gerne have en skovhave". Og midt i novembersluddet tændtes drømme om blomstrede træer og buske, duften af muld og spirende planter. Et sted at få jord under neglene, sol i ansigtet men ikke mindst et sted at arbejde med forskellige klima- og biodiversitetsproblemer ud fra en positiv, håbefuld vinkel. Hvor snakken om bekymringer for planetens fremtid kan blandes op med jubel over de spirende hvidløgstoppe og forundringen over, at liv vil liv.

»Hvad i himlens navn er en skovhave?«

Spurgte det forknytte udvalg Maria og fik hurtig en god forklaring:

En Skovhave er en måde at dyrke jorden på, hvor man, når haven er anlagt, ikke skal pille for meget med jorden efterfølgende. Der plantes i flere lag og højder: Spiseligt bunddække, klatrende planter, bærbuske og træer. Skovhave er en slags "køkkenhave" hvor alle planter, buske og træer enten kan spises, er gode for jorden eller for insekterne. Flertallet af grøntsager og urter er flerårige planter. Almindelig kål skiftes ud med flerårig kål, salat med lindeblade og Stolt Henriks gåsefod og spinaten med træspinat. Der plantes spændende træer som Pawpaw og Sechuanpeber sammen med bærmispel og morbærtræer.

Skovhave passer godt til en højskole. Det har længe været en drøm at kunne give eleverne erfaringer og oplevelse med at dyrke jorden. Både for at lære at så og plante, sanke og høste urter og grøntsager til fag og det store køkken. Problemet er blot, at skolens årshjul ikke fungerer så godt med en almindelig køkkenhave, hvor meget arbejde og udbytte sker i juni, juli, august. Det er et tidspunkt på året, hvor de lange højskolehold slutter og starter, og der er ugekurser henover sommeren, og lærerne har sommerferie. Ingen luger, vander og høster, hvor der er mest behov. Så en gammeldags køkkenhave kan være for skrøbelig at holde i gang, da man aldrig lige ved, hvor store hold man har, og hvor mange ressourcer der er på lærerfronten.

Her kan skovhaven noget: Den giver meget grønt overskud både tidligt og sent på foråret. Når den først er etableret, skal den ikke vedligeholdes slet så meget hen over sommeren. En skovhave er ikke så "skrøbelig" som en køkkenhave, fordi den består af bede med veletablerede flerårige planter.

I en skovhaven graver man ikke jorden. Man laver afgrænsede bede som dækkes med kompost og hestemøg. Disse bede beplantes med flerårige urter og buske og tilføjes den nødvendige næring, og ikke mindst så betræder man ikke jorden – og skifter ikke afgrøder ud hele tiden. Efter et stykke tid er jorden fyldt med regnorme og forhåbentlig i god balance. Det betyder, at man, når haven er etableret, kan koncentrere sig om at vedligeholde, sanke og høste og ikke skal genetablere det hele hvert år.

Så¨da Maria havde fortalt os, hvad en skovhave er, fandt hele udvalget ja-hattene frem og begyndte at lægge planer for fremtiden.

»Hvor er der plads til sådan en?«

Også det havde Maria svar på. I den fjerne nordvestlige ende af skolens grund ligger al den opgravede jord fra Vandhalla og andre byggeprojekter og danner et stort bjerg. Lige dér kiler der sig et trekantet jordareal ind mellem bjerget, Højskoleskoven og grænsen af højskolens jord.

Når man nu har en god drøm, så kan man lige så godt lave sig et par anselige benspænd: For det første er jorden på bjerget leret, hård og kompakt. Fuldstændig umulig at grave i og helt uden regnorme. Ikke ligefrem en frugtbar jord, men skovhavens måde at dyrke jorden på fungerer fint her. For i stedet for at grave jorden, bygges jorden op i lag med kompost og hestemøg ovenpå eksisterende jord.

»... en fremtid der skabes i tæt symbiose med lærker og viber i engdrag og mose. For vist skal de komme, vil viberne komme igen« (Højskolesangbogen "For vist vil de komme", nr. 167, Lisbeth Smedegaard Andersen, 2019)

Tilgængeligheden på bjerget er heller ikke i top. For kørestolsbrugere er det bogstavelig talt op ad bakke. Men nu har skolens tilgang til tilgængelighed jo heller aldrig været, at alting skal gå

lige ud og være helt nemt. Forhindringer er til for at blive overvundet. Og kan vi tage på studieture til Sydafrika, Japan og Kina, så kan vi også lave en skovhave på den eneste bakke i miles omkreds!

En drøm tager form

Da først beslutningen var taget gik det over stok og sten. Elevholdet efterår 2019 gav 30.000 kr., de havde samlet ind til bæredygtighed og manglede heldigvis et passende formål. Det var startkapitalen og tak for den. Vi fik hurtigt et positivt nik fra skolens ledelse. Næste skridt var at få lavet en professionel haveplan af Permakulturhaven Myrrhis fra Friland. Vi ansøgte FFDs skoleudviklingspulje om penge til at udvikle idéen. Og da det jo er en god idé – så fik vi også dem. Næste hurdle var, at vi lige måtte få lokalplanen for området til at passe med vores nye planer, og det faldt også i hak. Foråret kom, og Corona satte verden i stå, men da vi vendte tilbage i slutningen af maj, var alle brikker faldet på plads, lærerne havde haft god tid til at forspire og bestille hestemøg, og så smøgede vi alle ærmerne op: Eleverne, lærerne – og ikke mindst pedellerne.

Siden juni er Marias drøm omsat til virkelighed hurtigere, end vi havde turde håbe. Pedellerne har lavet et stisystem, trillebørfulde med kompost, hestemøg og jord er flyttet rundt i nyanlagte bede. Der er plantet urter, blomster, træer og buske. Der er blevet udlagt ukrudtsdug, og ikke mindst er der blevet bygget! Vi har lavet espaliers med robinietræ og rionet, bygget højbede og bænke. Vi har også arbejdet på at gøre haven tilgængelig. Det giver lidt hovedbrud på bakken, men vi har forsøgt os med at grave en halvcirkel ind i den ene bakkeside, så bakken kan bruges som et slags højbed. I den anden side af bakken er vi i gang med at lave en 60 meter lang hårnåle sti, som skærer sig 40-50 cm ned i bakken, så kørestolsbrugere kan få fornemmelsen af at være nede i højde med planterne og forhåbentlig selv plukke et jordbær eller to.

Alle leger med

Der har allerede været mange elever med i skovhaven. Der har været ca. 135 elever forbi skovhaven på fagdage, modulfag og arbejdsdage. Vi har sluttet året af med modulfaget "Vinterhaven", hvor 20 elever har valgt at være med i efterårsmudder og tusmørke. Med den opbakning er vi nu i gang med at udvikle et nyt hovedfag til foråret og håber, at vi kan sende drømme videre til det nye elevhold, som lige dér midt i det grå januarlys kan forestille sig forårshavens grønne skær, og hvor sjovt det er at se græsset gro.

»Mens de andre går og sveder for at gi hinanden lak, vil jeg pusle med rødbeder, selleri og pastinak« (Højskolesangbogen "Noget om Helte", nr. 202, Halfdan Rasmussen, 1955)

En af de store glæder ved skovhaven har været et frugtbart samarbejde med pedellerne. Lige fra dag et har de hjulpet med rådgivning og praktisk hjælp. Der er blevet flyttet bunker af kompost, gravet stier ned, de har udlånt værktøj og haft lyttende ører og gode råd, når vi er kommet med umulige forespørgsler. De udholder tålmodigt roderi i hjørnet af den grønne presseningshal. Vi takker og undskylder – men glæder os også over samarbejde på tværs af afdelingerne.

Skolens nye værksted emmer af virketrang, og da vi nævnte, at der manglede opbevaringsmuligheder til alle vores havedimser, var underviserne på træværkstedet hurtige til at støtte op. De udviklede et nyt hovedfag: Byggeinstituttet. Her valgte en gruppe elever bl.a. at kaste sig over opgaven at bygge et mobilt redskabsskur. Der bygges stadig på det i skrivende stund, men det skal nok stå færdig til jul med plads til haveredskaber, trillebør, tavle, såbakker, potter og alt det andet der skal bruges i en have.

En del af projektet er også, at haven skal være tilgængelig og åben for alle. Også for beboerne i Hou. Bjerget har længe været et sted, hvor byens folk har luftet deres hunde, og det er vores indtryk, at der nu er andre end hundeejerne, der lægger vejen forbi bakken – og skovhaven. Vi har sjældent været derovre uden at have haft besøg af nogen, der lige skal se hvad vi går og laver. Og det er de mere end velkomne til. Skovhavens idé er at være et inspirationssted for alle – også byen. Og vi håber også, at de og alle andre gæster vil nippe lidt af de nye grøntsager og urter, vi har tænkt at plante.

Når foråret kommer

Regner vi med at være i gang med et hovedfag, hvor vi laver flere bede, besøger andre grøntsagsdyrkere, får oplæg om permakultur men også kan rumme snakke om, hvorfor vi skal passe på vores planet, hvad vi hver især skal gøre for at være klimabevidste, og hvad skal vi forvente politikerne gør? Hvorfor en plantebaseret kost er en modvægt til klimakrise og snakke om, hvilke fællesskaber vi kan være med til at skabe for at gøre fremtiden mere tryg.

En novemberdag i 2019 blev der drømt og sået et frø. Nu bygger vi en have, og fremtiden venter.

Vi ses på bakken.

Man kan også besøge vores instagram: Egmontskovhave

Tale start efterår 2020

Kære alle

Endnu engang velkommen til efterårssemestret 2020. Vi har glædet os til, at I skulle komme. Og det er dejligt at kigge ud over jer allesammen, som I sidder her i familiegrupperne og samlet som ét stort elevhold.

Jeg håber, I har haft en dejlig sommerferie, som for mange af jeres vedkommende nok har været anderledes end den plejer. Og selv om efterårssemestret, samfundet og tiden er anderledes og lettere uvis, så skal I ikke tvivle på, at vi glæder os til at holde drøngod højskole sammen med jer.

I sommerens lunefulde vejr fik jeg stund til at læse bøger, som jeg har savnet i den sidste tid.

En af disse var Stine Pilgaards roman "Meter i sekundet", hvor hun skildrer, hvordan det er at flytte fra København til vestjylland og blive en del af et højskolemiljø og et lokalsamfund. Det er en bog, der omfavner det med at flytte til et helt nyt sted, med en helt anden kultur end den man er vant til. Hvordan taler man med mennesker, der ikke siger ret meget i forhold til en selv, og det man er vant til, og hvad tænker disse vestjyder eller mennesker på i alle pauserne. Om at lære at være stille sammen og ikke bare tale derudaf og at blive præsenteret for og falde på plads i en anden kultur, end den man kommer fra, uden at miste sig selv.

Meter i sekundet refererer også til, hvor meget vinden blæser, som er noget de fleste vestjyder forholder sig til. Bl.a. i vindmølleindustrien og i forhold til havet som er nærmeste nabo, og hvordan det indvirker på menneskers liv. Og hvis man tager vinden som et billede på livet, åbner det mange forskellige måder, man lever og kan leve sit liv på.

Man kunne leve sit liv som vinden blæser – eller som et gammelt kinesisk ordsprog siger det: Når forandringens vinde blæser, bygger nogle læhegn, mens andre rejser vindmøller.

Nogle lader sig føre derhen, hvor vinden blæser. Andre befinder sig bedst i livets storme og i modvinden, som man holder af at blive rusket igennem af. Der er sågar en politiker, der i fordums tid gik til valg på at sikre medvind på cykelstier. Vi er alle sammen forskellige. Der er forskellige måder at gå til livet på, men når man lever livet sammen i et mangfoldigt fællesskab, får man indsigt i, hvad et menneskeliv er for en størrelse, og hvad vi stiller op med det liv, vi lever sammen.

Udover at være ny i en anderledes kultur er jeg-fortælleren i romanen også et livsklogt "Orakel", som hun selv kalder det, i sin egenskab af brevkasseredaktør og skribent.

I et af spørgsmålene der når frem til brevkassen gives et livsklogt svar, som rummer både forståelsen for og taknemmeligheden over, at vi hver især er forskellige:

Korrespondancen lyder således:

Kære brevkasse

Jeg skriver til dig, fordi jeg har et problem med tiden, som flere af mine nærmeste har kommenteret. Jeg er virkelig dårlig til at leve i nuet og er tit flere uger fremme i tankerne. Igennem mit job er jeg vant til at planlægge meget, da jeg arbejder som koordinator i en større virksomhed. På hjemmefronten er der meget at se til, fordi vi har tre børn med skolearrangementer, fritidsaktiviteter og alt, hvad det indebærer. Min mand er meget distræt og dobbelt- eller tripelbooker os tit. Det har resulteret i, at både hans familie og venner henvender sig til mig, når noget skal arrangeres. I må konferere med planlægningsheksen, siger min mand, og selv om det måske nok er kærligt ment, oplever jeg det som en kritik. Jeg prøver at være til stede i nuet ved hjælp af meditation og delfinmusik, men jeg må indrømme, at det falder mig svært. Er jeg en kontrolfreak, og hvad skal jeg gøre?

De venligste hilsner planlægningsheksen

Kære planlægningsheks

Nu skal det jo ikke handle om mig, men jeg skal ærligt indrømme, at jeg hører til dem, der har svært ved at få ting gjort. Det skyldes ikke en særlig spontan tilgang til livet, men en blanding af dovenskab og vægelsind. Personligt synes jeg, at nuet er opreklameret. Lev hver dag, som var det den sidste, siger man, men det er noget pladder. Lad for guds skyld være med det. Gaderne ville ligge øde hen, ingen ville tage ansvar for noget. Folk ville blive i sengen hele dagen med deres elskede og ryge cigaretter, mens de ringede til deres forældre og tilgav dem alt. Jeg er så træt af nuet, altid er man midt i det, det er nu og nu og søreme også nu. Det er ingen forbrydelse at tænke på morgendagen.

Hvis man vil samle sin familie eller en vennegruppe, må man forstå, at det ikke sker tilfældigt. Man træder ikke ind på en café, og så sidder de der pludselig alle sammen og snakker om gamle dage.

Jeg har en ven, der hedder Mathias. Han elsker at organisere, og han bliver euforisk, når han gør det. Mathias er et omvandrende initiativ, der bevæger sig målrettet gennem livet. Han vifter med hænderne og skriver lange mails om små detaljer. Når ingen svarer, sender han påmindelser med glade smileys, vedhæfter vejrudsigter og forslag til fornuftig påklædning. Jeg ved ikke, hvorfor vi altid driller Mathias, men det er nok, fordi det er så nemt.

Som mange andre er både min kæreste og jeg magelige mennesker. Vi indtræder i begivenhederne, som om verden var opfundet for vores skyld. Man finder magelige mennesker i alle vennegrupper. Du kan kende os på, at vi altid medbringer chips eller snaps til sammenskudsgilder. Vi er meget sensitive og svarer i sidste øjeblik. Føler, at livet lukker sig, når vi har for mange aftaler. Anser tiden som noget abstrakt, der har sin egen vilje. For os er det svært at forstå noget, som ellers er ret åbenlyst. Uden dato, ingen julefrokost. Det betyder noget, at der bliver pyntet op og arrangeret transport. Vi ankommer med skæve smil, og fordi vi har dårlig samvittighed, bliver vi lidt onde. Ro på battet, siger vi til Mathias, eller hakuna matata. Men noget er værd at huske. Der er en grund til, at det er to tegneseriefigurer, der har lært os det motto. Vores verden er ikke skabt af Walt Disney, stjernerne samler sig ikke til et løvehoved, som fortæller os, hvem vi er, men det gør I.

Kære planlægningsheks og kære Mathias. Undskyld. Man driller altid dem med store hjerter. Forbliv ukuelige, ryd min kalender, spild min tid. Jeres planer og drømme er den majstang, vi andre danser omkring. Bagefter tager vi hjem, fordi vi har travlt. Så rydder I op, mens I tænker på, hvor sjovt det kunne være at leje kanoer og sejle på Gudenåen i sommeren toogtyve. Af hjertet tak.

Kærlig hilsen Brevkassen

Jeg håber, der både er planlægningshekse og Mathiaser iblandt os, og at vi andre, som ikke kan det samme som dem, enten lærer lidt af det eller sætter pris på og er taknemmelige for, det de kan og sætter i gang.

Her i ferien skrev jeg d. 7. juli kl. 22.42 en sms til vores gode venner Karen og Mads, som også er gudmor og gudfar til min kone Dorthes og mine tre børn: Sverre, Liva og Nanna. Den lød sådan her:

"Der er sommerfest hos Brolev på lørdag. Det er ikke krabbegilde, men det lugter lidt af fisk. I er hermed inviteret, eller skal vi sige indkaldt eller tilsagt. Adgangsbillet: en flot sommerskjorte, en kort nederdel eller begge/ingen af delene. Måske en flaske koldt, hvidt vin. Børn er mere end velkomne.
KH
GF

GF er ikke initialerne på en lokal fodboldklub, men står for gammelfar, som mine seminarievenner ynder at kalde mig, måske fordi jeg er den ældste eller måske bare ham, der er gammel, vælg selv.

Karen fortalte senere, at hun havde ligget i en gammel cirkusvogn på Mols og ikke rigtig kunne falde i søvn og lå og tænkte på, at hun skulle tage imod et nyt elevhold som forstander på en efterskole, da sms´en tikkede ind – og der på vej ind i natten, stod det klart for hende, hvad hun gerne ville tale med eleverne om. At vi skal huske på, at ville noget med hinanden.

Det var nok ordet tilsagt, som satte gang i Karens tanker. Et ord som vi måske ikke bruger så tit, fordi det umiddelbart kan synes uvenligt eller bestemmerøvsagtigt. Men det var hverken ment og blev ikke opfattet som sådan. Men mere som en pointering af, at det var vigtigt, at de var med, og at de ikke ville kunne undværes.

Vi har behov for, at der er nogen, der vil noget med os – og ikke kun vil noget for og med sig selv. Vi har behov for at ville noget med den anden eller hinanden. Og at det også er vigtigt, at man både reagerer på andres initiativ og også selv tager det fra tid til anden.

Det er mit håb, at vi kan skabe højskolelivet sammen, hvor vi udfordrer og vil noget for og med hinanden. At vi er optaget af at skabe sammen, og at skabe os sammen. At vi kan tale og beskæftige os med både det allermindste og det allerstørste. At vi kan holde hinandens liv i vores hænder og hjælpes med at lykkes – sammen

Og at vi kan være dem vi er, uden at give køb på os selv, og holde fast i hvem man er, mens man i mødet med den anden og det andet er ved at blive til den man bliver. Og denne proces må nødvendigvis foregå i det tempo, som passer til os hver især.

I bogen "Ét liv, Én tid, Ét menneske tager filosoffen Morten Albæk livtag med at finde ind til, hvordan vi lever et meningsfuldt liv.

Han skriver bl.a.:

"Selvindsigt skaber selverkendelse, der skaber selvværd, der skaber selvrespekt. Det er den stige, vi skal hjælpe os selv og hinanden op ad hver eneste dag. Og målet? Det er hverken tilfredshed eller lykke, da de som koordinater for vores civilisation ikke har bragt os derhen, hvor vi skal. Vi skal så ofte som muligt, hvis ikke altid, føle en dyb mening med det liv, vi lever og ser ind i"

Et stykke af vejen kan jeg godt knytte an til Morten Albæks betragtninger. Vi er som mennesker udstyret med, eller kan komme til at besidde, en vilje til mening. For et meningsfuldt liv er håbet og ønsket, man skal nære for alle mennesker – og det kan se meget forskelligt ud alt efter, hvem vi er, og hvilken livssituation vi står i. Men der går måske lige lovligt meget selv i det. Altså: Selvindsigt, selverkendelse, selvværd og selvrespekt.

I mødet med fag, højskolekammerater og højskolemennesker med masser på sinde, som vil noget med en og vil noget med livet, er der helt sikkert grobund for at skabe selvindsigt – men ikke kun indsigt i sig selv – også indsigt i de mennesker, der er omkring en. Det skaber selverkendelse – men ikke kun selverkendelse – også en erkendelse af at være en del af noget, der er større end en selv. Det skaber selvværd – men ikke kun selvværd – også et fælles værd eller et værdifællesskab med en tro på og en stolthed over at kunne få ting til at ske sammen. Det skaber selvrespekt – men ikke kun selvrespekt – også respekt for den anden og de andre, hin anden, eller hinanden.

Når dette sker, bliver det for alvor meningsfuldt.

Engang imellem falder sproget ned mellem tankerne og det uudsigelige fortælles. Ofte i et et digt eller i en sang, i poesien, i det poetiske og kunstneriske og efterlader en tåre i øjenkrogen. Og vi må gerne græde over livet, men ikke begræde det. For der er nu noget ved livet, som man ikke finder andre steder.

Derfor skal vi ikke kun huske på et populært begreb som rettidig omhu, som der jo ligger i den måde vi skal leve sammen på og efterleve retningslinjer og følge strukturer på, men huske os selv og hinanden på at bruge utidig ildhu. At kaste os ud i noget nyt og glemme os selv og tiden for en stund. Og gerne benytte os af den umiddelbart unyttige viden, som ikke har et helt bestemt defineret output – for at bruge et slidt modeord. Den unyttige viden, som man møder i håb, drømme og længsler og bl.a. støder på i digte, sange, kunst og gode historier – og ikke mindst i de fortællingerne vi fortæller om os selv, og om og til hinanden.

Slutteligt skal I vide, at vi glæder os meget til i år. Vi glæder os til undervisningen. Vi glæder os til samtalerne. Vi glæder os til at skabe sammen med jer. Vi glæder os til at få en fælles hverdag sammen. Vi glæder os til at være nysgerrige og at forundres og forbavses sammen med jer. Vi glæder os til, at vi skal græde af grin.

Vi glæder os til, at I vil udnytte skolens muligheder og til, at I vil udfordre jeres eget og hinandens liv og de sociale sammenhænge. Vi glæder os til at alle jer, der har været her før, tager varmt, kærligt og godt imod jer, der er her for første gang. Vi glæder os til at lære jer – og jeres liv – at kende. Vi glæder os til at holde rigtig god højskole sammen med jer. At holde om, at holde ved, at holde ud, at holde af, at holde sammen.

Vi glæder os.

Velkommen til værdigheden, myndigheden og solidariteten.

Velkommen til mangfoldigheden, mulighederne og til de brede, nu næsten åbne døre på Egmont Højskolen. Velkommen!

Basisuger – nyt med nyt på

Af Ingeborg Mate Holm, højskolelærer

2020 har i sandhed været et mærkeligt år, hvor plejer er død, og det er blevet gentænkt, hvad det vil sige at lave højskole på Egmont Højskolen.

Et af initiativerne, der blev taget i brug, da eleverne vendte tilbage i slut maj efter 2,5 måneds hjemsendelse var, at de i de resterende tre uger blev fordelt på forskellige fag – uden selv at kunne vælge hvilke. På den måde kunne vi styre antal på holdene og give medlemmer af samme primærgruppe (familiegruppe) det samme fag.

Lidt overraskende oplevede vi at få rigtig mange positive tilbagemeldinger på konceptet, hvor elevernes fagvalgsfrihed blev fjernet i en begrænset periode, så de blev kastet ud i fag, de ikke selv havde drømt om at vælge.

Nytænkning ved semesterstart

Derfor blev det besluttet at implementere idéen i opstarten af efterårssemestret 2020 – og koncept "basisuger" var født.

Tanken bag basisugerne er kort fortalt, at vi gerne vil åbne elevernes øjne for, hvor bredt et fagudbud vi har på Egmont Højskolen samt skubbe til deres forforståelse af hvilke fag, de er taget på højskole for at få. Derfor laver vi individuelle skemaer til den enkelte elev, hvor vi vælger, hvilke fag eleven skal have. Hvert fag afvikles over to sammenhængende dage, og alle elever oplever tre forskellige fag. På den måde kan vi sikre, at den enkelte elev kommer i berøring med forskellige faglige rum, forskellige faciliteter på skolen og forskellige undervisere.

Det har været spændende at udvikle de nye fag, der som udgangspunkt skal laves uafhængigt af allerede eksisterende fag og i nye lærerkonstellationer, hvor forskellige fagligheder kombineres.

I august lykkedes det mere eller mindre. Spritnye kombinationer så dagens lys som fagene "Ting på tid", "Kunst og krop" samt "Vandring og videnskab". Der fandt fagligheder så forskellige som idræt og tekstil, kunst og sundhed og bevægelse og videnskab sammen og blev til nyt.

Mange fag lignede dog også vores sædvanlige fagudbud, hvorfor vi i planlægningen af basisugerne til foråret 2021 har valgt udelukkende at lave underviserpar, hvor lærerne repræsenterer meget forskllige fagligheder og derfor sjældent underviser sammen. Det bliver nyt med nyt på, og det bliver spændende!

2020 har i sandhed været et mærkeligt år. Men midt i restriktioner og retningslinjer er det opløftende at opleve, hvordan en løsning, der som udgangspunkt udsprang af begrænsninger, viser sig at være en kreativ vitaminpille til gentænkning af Egmont Højskolens semesteropstart.

2.500 anretninger kræver hænder

Af Michael Pedersen

Som meget andet har køkkenet på Egmont Højskolen været nødt til at ændre på proceduren og arbejdsgangen under Corona. Det har været nødvendigt at fjerne buffeten på skolen.

"Vi er gået over til at personanrette alle måltider på tallerkener. Det kræver flere hænder at komme alting over på tallerkener. Så vi er gået fra at sætte ting over på fade og ind på buffeten til at lave imellem 2000 og 2500 personanretninger hver dag på tallerkener og i små skåle. Det kræver noget helt andet at lave de mange personanretninger", siger køkkenleder på højskolen Kasper Holm Pedersen.

De mange anretninger kræver også andet end hænder. Det har været nødvendigt at overveje, hvordan arbejdspladsen for de ansatte er indrettet.

"Det kræver mere plads at lave de små personanretninger. Derfor har vi været nødt til at flytte lidt rundt på afdelingerne i køkkenet og nødt til at prøve at lave mere bordplads. Vores arbejdstider har vi også været nødt til at rykke lidt rundt på", fortæller Kasper Holm Pedersen.

»Vi har fået en fantastisk kontakt til eleverne og hjælpelærer, vi oplever en stor forståelse og respekt for måltiderne, da de selv er med til at anrette og servere.«

I øjenhøjde med eleverne

Køkkenet serverer maden lige ude foran køkkendøren. Det betyder, at der kommer færre elever ud i køkkenet men har faktisk betydet, at de ansatte i køkkenet har mere kontakt med eleverne.

"Jeg vil sige, at hvis vi ikke havde fået hjælp af elever og hjælpelærere til servering, kunne det slet ikke lade sig gøre. Eleverne hjælper om aftenen, og hjælpelærerne er på om morgenen. De har så også haft indflydelse på, hvordan vi klarer serveringerne. Vi har lagt rammerne i køkkenet, men elever og hjælpelærerne har budt ind. De har også været med til at lave de mest optimale serveringstider og har indflydelse på serveringerne. Jeg tror, at de elever der går op i mad, rent faktisk også lærer noget ved at være med til at anrette maden på den måde. Man kan sige, at selvom eleverne lige nu ikke kommer så meget ud i køkkenet, så har vi som køkkenpersonale rent faktisk mere kontakt med eleverne end tidligere", siger Kasper Holm Pedersen.

Tiltalende mad giver tilfredsstillelse

At der ikke længere er buffet har både et hygiejnisk og sundhedsmæssigt aspekt. Blandt køkkenets ansatte er der stor tilfredsstillelse i den nye måde, maden serveres på.

"Vi har egentlig gerne længe villet arbejde med at lave små tiltalende anretninger, men der har ikke været tid til det før. Vi har dog gjort det tidligere i mindre målestok. Det er mere tiltalende, og man er ikke ude for, at en elev står og piller i den mad, andre skal have. Det betyder også, at det er lige meget, om man er en af de første eller sidste, for det er den samme mad, der er anrettet, og maden ser præsentabel ud under hele serveringen", siger Kasper Holm Pedersen

»Ved at vi har mere kontakt til eleverne, er der kommet meget mere undervisning ind i vores hverdag, da vi ofte får spørgsmål til maden og nu har setuppet til at få en go' samtale om måltidet.«

Selvom der er elever, der ind i mellem spørger, hvornår buffeten kommer tilbage, så tror Kasper Holm Pedersen, at noget altid vil være anderledes i køkkenets måde at servere maden. Der er simpelthen mange gode argumenter for at fastholde nogle af de ting, man gør under Corona.

"Jeg tror ikke på, at vi vender tilbage til den gamle buffet, men at når vi er på den anden side af Corona måske kan lave nogle justeringer af det, vi har nu. Det er i hvert fald noget, vi i køkkenet er meget glade for. Det er lettere at gøre maden mere tiltalende, og dermed er arbejdet mere tilfredsstillende for os. Jeg oplever også, at det er lettere for os at vejlede og nøde elever, som måske spiser for lidt, til at prøve at få lidt mere og måske lidt andet, end de plejer. Det betyder også meget, at vi har maden lige uden for køkkenet og ikke skal helt over på torvet med fade. Så jeg håber, at vi også efter Corona kan bruge den her form. Vi vil i hvert fald gerne fortsætte med den her form", siger Kasper Holm Pedersen.

Mindre madspild

En effekt af den nye serveringsform er, at der er mindre madspild i køkkenet. Tidligere har man været nødt til at smide meget mad ud, som har været ude på buffeten, hvor alle har kunnet røre ved det.

"Det er min oplevelse at der er langt mindre madspild end tidligere. Vi øser jo op på tallerkener, og det kan vi gøre løbende i takt med, at folk kommer. Så vi behøver ikke smide meget mad ud i køkkenet", siger Kasper Holm Pedersen.

Studieture

I uge 39 var alle Egmont Højskolens 206 elever på studieture rundt omkring i hele Danmark. Turene gik til: Gendarmstien, Helsingør, Hærvejen, Samsø, Skagen, Sydfyn og Hvide Sande.

Det blev en meget lærerig og oplevelsesrig uge med alt fra surfing, fiskeri, museumsbesøg, vandreture, møde med lokalbefolkning og andre højskoleelever, seværdigheder og fordybelse i dansk kultur og historie.

Det var i den grad tiltrængt efter coronanedlukningen, og turene var også rum for et socialt fællesskab og masser af gode oplevelser sammen med højskolekammerater, lærere og hjælpelærere i en anden sammenhæng og med andre perspektiver. Det var ture med stort udbytte på det personlige, faglige og sociale plan.

Som Benjamin, der er STU-elev siger: "Det var en fantastisk tur. Jeg havde næsten ikke turdet håbe på, at vi kom afsted, men heldigvis blev det muligt på trods af corona. Jeg er meget glad for, at CP-Danmark ville støtte turen, så vi kunne komme afsted. Det trængte vi virkelig til efter nedlukningen i foråret"

Fra Egmont Højskolen skal der lyde en stor tak til CP-Danmark for støtten, der gjorde, at vi kunne komme afsted med ekstra corona foranstaltninger og lykkes med at give eleverne en stor, minderig og lærerig oplevelse.

Egmont Marchen

På efterårssemestret har der været en lang tradition for, at vi tager på vandremarathon, hvor hele skolen går 42 km på et døgn. Dette efterår valgte vi pga. coronahensyn at gøre noget nyt. Konceptet blev en heldagstur fra starten af Marselisborg Skoven og så i mål tilbage på Egmont Højskolen i Hou. Egmont Marchen skulle gennemføres ved at vælge én distance: 25 km. eller "den lange" på 30 km – de fleste valgte 30 km.

Dagen var fyldt med glade elever i både joggere, elstole, tandemcykler, håndcykler, 3 hjulede cykler og på gåben – alle nød en dejlig efterårsdag. Ruten var meget varieret med skov, strand, stier, marker og landeveje. Undervejs var der servering af aftensmad ved Saksild. Her mødte eleverne vores køkken, som stod klar med lækker grillmad. Alt i alt blev Egmont Marchen en god dag, hvor alle 206 elever kom glade og trætte hjem et stykke efter mørkets frembrud.

OKTOBER
KRYDSEN PÅ EGMONT
FEAT. ANNA ILLUM HØGH
GAMPE
DPA ER DA

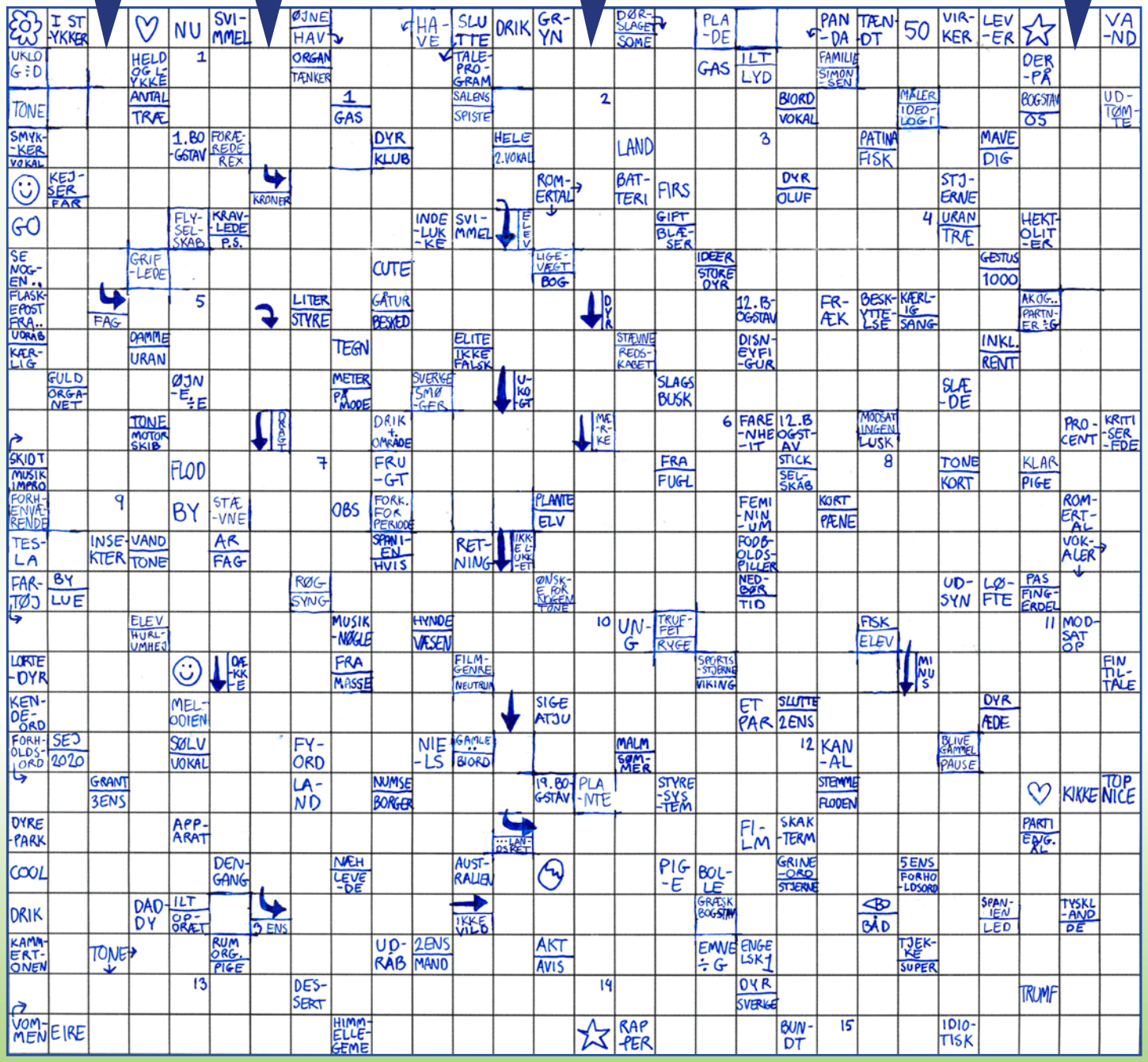

Af Astrid Maribo

Røst Festival 2020 på Egmont Højskolen

Fredag den 20. november var Egmont Højskolen for første gang vært for årets Røst Festival.

Af Ingeborg Mate Holm, højskolelærer

Festivalen løb af stablen for et begrænset fysisk publikum bestående af Egmont Højskolens elever samt retorikhold fra Vallekilde og Silkeborg Højskole men blev streamet, så alle interesserede kunne se og lytte med hjemme fra stuerne.

Hvad de oplevede var 44 unge, der tog ordet og talte om venskab, overgreb, ekkokamre, seksualundervisning, forventningspres, kropsidealer, orgasmer, ensomhed, læring og mange andre vigtige emner. På programmet var derudover livemusik, performance og fællessang og resultatet blev en novemberfredag så fyldt med lys, ord og magi, at alle der oplevede den gik derfra både berørte og bevægede.

Røst er en talerskole for unge i hele landet og har til formål at styrke unges mod og evner til at tage ordet. Projektet er udviklet af Vallekilde Højskole og Ungdomsbureauet og folder sig blandt andet ud på 13 af Danmarks folkehøjskoler.

På Egmont Højskolen har Røst ramt en nerve i elevgruppen og har oplevet så stor interesse, at det har været udbudt som hovedfag gennem de sidste ni semestre.

De første tre år af projektet kulminerede talerskolen i maj under årets Røst Festival på KØS (Museum for kunst i det offentlige rum). I 2020 skulle der findes en ny lokation, og pilen pegede mod Egmont Højskolen, da vores elevers taler har gjort stort indtryk under tidligere festivaler og i andre sammenhænge, hvor Røst har været på banen. Samtidig har Røst også sat sit aftryk i Egmont Højskolens hverdag, hvorfor det var helt naturligt at sige ja til at være værter for årets Røst Festival.

Covid19 har siden marts lagt en gevaldig dæmper på de store events og festligheder for eleverne på de lange kurser, og der blev derfor givet fuld gas under opstillingen til Røst Festivalen. Hele huset var på banen for at skabe smukke, velsmagende og coronasikre rammer for talere, publikum, gæster og kunstnere. Og som sædvanlig gik alt op i en højere enhed, da Egmont Højskolens afdelinger gik i gang, for, som Morten pedel formulerede det, "det her, dét er rigtig højskole".

Fotograf: Benjamin Nørskov

Røst-talen 2020

Uddrag fra alle 40 taler, samlet i een tale

Flag, gaver og familie. Dét her har jeg ventet et helt år på.

Der eksisterer ikke et menneske, som ikke bærer på en fortælling.

Vi skal kunne dele de her ting

Ord skaber virkelighed

Jeg vil gerne starte med at illustrere, hvad jeg tror, der sker med os, når vi dør.

Alle oplever kriser

Min livsret er en ret min far har lavet.

Hvad sker der med min lillebror Valdemars klassekammerater i specialklassen der ikke har ressourcestærke forældre?

Hvem ser vi i spejlet?

Jeg har 625 venner

Jeg lugter så meget, at jeg er lykkelig for det gældende afstandskrav.

Jeg har stort set kun drukket te på det seneste.

Jeg forbinder ikke længere cigaretter med noget farligt, men med noget hyggeligt.

Kondomer skal flyde ligesom mundbind

Vi unge mennesker lægger utroligt meget pres på os selv og hinanden. Det er ikke omverdenen i en sådan grad, som vi vil have det til at fremstå.

Vi mennesker er intellektuelle, som går og bøvler med det eksistentielle.

Drik en kop kaffe med en nynazist

Hvorfor var det, at de privilegerede, kulturradikale danske unge havde retten til at dømme mig på mine overbevisninger om klima, en hånd på et lår og kropsbevidsthed – når de er mindst så konforme som mig.

Omsorgen er på livets side, aldrig på dødens.

At føle sig ensom er ikke det samme som at være alene

Hvis en beslutning er svær at træffe, så er det langt bedre – at lade være med at træffe en.

Du græder. Nej, du græder ikke. For jeg kan erstattes.

Snævre opfattelser kommer ikke af fjendtlighed, men derimod af uvidenhed.

De tårer vi fælder er bitre – men mere bitre er dem vi holder inde.

Aldrig har jeg set en jobannonce appellere til den indadvendte

Vi eksisterer i en verden, hvor alt hvad vi er, tænker, siger eller gør, er betydningsløst i det helt store billede.

Ja, faktisk så små, at man kunne se toppen af røvsprækken

Vi har et større fokus på skønhed end nogensinde før – samtidig har vi aldrig været mere utilfredse.

Godt råd: Hvis du er blevet voldtaget, så håb at han har stjålet en soundbox. For dét er nemlig ikke okay.

Det er værd at hidse sig op over.

Der er ingen mennesker, der har en dysfunktionel krop. Det handler bare om at blive hjulpet.

De gode solskinsdage deler træerne altid sammen.

Med en ægte ven behøver du aldrig skamme dig.

Den kvindelige orgasme er måske slet ikke så kompliceret, som vi går og tror?

Lige meget hvor mange kilo, du kan bænke, skal du også huske at få trænet de mentale muskler. Og ligesom styrketræning, bliver det altid bedre, hvis du kan træne dem med dine venner.

Livet er som en buffet – hvis vi ikke begrænser os, ender vi med et uoverskueligt miskmask, og vi får ikke det optimale ud af nogen af tingene.

Hver en sejr står mellem disse tanker.

Der er ikke noget federe end at snakke med folk.

Tak for i år!

Egmont ON 2020

Egmont ON er det årlige award-show, hvor eleverne i løbet af en uge skal producere og afvikle et award-show. Eleverne er opdelt i 7 forskellige produktionsselskaber, hver med 5 opgaver ud af 7 kategorier. Temaet i år var "Mødet".
De 7 kategorier var grupperet i 3 "over-genrer" og var:
Live-performance: Rap • Spoken Moves
Filmisk produkt: Dokumentarfilm • Kortfilm • Stop-motion
Lyd/Kunst: Lyd & Foto-fortælling • Gobeliner

et du har i

EGMONT ON
TEMAUGE
LYD • BILLEDE • ORD

STUEN

EGMONT ON
TEMAUGE

Når højskolen er mere end et sted

Af Majken Graver

Søren kommer ud i rygeområdet og spørger, om jeg måske har lyst til at skrive noget om Egmont – til årsskriftet. Bare nogle tanker – refleksioner over tiden på skolen.

Jeg har lige haft et lille møde med Karin. Det føles som stjålen tid fra vigtigere ting. Samtidig ved jeg godt, at Karin synes, at vi (os alle sammen) er det vigtigste på skolen. Hun siger det bare ikke så tit. Man skal se efter i detaljerne for at få øje på det – praktik og logistik kommer ofte til at skygge for, at man kan se det.

Hun sidder på sit kontor, og jeg lukker musestille døren i mig. På den måde holder jeg hende fanget i næsten 10 minutter. 10 minutters udelt opmærksomhed. Dejligt er det.

Tilbage til Søren – altså Søren Forstander, som har lært, at man må og kan, smide mange bolde i luften – under halvtaget, i ly af Blå Kings og skråregn.

Jeg er stadig helt ør og rørt efter, at eleverne på faget faglige færdigheder har præsenteret og sunget deres farvelsang til mig. Jeg fortæller ham om deres sang og lader tårerne trille igen. Det er jo højskole … På sædvanlig, nærmest truende vis, fik jeg fortalt eleverne, at de er vigtige! For vigtige til at blive overhørt. For vigtige til ikke at lære at deltage og kommunikere.

"Brug den Tobii! Brug dine ord! Du må også gerne mene noget!"

Som mange gange før i mit højskolelærerliv følte jeg måske, at vi (altså eleverne og jeg) ikke helt ramte samme spændingsniveau. Men det er jo heller ikke dem, der skal stoppe på skolen. Det er mig. Jeg har fået nyt arbejde. Efter 13 år på Villavej 25.

Er det sådan eleverne har det den sidste uge, inden deres ophold stopper?

Jeg har heldigvis på højskolen lært at tilgive mig selv for mine mange fejltrin, lapsusser og mangler. Jeg opfordrer eleverne til at øve sig i at gøre det samme. Det er svært. Eleverne og kollegerne vil også gerne tilgive mig.

Men vanskeligst er det jo at tilgive sig selv.

Hvis man kan lære det på højskole, så har man lært meget. Egmont er et godt sted at øve sig. Her har man muligheden for at bevæge sig sikkert – på usikker grund, at svæve i luften og lave alle mulige fejl.

Alternativet er stilstand.

Stilstanden er den evige, uendelige cirkel – en gåen i ring. Det første er en stadigt udvidende spiral. Ikke uden grund er spiralens uendelige form min yndlings.

Skulle jeg få en tatovering med spiralform?

Det bliver man jo tit spurgt om. "Har du en tatovering, Majken?" Jeg tænker altid … hvor skulle den være? Vi står sammen, på vej i vandet, uden særligt meget tøj på. "Hvor mange arbejder på den måde"? Popper det op i mit hovede. – Med sol i øjnene, sand mellem tæerne, sækkestole og kørestole i vandkanten og elevator og forflytninger – op og ned fra badebroen. Et menneske, der er dårligt seende, som man er bange for bliver taget med af vinden på SUP-boardet. Et andet menneske uden balance på alle fire på et andet board. Jeg kigger til siden og ser friluftsholdet, som har fastgjort en jogger på en hjemmelavet tømmerflåde og eleverne, som nærmest i en rus og med stor begejstring, kæmper om sejren. Hvem kommer først, og hvilken tømmerflåde holder? Alle har glemt sig selv og er alligevel absolut og helt tilstede. Hvert menneske er vigtigt. Men fællesskabet på tømmerflåden er vigtigere.

Vi pakker bollerne og sætter fart i SUP-boardsene, forlader de vilde friluftselever og padler op ad kysten. Hanne er med. Og når Hanne er med, så er alting godt. Bollerne og frugten er det, vi glæder os til. Jeg takker i mit stille sind køkkenet for deres overbærenhed. Vi havde glemt at bestille … Men de finder frem – og pakker det endda til os, alt imens de er i fuld gang med at forberede frokost til 300. Jeg prøver ikke at dvæle ved, hvor mange andre af mine kolleger køkkenet har skulle rede på målstregen. Det er mærkeligt, at de ikke får lyst til at sige nej: "Der er ingen, der dør af ikke at få en bolle og et æble med på tur!"

Det er der nu ikke mange, der gør på Egmont – siger nej. Heller ikke pedellerne, da de efter et opkald fra os nede i vandkanten sender en mand med en maskine, så rampen kan blive ryddet for sand, så kørestolene kan køres helt ned i vandkanten. Måske elsker pedellerne

bare deres mange maskiner? Det håber jeg. Måske elsker de bare at hjælpe? Det tror jeg.

Uden bollerne, frugten og fri rampe så vores planlagte dag helt anderledes ud.

"Nej", er ikke noget, der bliver brugt meget, og hjælp kan man altid finde. Alligevel er det rart, at der er en helt særlig gruppe, der bærer titlen "hjælpelærere". Det er dejligt med noget, der har en vis tydelighed. Det er nemlig ikke meget, der er tydeligt og forudsigeligt på Egmont. Hjælpelærerne er dem, der gør, at jeg har gået nogenlunde let og ubesværet rundt på Egmonts lange gange – til trods for at en tur på vandet, en øvelse i hallen eller en samtale alt sammen ikke bare lige sker. Det sker kun med hjælp fra hjælpelærerne. Det var derfor en lidt trist erkendelse for en højskolelærer under Den Store Covid 19 lukning i foråret, at jeg måtte sande, at ordet "essential worker" ikke var et prædikat, der tilhørte mig. Jeg kan godt lide termen "essential worker" Jeg har opsnappet det fra de amerikanske medier. Men den tilhører ikke mig. Den tilhører dem. Slår man essentiel op i ordbogen, så står der: "fundamental, væsentlig, uomgængelig". Af og til har jeg overvejet, om hjælpelærere skulle lære at sige fra. Men måske er de stolte af deres store velvilje og omstillingsparathed? Det håber jeg. Det bør de være.

Tidligere på ugen var jeg ude at spadsere en vejledningstur med en af mine elever. Sådan en spadseretur, hvor vi snakker sammen om, hvad der rører sig eller trænger sig på. Selvom der ikke er noget presserende denne gang, så er der alligevel altid noget at snakke om. Ofte mere end man tror. Jeg har i al den tid, hvor jeg har spadseret vejledningsture, spurgt mig selv, om de var af opbyggelig eller manipulerende karakter?

Hvem bestemmer, hvornår noget er det ene eller det andet? Mange gange har jeg udtalt: "... inden vi er tilbage fra badebroen, så har du sikkert skiftet mening". Jeg har altid tænkt dem som opbyggelige – eller bare samtaler mellem mennesker. Men det er nok godt nok at stille sig selv det spørgsmål fra tid til anden.

Jeg vender senere tilbage til det særlige sted på ruten, hvor jeg altid sender et blik og et umærkeligt nik. Jeg står og stirrer på en sten for enden af manuellen.

Et par elever passerer forbi og kommenterer på, at jeg står og stirrer på en sten. Jeg beroliger dem og svarer: "At det er helt normalt for mange – særligt når man når min alder. De gør det forøvrigt også på film!" Det må de da have set? Men hvorfor egentligt? "Fordi ... livet koster livet", siger jeg og lader en tåre trille. Det er jo højskole ...". Nogle gange skal man jo også bare lige sige tak", mumler jeg. Jeg tager luft ind – eleverne bemærker det og begynder at bevæge sig, inden jeg kommer igang med at docere. Tænk sig, hvor trænede de er i at lure det af. Den uendelige historie må de få en anden gang.

Jeg kigger på stenen og siger, at jeg synes, at det er lidt svært at skulle rejse fra skolen.

Jeg fornemmer et: "Det' det", og aner lyden af et stykke tyggegummi blive trykket ud af folien. Jeg undskylder lidt for min drama. Jeg har trods alt selv valgt det, og tilføjer stille: "Jeg ville ønske, at du havde fået mere tid sammen med os, Ole". Tak for den, vi fik. Jeg tror faktisk, Egmont fik det meste. Jeg har godt nok lært meget. "Nu jeg er her, kan jeg jo lige så godt dele mine mange bekymringer og lave en statusopdatering". Jeg fortæller om valget i USA, black lives matter, metoo, poler og konflikter. En verden, der går den gale vej. Værdigheden, myndigheden og solidariteten er vigtigere end nogensinde før, men værdierne har trange kår. Derudover sniger en pandemi sig rundt mellem os og holder os på afstand af meget af det, som vi næres af – også på højskolen. Jeg tror nok, at den status gav stof til eftertanke. Der blev stille ...

Til gengæld er højskolerne vigtigere end nogensinde. Dannelsen på den ene side og fællesskabet på den anden. "Det er kuren", tænker jeg og føler et håb. Om det kom fra mig eller voksede ud af stilheden, er jeg usikker på. For en god ordens skyld giver jeg lidt håb videre og tilføjer, at Søren og Karin gør alt, hvad de kan for Egmont. Mon ikke, det nok skal gå ...

Ligesom Morten sørger for, at Vandhalla får sine klinker og bliver åbnet igen.

På vejen tilbage skal jeg have rundet HHA. Under flytteoprydningen har jeg fundet poletter i tasker, skuffer og fade – allevegne – til saunaen. Den bruger vi alligevel ikke nu. Vi har jo alle læst om "sauna-episoden" på Gerlev. Men poletterne skal jo afleveres. Jeg træder ind til den velkendte sofa, hvor jeg tit har siddet på en vagt og følt mig hjemme. Så kunne man lige se lidt tv og sludre, mens eleverne også kigger ind med stort og småt. Gad vide om HHA'erne ved, hvor mange gange jeg har haft lyst til at lægge mig ned og få en lille lur her? Helt tryg. Eller haft lyst til at hælde alle mine bekymringer ud på en sød aften- eller nattevagt. Måske endda lige få et kram (altså dengang man måtte det). Selvom det er højskole, har jeg ikke gjort det. De er der jo for eleverne – og ikke for mig.

Man kunne da alligevel godt ønske sig en snor til HHA, som man kan trække i – sådan bare i al almindelighed, når man har brug for hjælp og omsorg. Det vil jeg snakke med Tove, om er muligt. Jeg synker en gang ved tanken om alle de tidligere elever, der også savner en snor til HHA i deres nye hjem, hvor hjælpen måske er mere sparsom og ja'erne færre. Hvem har de lavet aftaler med?

Det kunne også være kontoret, man lige havde brug for en livline til. – At de kan arbejde i den trafik af mennesker og spørgsmål er ret vildt. Heller ikke hos dem mærkes der nogen irritation. Selvom de må arbejde i een lang afbrydelse. Kontoret er det første sted, jeg kommer til om morgenen. Har jeg historier på tungen, kan de også være de første modtagere. Det behøver slet ikke at have noget med skolen eller arbejde at gøre. Det skal bare fortælles. Jeg synes, at de er rigtig gode til at grine ad det hele med mig, så jeg underholder gerne lidt længere og varmer mig i deres smil. Takker for deres bundløse narniaskabe med alt i – også slik til en træt vagtlærer.

Jeg smiler selv til Hans Otto, da han spørger, om han kan få min arbejdscomputer:"Er du færdig med den?". "Jae, nogenlunde..". Det er selvfølgelig en refurbished Lenovo med Linux styresystem. Huset har jo egne, homemade, it-systemer. Jeg fatter ikke, at de kan programmere dem. Open Source er det foretrukne. Det er selvfølgelig ikke overraskende, at selv it-systemerne i huset er solidariske og skal være tilgængelig for alle. Uagtet geografi, økonomi og status. Det er en ikke så uvæsentlig detalje, som mange overser. Men ikke Hans Otto. Samme mand, som værner om vores it-sikkerhed med koder skabt i en galakse langt, langt borte. Jeg bliver taknemmelig for Hans Otto, der må føle sig ret ensom i en vigtige quest – i hælene på, eller på vej væk fra, Apple og MicroSoft.

Nærmest selvfølgeligt undgår jeg p-rummet. Jeg ved godt, at mine psykolog-kolleger vil tale om eksponering. Men altså … Alting har en kant og sin tid.

En vis flovhed sniger sig ind over de mange gange, hvor jeg har fået en god idé og sat gode folk i lærergruppen i gang – eller i hvert tilfælde forsøgt på det. Mediefolket, musikfolket – alt det som jeg ikke selv kan – og der er en del. Jeg undskylder mig selv med, at det trods alt er bedre at blive spurgt – også om ekstra ting – end aldrig at blive spurgt. At have betydning og føle, at der er brug for en. Stenene samler sig i maven ved tanken om, at jeg måske ikke får betydning. De har lovet mig på det nye sted, at det sker ikke. Jeg tror dem. Alligevel har jeg sikret mig en titel – for at undgå det. – For en sikkerheds skyld.

Det mærkelige ved titler i højskoleverdenen er, at de ikke helt har samme vægt. Dit fag, din uddannelse, din titel – bliver ligegyldige – og det menneske du er, træder frem. Det er det menneske, som kolleger og elever forholder sig til. Det er svært ikke at have noget værn foran sig. Det tager tid at lære.

Og lært, det har jeg. Lærerne er på alle måder inspirerende at tilbringe tid med. Jeg håber de ved, hvor meget de betyder for mig. Hvor meget de har beriget fagligt og personligt, og hvor svært det bliver at undvære dem. Det tror jeg måske, at de gør. De må gerne bruge mig som livline, hvis de trænger til at høre, hvor stor betydning de har. Hvor er det heldigt, at mine idéer og påfund, projekter, sange, videoer ikke alle sammen er blevet afvist – det ville have været at afvise mit engagement og min begejstring – selvom det ikke altid har været lige heldigt. Det havde jo været meget nemmere at sige: "tak, men nej tak". De har ladet mig føle, at der var brug for mig. De har lagt ører til, hvad der rækker langt ud over kollegial forpligtelse.

Det hav af udstrakte hænder siger jeg nu farvel til. Det kan mærkes i hver en celle. Samtidig med at glæden over det nye forude sitrer begejstret i hele kroppen. Side om side.

Midt i det står jeg nu, og derfor stiller Søren mig det spørgsmål … vil du skrive noget om Egmont Højskolen? Ja, Søren og tak for muligheden. Kan man det? Hvad er det vigtigste?

4 opmærksomheder vil stå i mig for evigt. 3 af dem bliver fortsat uomgængelige – altså essentielle værdier for mig. Uanset hvor jeg er. Det første er, at jeg, alle steder, hvor end jeg er i verden, vil skule efter, om der er et tilgængeligt toilet. Jeg vil lave en "note til selv" og huske det…

De tre andre er spørgsmål, som vil danne grundlag for mine handlinger og mine tanker.

Er det solidarisk?
Er det myndigt?
Og fremfor alt:
Er det værdigt?

Tak til alle<3

Majken har fået nye spændende udfordringer som viceforstander på Brandbjerg Højskole, og holdt denne tale, da hun sagde farvel til alle kolleger på Egmont Højskolen. Vi siger tusinde tak for Majkens store indsats og ønsker hende alt det bedste.

Gobelin produceret under det årlige Egmont ON 2020 award-show

NOVEMBERKRYDS FIND FEM FEJL

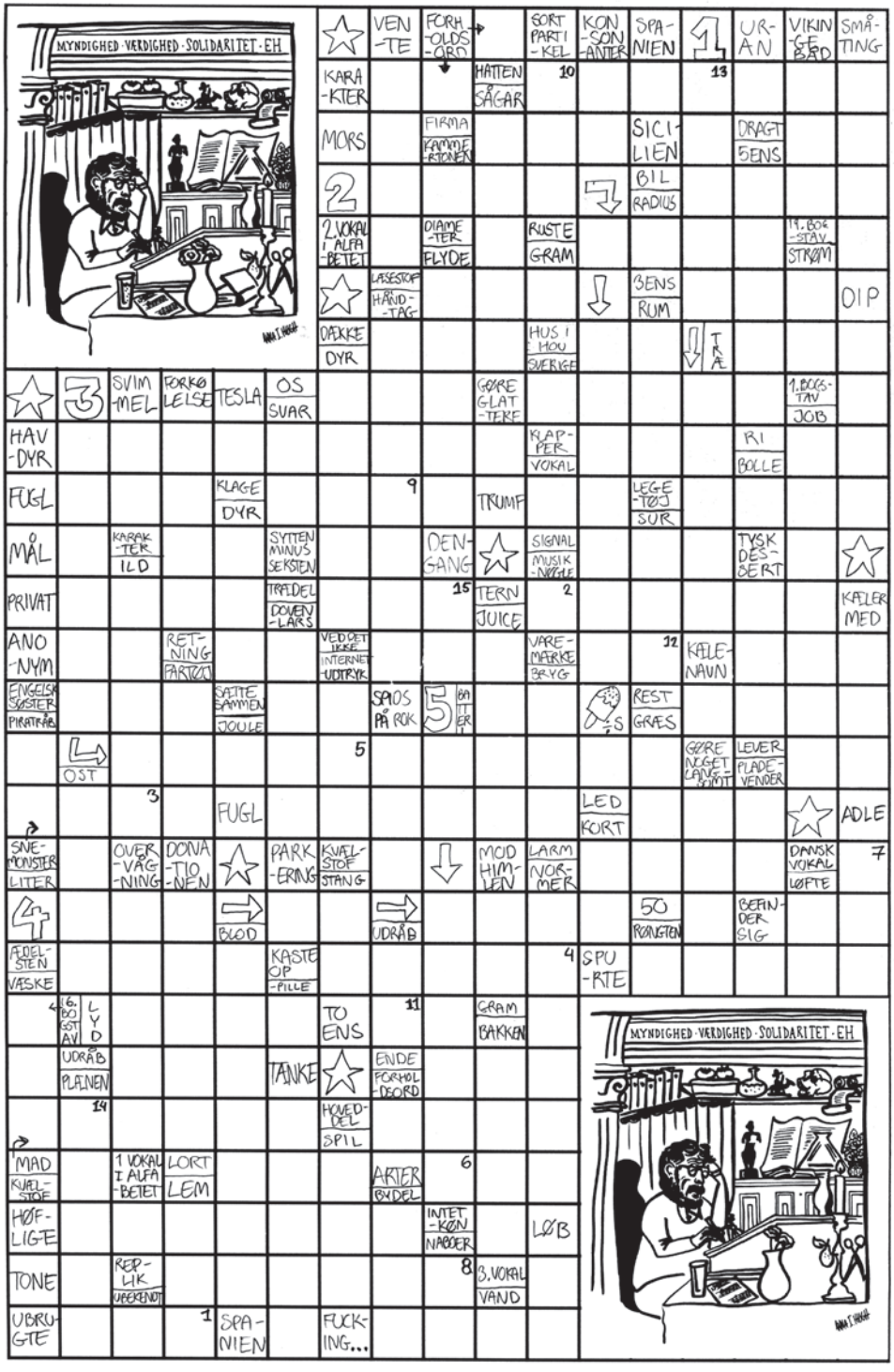

Af Astrid Maribo og Anna Illum Høegh

Forsiden af magasin lavet i fagugen

Elevforeningen – siden sidst

Af Jens Bork
formand Elevforeningens bestyrelse

Sikke et år vi har været igennem! Egmont Højskolen startede i januar med 216 forventningsfulde elever. Fjernt ude i verden lurede coronatruslen og skabte bekymringer men ingen troede, at virussen ville komme til Danmark. Men sidst i februar og starten af marts gik det pludselig stærkt. Den 11. marts beordrede statsministeren landet lukkede ned, hvilket betød, af eleverne på Egmont Højskolen blev sendt hjem. De fleste troede, at det nok blot tog et par uger, og så ville alt være ved det gamle igen, men nej. Der gik næsten tre måneder, før eleverne kunne komme tilbage, og hvor det lykkedes at afholde de sidste tre uger af semesteret på Egmont Højskolen. Alle var glade, og gensynsglæden var stor. Der var dog få elever, der fik lov til at blive på Egmont Højskolen under nedlukningen, da de ikke havde andre steder at tage hen, men hvor deres hverdag foregik efter de regler, der var gældende for at undgå smitte. Alle elever modtog online undervisning i perioden.

Det er lykkedes at gennemføre efterårets semester med 206 elever under de gældende coronarestriktioner, som er blevet taget ekstra alvorligt på Egmont for at undgå smitte.

Igen en kæmpe indsats fra Egmont Højskolen til at få alt til at fungere trods alt. FLOT KLARET.

Sommerkurser

Det lykkedes at få arrangeret og afviklet alle sommerkurserne dog med reduceret antal deltagere. Elevforeningen var med til at arrangere kurset Sommersjov i uge 28, og selvom der var et reduceret antal deltagere, blev det en stor succes. Temaet for ugen var ”snak”. På alle sommerkurserne lykkedes det at undgå, at nogen blev smittet med corona, så meget flot klaret, at det lykkedes for Egmont Højskolen at få sommerkurserne afviklet.

Elevforeningens udlandsrejse

I Elevforeningen var vi startet på at få tilbud hjem på vores årlige rejse til syden. I år skulle det have været en tur til Tenerife i august måned, men som coronaen udviklede sig, skulle vi ingen steder. Det kom nu også helt af sig selv, da de fleste rejsemål blev lukket ned. Vi håber, at det i 2021 igen kan lade sig gøre at komme ud at rejse. En ting er helt sikkert; vi skal ikke nogen steder i Elevforeningen, før der er helt styr på coronaen.

En af de ting, der lykkedes, var arrangementet Syng Sammen aften i Aarhus d. 23. januar. Nogle af de nye unge i elevforeningens bestyrelse fik arrangeret en aften i Aarhus med mange fremmødte. Det var planen, at succesen skulle have været gentaget i København, men så kom coronaen på tværs. Arrangørerne har lovet, at så snart det bliver muligt, vil de starte op med sangaftenerne igen. Mange tak for initiativet – det er rigtig godt.

Hvad sker der med Elevstævnet?

I weekenden d. 30/10-1/11 havde vi planlagt det årlige brag af et elevstævne med rigtigt mange fremmødte. Det stod dog hurtigt klart, da coronaen udviklede sig, at det ikke ville være muligt, og det ville heller ikke være lovligt at samle så mange mennesker til et sådan arrangement. Vi plejer jo snildt at kunne samle op til 800 mennesker, så hvis bare en var smittet, ville det kunne gå grueligt galt.

Stævnet 2021

Derfor har Elevforeningen været i dialog med Egmont Højskolen om, hvad vi så gør med stævnet. Forstander Søren Møllgaard

Kristensen vil gerne, at vi prøver at lægge stævnet den 7.-9. maj 2021. Hvis coronaen tillader det, vil vi satse på den weekend i en eller anden form, alt efter hvad der er muligt i henhold til coronasituationen. Der er stor enighed om, at det vil være et rigtig godt tidspunkt at lægge stævnet, bl.a. fordi der sandsynligvis er langt bedre vejr, så hvis det kniber med sovepladser, er det måske muligt, at der kan soves i telte. Der er ingen tvivl om, at hvis vi arrangerer stævnet i maj måned, vil det give mange nye muligheder.

VIGTIG: Sæt kryds i kalenderen d. 7.-9. maj 2021, hvor vi vil prøve at arrangere det kommende Elevstævne på Egmont Højskolen. Og så må vi håbe, at der er kommet styr på coronaen på det tidspunkt.

Alle ønskes en rigtig glædelig jul og et rigtig godt 2012.

»VI MØDES PÅ EGMONT«

Pas godt jer selv og hinanden.

Jens Bork

Elevforeningens bestyrelse

Formand

Jens Bork, medlem af højskolens bestyrelse . . . . . Tlf. 20 46 25 72
Vestervænget 39, 7323 Give . . . . . jbork@stofanet.dk

Øvrige bestyrelse

Wilton Jensen, næstformand, medlem af højskolens bestyrelse . . . . . Tlf. 30 74 24 57
Bakkedraget 8, 7490 Aulum . . . . . orluff52@live.dk

Axel Damm, kasserer . . . . . Tlf. 28 55 14 72
Ny Munkegade 16b, 1., 8000 Aarhus C

Tina Laursen, bestyrelsesmedlem . . . . . Tlf. 28 96 37 80
Idræts Allé 95, 9800 Hjørring . . . . . tinabl70@gmail.com

Rene Hansen, bestyrelsesmedlem . . . . . Tlf. 27 12 86 40
Brøndby Møllevej 9, 2605 Brøndby . . . . . rph1969@hotmail.com

Johanne Bach, bestyrelsesmedlem . . . . . Tlf. 27 57 74 83
Vestervænget 75, 7323 Give . . . . . johannebach@gmail.com

Julius Adrian Hintze, suppleant 60 29 47 02
Nordborggade 34, 5.1, 8000 Aarhus C . . . . . julius.hintze@hotmail.com

Mikkel Smidstrup, suppleant . . . . . Tlf. 20 66 11 60
Buen 9 B st., 9800 Hjørring. . . . . mikkelsmidstrup@has.dk

Elevholdsrepræsentant 2019

Anna Holm Graversen . . . . . Tlf. 60 24 58 70
Skovtoften 52, 8550 Ryomgård . . . . . annaholmgraversen@hotmail.dk

Amalie Højsgaard Hornemann . . . . . Tlf. 40 35 41 32
Sankt Olufs Gade 2A, 3.th., 8000 Aarhus . . . . . mallehorn@hotmail.com

Elevholdsrepræsentant 2020

Kenan Agic . . . . . Tlf. 53 80 26 78
Hovedgade 95 st. 15, 4520 Svinninge . . . . . magecbat@gmail.com

Foreningens kontakt på Egmont Højskolen

Søren Møllgaard Kristenseen (forstander) og Karin Busk Sørensen (viceforstander) . . . . . Tlf. 87 81 79 00
Villavej 25, Hou, 8300 Odder . . . . . mail@egmont–hs.dk

Elevhold forår 2020

Agnes Bugge	8240 Risskov
Amalie Mathilde Klintrup Bjerke	8355 Solbjerg
Amalie Mira Krog Hansen	8660 Skanderborg
Anders Nielsen	9900 Frederikshavn
Andrea Plesner Bloch	8700 Horsens
Andrea Stokholm Overgaard	2000 Frederiksberg
Ane-Sophie Madsen	8464 Galten
Anne Madsen	8300 Odder
Anne Møller Lohmann	8680 Ry
Anne Sofie Lindegaard	8000 Aarhus C
Anton Askholm	5700 Svendborg
Anton Nicolaisen	8680 Ry
Astrid Dyrberg Rasmussen	7800 Skive
Astrid Finne Skovbakke	5250 Odense SV
Astrid Koudal Maul	8700 Horsens
Astrid Littau Singers	8220 Brabrand
Astrid Maribo	8230 Åbyhøj
Astrid Nicolajsen Geil	6630 Rødding
Astrid Tikøb Olesen	8250 Egå
Benjamin Bom-Jørgensen	5210 Odense NV
Benjamin Matias R. Løfquist	8990 Fårup
Berit Aagaard Sørensen	4040 Jyllinge
Bertram Alfa Sølvmose	4390 Vipperød
Bettina Dahl	8723 Løsning
Camilla Denker Olsen	8700 Horsens
Camilla Jensen	8300 Odder
Caroline Lybech Christensen	9520 Skørping
Caroline Mønster N. Kristiansen	8300 Odder
Carsten Bärtel	8700 Horsens
Cecilie Conrad Børresen	8320 Mårslet
Celine Nielsen	8700 Horsens
Charlotte Stougaard	8300 Odder
Chiyoi So	Japan
Christian Andersen	8000 Aarhus C
Christoph Herskind	2300 København S
Daniel Fleming Grand	5500 Middelfart
Daniel Spange	8300 Odder
Dilan Tanriverdi	8300 Odder
Ditte Margrethe Hermann Hauge	2400 København NV
Eldina Gutic	8500 Grenaa
Elena Warsai Yebio Kahsai	8220 Brabrand
Emil Duedahl Mønster	8220 Brabrand
Emil Lyngbye Widding	4520 Svinninge
Emil Sekkelund	7700 Thisted
Emma Kassow Jensen	8420 Knebel
Emmeli Friis Jensen	8700 Horsens
Frederik Dalager Schuster	5800 Nyborg
Frederik Lund	6960 Hvide Sande
Frederik Mønster S. Pedersen	7300 Jelling
Freja Beckert Lauridsen	6520 Toftlund
Freja Sabrina Beck	8520 Lystrup
Freja Wang Hedegaard	7620 Lemvig
Frida Viby Boas Barlund	5881 Skårup Fyn
Ghaffer Mohamad	8300 Odder
Gregers Norring Lund	8340 Malling
Gustav Throen Fabricius	3050 Humlebæk
Gustav Vinge Ringsted	7183 Randbøl
Halfdan Bjørn Pedersen	8000 Aarhus C
Hayla Silva Søndergaard	9530 Støvring
Hektor Ditlev Elgum	3500 Værløse
Helene Haulund Olesen	8530 Hjortshøj
Henriette Lund	8300 Odder
Henrik Bekmann Nonbye	8300 Odder
Henrik Mortensen	3500 Værløse
Hikaru Shindo	Japan
Ida Yu Ling Jensen	8541 Skødstrup
Ida Zol Nielsen	2720 Vanløse
Inge Agerholm Thorup	8400 Ebeltoft
Ingeborg Nygård	9690 Fjerritslev
Jacob Lundsgaard Jacobsen	5762 Vester Skerninge
Jacob Østergaard Groth Jensen	8700 Horsens
Jakob Christensen Sjøstrand	8900 Randers C
Jasmin Madsen Christensen	7080 Børkop
Jeppe Harlev Ebbesen	8200 Aarhus N
Jeppe Milton N. Frederiksen	7451 Sunds
Jesper Nørgaard	8300 Odder
Joachim Klíth Hansen	9440 Aabybro
Johanne Hede Poulsen	8600 Silkeborg
Johanne Holm Hansen	6100 Haderslev
Johanne Vogt Sørensen	5250 Odense SV
Johannes Thorup Melsen	5481 Blommenslyst
Jonas Blichfeldt Kristensen	8370 Hadsten
Jonathan Cyril Andersen	8240 Risskov
Josefina Stagis Wichmann	7620 Lemvig
Josefine Schnor	6000 Kolding
Julie Arno Blæsbjerg Jensen	8000 Aarhus C
Julie Daugaard Jensen	8900 Randers C
Julie Møllegaard Rasmussen	8250 Egå
Kamille Kaasgaard Robertsen	8520 Lystrup
Karl Emil Bundgaard Andersen	8410 Rønde
Karl Hjortkjær Henningsen	7500 Holstebro
Karoline Fodgaard	8000 Aarhus C
Kasper Møller Jensen	8700 Horsens
Katrine Borne	8600 Silkeborg
Katrine Kudahl Albæk	8680 Ry
Katrine Schultz Lund Hansen	8240 Risskov
Kenan Agic	4520 Svinninge
Kirstine Kramer Lau	8270 Højbjerg
Kitte Marie Pape	8960 Randers SØ
Kjersti Olivia Grønne	5300 Kerteminde
Klara Hansen Levinsen	8543 Hornslet
Kristian Søe Corvalan	8600 Silkeborg
Kristine Aamand Madsen	9800 Hjørring
Lasse Frøkjær Faubel	7182 Bredsten
Lasse Madsen Simonsen	6710 Esbjerg V
Lasse Torp Mikkelsen	7100 Vejle
Laura Damm Thorsell	8240 Risskov
Laura Larsen	2300 København S
Laurits Bugge Larsen	8310 Tranbjerg J
Line Clausager Temberg	5270 Odense N
Line Juul Levisen	9460 Brovst
Line Schmidt	8000 Aarhus C
Lisa Nikole Kjuul Kristensen	8000 Aarhus C
Liv Brandhøj Truelsen	8240 Risskov
Liv Swea Thile	8000 Aarhus C
Louise Føns Bredahl	2760 Måløv
Luna Marie Sørensen	8930 Randers NØ
Lærke Vestergaard Roest	8382 Hinnerup
Mads Bakit Thorsen	6400 Sønderborg
Mads Søvsø Mikkelsen	8660 Skanderborg
Magnus Rander Jørgensen	8300 Odder
Maja Bro Moseholt	8350 Hundslund
Maja Lund Nielsen	8370 Hadsten
Maja Lægdsmand Madsen	8700 Horsens
Malthe Vibe Bach Larsen	8230 Åbyhøj
Marcus Mejlholm Brandt	9490 Pandrup
Marcus Parsberg Overbye	8464 Galten
Maria Kold Kristiansen	8000 Aarhus C
Maria Steenbjerg-Helmark	5600 Faaborg
Martin Hybert Andersen	8300 Odder
Martin Skjødt Christensen	8950 Ørsted
Marvin Patrick Byrne	7140 Stouby
Mathias Alexander Søndergaard	7800 Skive
Mathias Pedersen Lauesgaard	4700 Næstved
Mathilde Nielsen	8320 Mårslet
Matilde Svarre	8600 Silkeborg
Mia Christine Nexelø Aagaard	8541 Skødstrup
Mia Damgaard Tophøj	5270 Odense N
Mia Krøjmand Sørensen	9500 Hobro
Mia Mosgaard Sillesen	6700 Esbjerg
Mie Berg Abildgaard Nielsen	5450 Otterup
Mikkel Eggertsen	8310 Tranbjerg J
Mikkel Raffnsøe-Møller	8220 Brabrand
Mikkel Skødt Bork	8260 Viby J
Mikkel Stitz Madsen	8370 Hadsten
Mikkel Thorkilsen	4281 Gørlev
Mio Kawase	Japan
Mizuki Koizumi	Japan
Mohamad Said Mirza	8220 Brabrand
Morten Langkjær Jensen	8471 Sabro
Nana Johanne Hedegaard Anhøj	8850 Bjerringbro
Nana Riis	7100 Vejle
Nanna Kaysen	8300 Odder
Nicklas Olsen	8362 Hørning
Niclas Danny Fyenbo	9000 Aalborg
Nicolaj Øllgaard Lehmann	5500 Middelfart
Nicoline Othilia Fuglsig Nio	8520 Lystrup
Niels Bjerre Toftild	6000 Kolding
Nikolai Aarup Voss Sørensen	8000 Aarhus C
Nikolaj Viktor Varming	8850 Bjerringbro
Nikoline Christine Velling Thorup	8800 Viborg
Ofelia Benfeldt Jensen	8600 Silkeborg
Olivia Lund Thomsen	6100 Haderslev
Oskar Malling Bøgedal	7330 Brande
Peter Dencker Nielsen	9240 Nibe
Peter Fredensborg Oggesen	6100 Haderslev
Peter Willems	5500 Middelfart
Petra Brun Møller	2700 Brønshøj
Petrine Jessen Jensen	7000 Fredericia
Pil Bomholt Vestergaard	8600 Silkeborg
Rasmus Brejnholt Jacobsen	5683 Haarby
Rasmus Burmeister	7000 Fredericia
Rasmus Wridt Stoltenberg	8381 Tilst
Rickie Schmidt K. Andersen	8550 Ryomgård
Rikke Maria Meijer Karsbech	8330 Beder
Rikke Maria Meijer Karsbech	8330 Beder
Sabrine Højlund Guldbrand	8870 Langå
Sakura Shimizu	Japan
Salina Msgana Yebio Kahsai	8220 Brabrand
Sandra Foss Sørensen	8000 Aarhus C
Sara Bruus	5762 Vester Skerninge
Sara Landkildehus	8600 Silkeborg
Sara Søndergaard Kristensen	8740 Brædstrup
Sebastian Mrzyglod	9000 Aalborg
Sebastian Skriver	8840 Rødkærsbro
Sebastian Tved Berke	9210 Aalborg SØ
Signe Hage Pedersen	6940 Lem St
Signe Helena Petersen	5610 Assens
Signe Lange Andersen	8370 Hadsten
Signe Maria Lyng Rasmussen	2720 Vanløse
Signe Marie Frandsen	8860 Ulstrup
Sigurd Holm Nim	8230 Åbyhøj
Simon Thybo Svenstrup	8550 Ryomgård
Simon Aakjær Larsen	7100 Vejle
Simone Erfurth Oxholm Krøyer	5210 Odense NV
Sofie Kærsgaard	8600 Silkeborg
Sofie Skovgaard Nielsen	5690 Tommerup
Sofie Thormann Nielsen	8600 Silkeborg
Sophie Rosensfeldt M. Jensen	8300 Odder
Steen Neumann	8700 Horsens
Stine Solmer-Hansen	4330 Hvalsø
Sven Martin Roneklint Sørensen	2610 Rødovre
Søren Nedergaard Jakobsen	7600 Struer
Sørine Mortensen Munck	8270 Højbjerg
Saaya Kojima	Japan
Theo Andersen Grarup	8600 Silkeborg
Thi Diem Phuc Nguyen	9000 Aalborg
Thit-Marie Flarup Kjemtrup	8240 Risskov
Thomas Skjoldborg	7500 Holstebro
Tilde Kristensen	4300 Holbæk
Tilde Sångren	8330 Beder
Tomas Strøbye	2000 Frederiksberg
Troels Mau Thomsen	8260 Viby J
William Fly Bendix	8000 Aarhus C
William Gelting	8000 Aarhus C

Elevhold efterår 2020

Agnes Bugge	8240 Risskov
Amalie Mathilde Klintrup Bjerke	8355 Solbjerg
Amalie Mira Krogh Hansen	8660 Skanderborg
Andrea Plesner Bloch	8700 Horsens
Andrea Stokholm Overgaard	2000 Frederiksberg
Andreas Lerche Christensen	8660 Skanderborg
Ane-Sophie Madsen	8464 Galten
Anja Bebe Vegusdal	4737 Hornnes
Anna Illum Høgh	5600 Faaborg
Anna Maribell Ottosen	5500 Middelfart
Anna Nellemann Jørgensen	8520 Lystrup
Anne Madsen	8300 Odder
Anton Nicolaisen	8680 Ry
Arthur Asger Mikkelsen	8600 Silkeborg
Asger Thinggaard Larsen	8600 Silkeborg
Aske Pagh	8000 Aarhus C
Astrid Finne Skovbakke	5250 Odense SV
Astrid Koudal Maul	8700 Horsens
Astrid Littau Singers	8220 Brabrand
Astrid Maribo	8230 Åbyhøj
Astrid Møller Thøgersen	8330 Beder
Astrid Nicolajsen Geil	6630 Rødding
Barbara Kristine Jensen	8660 Skanderborg
Benjamin Bom-Jørgensen	5210 Odense NV
Benjamin Kvist-Bidstrup	9260 Gistrup
Benjamin Matias R. Løfquist	8990 Fårup
Berit Aagaard Sørensen	4040 Jyllinge
Bertram Alfa Sølvmose	4390 Vipperød
Bettina Dahl	8723 Løsning
Camilla Denker Olsen	8700 Horsens
Caroline Lybech Christensen	9520 Skørping
Caroline Mønster N. Kristiansen	8300 Odder
Carsten Bärtel	8700 Horsens
Cecilie Conrad	8320 Mårslet
Celine Nielsen	8700 Horsens
Charlotte Stougaard	8300 Odder
Charlotte Østergaard Grubbe	7323 Give
Chiyoi So	Japan
Chorouq Al Helfi	6705 Esbjerg Ø
Christina Krarup Petersen	7500 Holstebro
Christina Schmidt Nikolajsen	9280 Storvorde
Clara Klim Hede	8200 Aarhus N
Daniel Fleming Grand	5500 Middelfart
David Kent Sandberg	8200 Aarhus N
Dilan Tanriverdi	8300 Odder
Elena Warsai Yebio Kahsai	8220 Brabrand
Emil Duedahl Mønster	8220 Brabrand
Emil Lyngbye Widding	4520 Svinninge
Emilie Valentin Salomon	7323 Give
Emma Marie Ørnsholt Jensen	7323 Give
Frederik Klejnstrup Sørensen	8260 Viby J
Frederik Lund	6960 Hvide Sande
Frederik Mønster S. Pedersen	7300 Jelling
Freja Attrup Madsen	8543 Hornslet
Frida Viby Boas Barlund	5881 Skårup Fyn
Gregers Norring Lund	8340 Malling
Gustav Lynggaard Vinther	8600 Silkeborg
Gustav Throen Fabricius	3050 Humlebæk
Gustav Vinge Ringsted	7183 Randbøl
Hannah Maria Vayland Mørkøre	8200 Aarhus N
Hektor Ditlev Elgum	3500 Værløse
Helle Højen Dohn	8200 Aarhus N
Henriette Lund	8300 Odder
Henrik Bekmann Nonbye	8300 Odder
Henrik Mortensen	3500 Værløse
Henrik Raben Nebeling	6700 Esbjerg
Hikaru Shindo	Japan
Iben Gad	2200 København N
Ida Bladt Krabbe	7442 Engesvang
Ida Pilgaard	5260 Odense S
Ida Zol Nielsen	2720 Vanløse
Jacob Østergaard Groth Jensen	8700 Horsens
Jakob Hedegaard Kristensen	8220 Brabrand
Jakob Hohwü Nielsen	6600 Vejen
Jakob Kvist Trangbæk	8960 Randers SØ
Jasmin Madsen Christensen	7080 Børkop
Jens Birkelund	8530 Hjortshøj
Jeppe Harlev Ebbesen	8200 Aarhus N
Jeppe Helstrup Frederiksen	9220 Aalborg Øst
Jesper Nørgaard	8300 Odder
Johan Bror Hee	5960 Marstal
Johanna Marie Baand Poulsen	3450 Allerød
Johanne Hede Poulsen	8600 Silkeborg
Johanne Langkilde Vammen	8000 Aarhus C
Johanne Vogt Sørensen	5250 Odense SV
Jonas Blichfeldt Kristensen	8370 Hadsten
Josefine Jeanne Bahrt Hartmann	5492 Vissenbjerg
Julie Daugaard Jensen	8900 Randers C
Kamille Kaasgaard Robertsen	8520 Lystrup
Karoline Willum Bødker	9200 Aalborg SV
Kasper Møller Jensen	8700 Horsens
Kathrine Solevad Engesgaard	8200 Aarhus N
Katrine Borne	8600 Silkeborg
Katrine Kingo Olesen	5250 Odense SV
Katrine Kudahl Albæk	8680 Ry
Katrine Schultz Lund Hansen	8240 Risskov
Kenan Agic	4520 Svinninge
Kento Kawai	Japan
Kirstine Kramer Lau	8270 Højbjerg
Kitte Marie Pape	8960 Randers SØ
Kjersti Olivia Grønne	5300 Kerteminde
Kristian Søe Corvalan	8600 Silkeborg
Kristian Toft Olesen	8210 Aarhus V
Kristine Aamand Madsen	9800 Hjørring
Lasse Madsen Simonsen	6710 Esbjerg V
Lasse Torp Mikkelsen	7100 Vejle
Lauge Thure Seerup	5610 Assens
Laurits Bugge Larsen	8310 Tranbjerg J
Lea Mahima Sørensen	7500 Holstebro
Lea Thomsen	8230 Åbyhøj
Line Juul Levisen	9460 Brovst
Line Wittorff Schmidt	8000 Aarhus C
Liv Brandhøj Truelsen	8240 Risskov
Luna Marie Sørensen	8930 Randers NØ
Lærke Frøjk Pedersen	7500 Holstebro
Lærke Hultquist Bebe	5750 Ringe
Lærke Vestergaard Roest	8382 Hinnerup
Magnus Flindt Nielsen	5881 Skårup Fyn
Magnus Kjeldmann Bach	8270 Højbjerg
Magnus Rander Jørgensen	8300 Odder
Magnus Svarre	8600 Silkeborg
Maja Lund Nielsen	8370 Hadsten
Maja Lægdsmand Madsen	8700 Horsens
Malene Danielsen Juhl	8000 Aarhus C
Malthe Smith Jacobsen	5620 Glamsbjerg
Marcus Mejlholm Brandt	9490 Pandrup
Marcus Parsberg Overbye	8464 Galten
Maria Tollerup Nielsen	9600 Aars
Marie Skammelsen	2970 Hørsholm
Martin Skjødt Christensen	8950 Ørsted
Mathias Alexander Søndergaard	7800 Skive
Mathias Pedersen Lauesgaard	4700 Næstved
Matilde Svarre	8600 Silkeborg
Mette-Marie Nielsen	9500 Hobro
Mia Christine Nexelø Aagaard	8541 Skødstrup
Mia Damgaard Tophøj	5270 Odense N
Mia Krøjmand Sørensen	9500 Hobro
Mia Torp Rehn	4700 Næstved
Michael Hougaard Poulsen	8000 Aarhus C
Mikkel Eggertsen	8310 Tranbjerg J
Mikkel Møberg Larsen	9000 Aalborg
Mikkel Stitz Madsen	8370 Hadsten
Mikkel Thorkilsen	4281 Gørlev
Mizuki Koizumi	Japan
Mohamad Said Mirza	8220 Brabrand
Morten Langkjær Jensen	8471 Sabro
Naja Bornholdt Damborg	8700 Horsens
Naja Olesen Ciarrocchi	9000 Aalborg
Nana Riis	7100 Vejle
Nanna Kaysen	8300 Odder
Nicklas Olsen	8362 Hørning
Nicolaj Øllgaard Lehmann	5500 Middelfart
Nikolai Aarup Voss Sørensen	8000 Aarhus C
Nikoline Christine Velling Thorup	8800 Viborg
Oscar O'Shea	8600 Silkeborg
Oscar Rasmussen	8330 Beder
Oskar Malling Bøgedal	7330 Brande
Oskar Schjelde Agersnap	8270 Højbjerg
Peter Dencker Nielsen	9240 Nibe
Peter Fredensborg Oggesen	6100 Haderslev
Peter Willems	5500 Middelfart
Pil Bomholt Vestergaard	8600 Silkeborg
Rasmus Brejnholt Jacobsen	5683 Haarby
Rasmus Brus Søegaard	8000 Aarhus C
Rasmus Burmeister	7000 Fredericia
Regitze Emilie Svenning	8000 Aarhus C
Rickie Schmidt K. Andersen	8550 Ryomgård
Rikke Maria Meijer Karsbech	8330 Beder
Rosalina Kjeldsen Bendix	1123 København K
Salina Msgana Yebio Kahsai	8220 Brabrand
Sanae Kikuchi	Japan
Sara Bruus	5762 Vester Skerninge
Sara Buus Kaasgaard	9210 Aalborg SØ
Sara Landkildehus	8600 Silkeborg
Sara Søndergaard Kristensen	8740 Brædstrup
Sarah Louise H. Brændbyge	8000 Aarhus C
Sebastian Mrzyglod	9362 Gandrup
Sebastian Skriver	8840 Rødkærsbro
Sebastian Tved Berke	9210 Aalborg SØ
Sidsel Juul Vinbæk	8000 Aarhus C
Signe Helena Petersen	5610 Assens
Signe Lange Andersen	8370 Hadsten
Signe Marie Frandsen	8860 Ulstrup
Sigurd Holm Nim	8230 Åbyhøj
Sigurd Magnus Tofteby Petersen	8410 Rønde
Sille Hovgaard Kortegaard	9400 Nørresundby
Simon Aakjær Larsen	7100 Vejle
Simone Erfurth Oxholm Krøyer	5210 Odense NV
Siw Hindborg Jæger	8000 Aarhus C
Sofie Kærsgaard	8600 Silkeborg
Sofie Nygaard Bang	6940 Lem St
Sofie Richter Jensen	4400 Kalundborg
Sofie Skovgaard Nielsen	5690 Tommerup
Sofie Stauersbøl	6051 Almind
Sonoka Imagawa	Japan
Sophie Rosensfeldt M. Jensen	8300 Odder
Steen Neumann	8700 Horsens
Steffen Mamsen Koch	6200 Aabenraa
Stine Solmer-Hansen	4330 Hvalsø
Sven Martin Roneklint Sørensen	2610 Rødovre
Søren Schreiber	8700 Horsens
Sørine Mortensen Munck	8270 Højbjerg
Thomas Skjoldborg	7500 Holstebro
Tilde Kristensen	4300 Holbæk
Tilde Sångren	8330 Beder
Tomas Strøbye	2000 Frederiksberg
Troels Mau Thomsen	8260 Viby J
Viktor Holtegaard	9900 Frederikshavn

Årets foredrag og koncerter

Forår

15/01 Kristian Kirch: Hvornår er man voksen
22/01 Filmaften med Stig Guldbrandsen: De originale
29/01 Aske Schou Jensen: Aftentur i Hou
05/02 Deniz Serinci: Islamisk stat og radikalisering
12/02 Verner Møller: Kropskultur
19/02 Jazz-koncert med Bo Stieff, Paul Halber og Lea Havelund
04/03 Pia Justesen: Fra Periferien – Fortællinger om Handicap
11/03 Rune Christoffer Dragsdahl: Kød, klima og bæredygtighed
04/05 Alsang fra plænen
14/05 Virtuel Røst-festival
05/06 Grundlovsdag – Med taler fra Mads Mygind, Jacob Mark og Sonja Mikkelsen og Røst-holdet

Efterår

12/08 Søren Møllgaard: Skolens historie og værdier
19/08 Søren Møllgaard: Så kys det nu, det satans liv
28/08 Frederik Svinth: Fællesskab og samtalen
02/09 Syng, spis og snak
16/09 Koncert med Christian Søgaard Trio
17/09 Nina Numann: De sårbare unge
30/09 Henrik Mikkelsen: Hvorfor sidde inde, når alt håb er ude. (Foredrag om at gå)
07/10 Karin Steen: Rejsen med Rosalina
14/10 Sexolog Mathias Valentino – parlamentsarrangement
15/10 Koncert med Grace James
20/10 Frihed til at tale – Sofie Berner
21/10 Lars Kähler: Kærlighed til keramik er en livsnerve
23/10 Det amerikanske præsidentvalg: David Trads
28/10 Karoline Nolsøe – Myrrhis og Permakultur
29/10 Maddy the model – Supermodellen med Downs
04/11 Anne Kirketerp: Craft-psykologi – sundhedsfremmende effekter ved håndarbejde og håndværk
11/11 Cafe Talentløs
18/11 Annette Molbech, Emil og Ditte: Oceaner af dannelse – Drømmen og havet
20/11 Røst Festival: 44 talere, Harald Toksværd, Nana-Franciska Schottländer, Ida Wenøe, Iomfru, Ganger og Joyce
25/11 Roald Als: Fernisering af billedet af Ole Lauth
28/11 EgmontON
04/12 Isam B og Nanna Jacobi – Syng, spis og snak, jul med den nye højskolesangbog
09/12 Vores Europa – Elena Askløf og Peter Laugesen
12/12 Stand-up komik – Jakob Thrane, Mads De Krak, Louise Brink – parlamentsarrangement

Skolens ansatte

Pædagogisk afdeling
Ann Jeppesen, Bente Kloppenborg, Bertil Sidenius, Bettina Rander, Bo Seiersen, Camilla With Aasager, Charles Hansen, Dan Ellegaard, Hanne Mellemkjær, Hans Otto Lunde, Iben Lautrup, Inge Johnsen, Ingeborg Mate Holm, James Naismith, Jannie Jensen, Jesper Hansen, Johannes Schønau, Julie Ardahl Skov, Karin Busk Sørensen, Karin Steen Steffensen, Kenneth Bork, Kim Asmussen, Lisa Schlage, Lærke Kirkeby Beyen, Majken Graver Blohm, Maria Schønau, Max Breyen Kirkeby, Mette Nørgaard Lager, Michael Kirch Jensen, Michael Pedersen, Morten Wedege Mathiasen, Nikolaj Evans, Nina Numan, Nikolai Heine Holm, Peter Scharling, Pierre Baad, Rasmus Schmidt, Rieko Fukazawa Kornum, Sanne Rubinke, Simon Apadana, Stevie Kørvell, Søren Bojer Kristensen, Søren Møllgaard Kristensen, Tine Schmidt.

Timelærer faste
Andreas Højgaard, Aske Schou, Christina Maria Tassi di Luigi, Darius Kinderis, Jacob Brandt, Kasper Rander, Lene Rosenberg, Keld Sølvsten, Mads Thøgersen, Poul Erik Fink, Sune Moos, Yutaka Kataoka.

Hjælpelærere
Agnes Johansen, Anne Mai Eriksen, Anne Sofie Lindegaard, Asger Laursen, Christian Emil Villsen, Dorthe Mortensen, Frederik Schuster, Freja Lauridsen, Ghaffer Mohamad, Jacob Jacobsen, Jakob Clausen, Jason Pennington, Julie Rasmussen, Karl Emil Hausmann Back, Kenni Søren Bjerregaard, Klara Levinsen, Lars Casper Ericsson, Lasse Hultquist Bebe, Lauritz Numan,Magnus Sindvald, Maria Steenbjerg-helmark, Mathias Rosendahl Böhlers, Mikkel Raffnsøe-møller, Nanna Eiber, Sabrine Guldbrand, Sami Hajslund,Signe Nielsen, Signe Pedersen, Sille Nielsen, Theo Grarup, Thi Diem Nguyen.

Kontor & IT–afdeling
Annette Poulsen, Christopher Solli, Eva Carlslund, Janni Boeriis Lindkvist Andersen, Kasper Viuf, Martin Gemzøe, Line Winther, Mark Sørensen, Søren Ingvardsen.

Hjemmehjælp & rengøring
Britta Kirkegaard Madsen, Charlotte Aspman Jensen, Flemming Overgaard, Inge Jensen, Joan Steen Sørensen, Joan Thorsø Petersen, John Rosenberg, Karen Marie Karup, Laura Randrup Heidemann, Lærke Marie Eyfjörd Pedersen, Majbrit Fig Tellstrøm, Signe Græsbøll Christensen, Sofie Rasch Lauritsen, Tina Julius Zastrow, Tove Thøgersen.

Køkken
Astrid Gaardsdal, Birgitte Johansen, Carina Pedersen, Ditte Pelch, Filip Aurel Corvin, Gitte Pedersen, Johannes Skau Forbaarg, Kasper Holm Pedersen, Liv Büyükuslu Lund, Lotte Dideriksen, Malte Pedersen, Peter Hoberg, Pia Hesselbjerg, Susanne Christiansen, Victor Aunsbjerg With.

Pedel
Allan Lykke Cronquist Christensen, Benny Jensen, Bjarne Bruus Kristensen, Dennis Nielsen, Jeppe Glasdam, Kristian Mandal, Kurt Ankerstjerne, Mads Bøgild Jensen, Martin Lundgren Bilstrup, Max Rood Nielsen, Michael Nielsen, Morten Dam Jensen.

Værft & Hou Søsportcenter
Claus Bevan Reimann, Jens Kilt, Julius Adrian Hintze, Lis Kronborg Jensen, Per Pedersen, Thomas Kærskov Brix.

Vandhalla
Amalie Brønd Jensen, Bertram Graver Blohm, Britt Alrøe, Christian Boes, Cornelia Furtuna, Eva Lærke Munkholm, Helene Holmgaard, Line Copland, Max Olsen, Mihaela Chivescu, Per Jensen, Sebastian Hansen, Sofie Søe Laurdsen, Sune Loft Jensen.

Skolens bestyrelse

Formand

Sonja Mikkelsen . . . . . Vanførefonden
Junivej 35, 8210 Århus V

Øvrige bestyrelse

Kim Nøhr Skibsted, næstformand. . . . . Vanførefonden
Voldbækvej 3B, 8220 Brabrand

Marianne Kofoed, Fondenes Hus . . . . . Bevica
Otto Mønsteds Gade 5, 1571 København V

Susanne Olsen . . . . . Bevica
Skovgårds Allé 189, 3500 Værløse

Mikkel Bundgaard . . . . . DHF
Delfivej 44, 8530 Hjortshøj

Gitte Rasmussen Reckendorff Nielsen . . . . . DHF
Bogensevej 85, 5464 Brenderup

Rikke Kastbjerg . . . . . DHF
Eskebækparken 9, 1.tv., 8660 Skanderborg

Jørgen Knudsen. . . . . Spastikerforeningen
Asgårdvej 11, 7800 Skive

Peter Skov Jørgensen . . . . . Muskelsvindfonden
Gydevangen 36, 7120 Vejle Ø

Ghita Tougaard . . . . . UlykkesPatientForeningen og PolioForeningen
Charlotte Amalievej 10, 8920 Randers NV

Ejvind Mortensen . . . . . Egmont Højskolens Teknologi– & Kulturforening
Hølkenvej 84, Dyngby, 8300 Odder

Allan Krogh Paludan Malver. . . . . Egmont Højskolens Teknologi– & Kulturforening
Banevej 3, 8320 Mårslet

Jens Bork . . . . . Egmont Højskolens Elevforening
Vestervænget 39, 7323 Give

Wilton Jensen . . . . . Egmont Højskolens Elevforening
Bakkedraget 8, 7490 Aulum

Skolens revisor

Hanne Skov/Steen Petersen . . . . . BDO ScanRevision
Markedspladsen 2, 7400 Herning, tlf. 96 26 38 00

egmont
højskolen

Egmont Højskolen
Hou • 8300 Odder
tlf. 87 81 79 00
mail@egmont–hs.dk
www.egmont–hs.dk